

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/14 (47) • 30 Kasım 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Patriotlar bölge halklarına yönelik bir emperyalist tehdit ve saldırı yığınağıdır!..

Saldırı, savaş ve iç savaş örgütü NATO'ya karşı MÜCADELEYE!

İÇİNDEKİLER

NATO sorunu	
devrimin geleceği sorunudur!	3
Gazze katliamı, AKP'nin tutumu	
ve gerçekler...	4
"Fişleme politikası" doksan yıllık	
devlet geleneğidir!	5
Evren ve Şahinkaya darbeyi sahiplendi...6	
Meclis Darbeleri Araştırma Komisyonu	
raporundan yansıyan karanlık tarih... 7	
RedHack davasında tahliye!	8
Asgari ücretin belirlenme sürecini	
örgütlenme seferberliğine dönüştürelim! 9	
"Taleplerimiz karşılanana kadar	
mücadelemize devam edeceğiz!"	10-11
Kapitalizm öldürüyor...	12
İş cinayetleri yasa dinlemiyor...	13
Çukurova'da 25. yıl coşkusu...	14-15
Parti Okulu Alaattin Karadağ Devresi...	
25. Yıl: Geçmişten geleceğe parti 16-20	
Komünist hareketin 25. yılı kutlandı! . 19	
25. yıl etkinlikleri üzerine...	20
Bangladeş'te katliam ve protestolar . . 21	
2012 6 Kasımı'ndan yansıyanlar	22-23
Yeni YÖK Yasa Tasarısı Aralık ayında	
meclise sunulacak...	24
Kadına yönelik şiddete karşı	
mücadeleye!	25
Zaman'ın kanlı elleri 'kardeşliğe'	
uzanırken tebessümle gelen zehir... . . . 26	
Alevilere ellerini uzatanlar	
ayrımcılığı körüklemeye	
devam ediyor!	27
Cumartesi Anneleri katillerin	
peşinde!	28-29
Göztepe Parkı'na cami yapım tartışmaları	
ve artan cami projeleri	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/14 (47) * 30 Kasım 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Geçtiğimiz günlerde Türk sermaye devletinin, emperyalist savaş ve saldırı örgütü NATO'dan "patriot" füzesi talep etmesi, önemli bir siyasal gelişme olarak gündemin ilk sıralarında yerini aldı. AKP şeflerinin önce "patriotların tetiği bizim elimizde olacak" gibi yalan ve çarpıtmalara başvurduğu, ardından hararetle bir NATO savunuculuğuna soyunduğu bu aynı süreç, gözleri bir kez daha Türk sermaye devleti ile NATO'nun ilişkilerine çevirdi.

Zira içerisinden geçilen tarihsel süreç ve özellikle Ortadoğu merkezli yaşanan gelişmeler, bir NATO üyesi olan Türk sermaye devletinin yoğun bir şekilde yürüttüğü savaş hazırlığına ayrı bir önem katmaktadır. Bilindiği gibi bir uçtan bir uca NATO ve ABD üsleri ile donatılan Türkiye toprakları, on yıllardır emperyalistlerin bölge halklarına yönelik bir savaş ve saldırı üssü olarak kullanılıyor. Patriot alımı üzerinden gündeme gelen son gelişmeler de bu süreçten bağımsız değildir. Dünyamızın ve daha da somutta bölgemizin yeni bir emperyalist boğazlaşmalara sürüklendiği şu günlerde, Türk sermaye devletinin NATO ile ilişki içerisinde yürüttüğü hummalı savaş hazırlığı bu aynı sürecin bir halkası olarak şekilleniyor.

Tüm bu nedenlerden dolayı önümüzdeki günlerde emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı verilecek mücadelenin hedefinde muhakkak ki NATO olabilmeli, bu kirli ve kanlı savaş aygıtı işçi ve emekçilere etkin bir şekilde teşhir edilebilmelidir. Zira NATO emperyalistlerin bir savaş aygıtı olmasının yanı sıra, gelişecek sınıf ve kitle hareketlerinin, devrimci kabarışların da karşısında yer alan emperyalist bir kuruluştur. Tarihi, devrimci çıkışları boğmak için gerçekleştirdiği sayısız kanlı eylemle doludur. Özellikle Libya üzerinden yaşanan son gelişmeler ise emperyalistler açısından NATO'nun, dünya olaylarına karşı nasıl kullanılacağına da en güncel örneğidir.

Sınıf devrimcileri, önümüzdeki süreçte gerek

emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı yürüttüğü mücadele içerisinde gerekse gündelik siyasal sınıf çalışması süreçlerinde emperyalist savaş makinesi NATO'yu etkin bir şekilde teşhir etmeli, dahası bu konu üzerinden emekçilerin bilincini ve eylemini adım adım geliştirebilmelidir.

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi **Ekim Gençliği**'nin Kasım 2012 tarihli 141. sayısı çıktı. Yeni sayıyı Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Patriotlar bölge halklarına yönelik bir emperyalist tehdit ve saldırı yığınağıdır!..

NATO sorunu devrimin geleceği sorunudur!

Türkiye'nin Patriot "talebi" ile birlikte gözler bir kez daha emperyalist savaş makinası NATO'ya ve NATO-TC ilişkilerine çevrildi. Başta R.T. Erdoğan olmak üzere hükümet adına konuşanlardan ise yine bilindik bir Türkiye tablosu yansıdı. Başlangıçta "yok böyle bir şey" havalarında konuşan yerli tetikçilerimiz, toplumsal mücadele planında zorlayıcı bir basınç olmadığını görünce, işi yine pişkinliğe vurdular. İnkârın yerini dinci akımın riyakarlığına yaraşır etkin bir Patriot ve NATO savunuculuğu tutumu aldı.

Evet, Türkiye bir NATO ülkesi olarak askeri savunmasını güçlendirme talebinde bulunmuştu. Suriye gibi bir "acımasız düşman"a gözdağı vermek gerekiyordu. NATO'nun, 1952'den beri ileri karakollarından biri olan Türkiye'de silah ve asker konuşlandırması için meclis tezkeresi gibi izinlere gerek yoktu. Ayrıca füze bataryaları savunma amaçlıydı ve tetik Türk devletinin elinde olacaktı. Üstelik maliyeti de NATO tarafından karşılanacaktı vb...

Arsızlıkla sürdürülen savunma tarzı bu oldu.

Yalanın bini bir para!

Söylenenlerin büyük bir kısmı, daha sözler havada uçururken yalanlandı. Örneğin NATO Genel Sekreteri "Komuta, NATO Komuta Kontrol Sistemi'nde olacak. Patriot füzeleri NATO müttefikleri tarafından yerleştirilecek ve füzelerin komutası, NATO Komuta Kontrol Sistemi'nde olacak. Tabi ki Türkiye de bir NATO üyesi" sözleriyle tetiğin kimin elinde olacağı tartışmasına son noktayı net bir şekilde koydu. Aynı zat, maliyetin prosedür gereği füzeleri talep eden ülke tarafından karşılanacağını da aynı açıklıkla ifade etti.

Türkiye'nin savunmasını güçlendirme argümanı ise üzerinden kan damlayan sivri bir diş gibi parlıyor. Zira Suriye ve onun üzerinden Ortadoğu sözkonusu olduğunda, saldırı halinde olan başlıca kuvvet NATO üzerinden işlerini yürüten ABD emperyalizmi ve yerel tetikçileridir. Ve Suriye'deki kirli savaşta Türk sermaye devleti, başından beri taşeronluk ve tetikçilik rolünü kimseye kaptırmadan icra etmektedir. Üstelik hiçbir şekilde gizlenmek gereği dahi duyulmaksızın.

Türk sermaye iktidarı, emperyalizmin kanlı senaryolarının temel dayanağı durumundaki SUK ve ÖSO çetelerinin kuruluşunda, sevk ve idare edilmesinde ABD Dışişleri Bakanı'nın deyimiyle "benzersiz" bir rol üstlenmiştir. Patriot konuşlandırması bir savunma değil, düpedüz bir saldırganlık hamlesidir. Tıpkı Kürecik Radar Üssü'nün kuruluşunda olduğu üzere, dinci iktidar savaş makinası NATO aracılığıyla efendisi ABD'nin (ve dolaysız olarak Siyonist İsrail'in) Ortadoğu-İç Asya'ya yönelik emperyalist hegemonya stratejisine taşeronluk yapıyor. Bu açıdan her iki manevra da Suriye'nin ötesinde, 11 Eylül sonrasında daha açık bir şekilde tüm bölge halklarını hedef ilan eden emperyalist saldırganlığın birbirini bütünleyen yeni hamleleridir.

Talep değil, dayatma!

Bu, aynı zamanda füze bataryalarının konuşlandırılmasının, bir talep mi yoksa dayatma mı olduğunun yanıtını da içermektedir. Başlangıçtaki inkar ile son günlerdeki arsız savunu dahi bu konuda çok şey

anlatıyor. Son tahlilde dinci-gerici iktidarın bir yandan Ortadoğu halklarının hamiliğine soyunup, örneğin İsrail'e (son dönemlerde de BM'ye) karşı esip gürlerken, diğer yandan ABD'nin tüm dayatmalarını ve NATO uşaklığını harfiyen yerine getirmek nedeniyle yaşadığı özel bir sıkıntısı yoktur. Neticede Türkiye'deki verili toplumsal-politik atmosfer, diyelim ki bir yandan İsrail'e verip veriştirirken, diğer yandan İsrail'i koruma kalkanı oluşturma arsızlığını kaldırabiliyor. Zira sınıf ve emekçi kitlelerden gelen tepkilerin cılızlığı her türlü dalavereye, ölçüsüz-ayarsız ikiyüzlü pişkinliklere fazlasıyla elveriyor.

Bu bahiste son olarak radarın ya da füze bataryalarının teknik açıdan ne ifade ettiğinden çok, bu adımların askeri politik içeriği-karşılığının önemli olduğunu da ekleyelim. Rus Dışişleri Bakanı Lavrov'un şu sözleri emperyalist silahlanma ve savaşın mantalitesini çarpıcı bir şekilde özetliyor: "Eğer tıflek birinci sahnede duvarda asılı ise, üçüncü sahnede mutlaka ateşlenir. Askeri konularda önemli olan niyet değil, potansiyeldir. Bu potansiyel artarsa, risk de artar. Herhangi bir provokasyon çok ciddi bir askeri ihtilafa yol açabilir..."

Türkiye baştan başa bir NATO üssüdür!

Hakkımı vermek gerekir ki, AKP'nin Patriot bataryalarına dair savunuları içinde yalanlar kadar doğrular da var. Evet, Türkiye 1952'den beri sadık bir NATO üyesidir. NATO'nun Türkiye topraklarına silah ya da asker yığılması için özel bir yasaya ihtiyaç yoktur. NATO ile ilgili yasalar Türkiye anayasasının dahi üzerindedir. Kaldı ki Türkiye toprakları baştanbaşa NATO üsleri, silah ve personeliyle donatılmıştır. Örneğin Afyonkarahisar'dadır. İncirlik başta gelen bölgesel silah (nükleer de dahil) deposudur. Şile Stinger Üssü, Konya AWACS Üssü, Balıkesir Vault Füze Rampası Üssü, Muğla-Aksaz Deniz Üssü gibi belli başlı merkezler dışında Merzifon'dan Pirinçlik'e, Çanakkale'den Van-Pirreşit'e sayısız hava hareket merkezleri vardır. Libya'ya yönelik emperyalist saldırıda da görüldüğü üzere, NATO'nun en önemli komuta merkezlerinden biri de 2004'ten beri İzmir'dedir.

Bütün bunlar gösteriyor ki Türk devletinin dört dörtlük bir NATO (dolaysız olarak da ABD) uşağı olması yeni bir olgu değil. Bu gerçek, Türkiye'nin yakın geçmişinin toplamında doğru anlaşılması için de göz önünde tutulmayı hak ediyor. Örneğin dinci akım varlığını ve bugünkü güce ulaşmasını, esasta NATO'nun soğuk savaş dönemindeki karanlık faaliyetlerine, Gladio'lara, kontr-gerilla yapılanmasına borçludur. Gülen, Erbakan, Erdoğan gibi tescilli gericiler daha baştan CIA eliyle örgütlenen Komünizmle Mücadele Dernekleri ve öteki dinci oluşumlar içinde boy atıp serpildiler. Dinci gericiliği bugün toplum çapında bir güç ve iktidar haline getiren sürecin önünü açan ve yeşil kuşak projesinin yolunu düzleyen 12 Eylül faşist darbesi de NATO'nun doğrudan bir eseri idi.

NATO'nun halklara yönelik savaş konsepti

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun yıkılışı

sonrasında NATO, giderek emperyalistler arası sürtüşmelerdeki temel bir aygıt olmanın ötesine geçerek, dünya halklarına yönelik bir savaş makinasına dönüştürüldü. Stratejik konseptteki bu değişim, en açık ifadesini 1999'daki 50. yıl zirvesinde buldu ve ilk olarak da Yugoslavya'nın yerle bir edilmesi biçiminde icra edildi. 11 Eylül saldırısından sonra ise bir adım daha ileriye gidilerek "teröre karşı mücadele" argümanı ile "önleyici vuruş" boyutuna taşındı. O günden bu yana Afganistan NATO'nun (demek oluyor ki ABD'nin) işgali altında. Irak'a saldırı sırasında çatlaklar oluşsa da bunlar ilerleyen yıllarda hızla geride bırakıldı.

Son olarak Libya'da NATO'nun topyekün acımasız yıkımıyla bu yeni konseptin ne anlama geldiğini bir kez daha gördük. **TKİP IV. Kongresi'**nin tespit ettiği üzere, "Batılı emperyalist ittifakın yeni NATO konsepti, bu emperyalist savaş makinesinin artık yalnızca emperyalistler arası rekabet ya da emperyalist yayılma ve nüfuz mücadelelerinde değil, yanısıra da sosyal mücadelelerin önünü almada da kullanılacağını açıklıkla göstermektedir..."

NATO karşıtı mücadelenin hayati önemi

NATO'nun, dolayısıyla batılı emperyalist ittifakın Türkiye topraklarında bu denli rahat at koşturabilmesinin sorumluluğu elbette ki doğrudan Türk burjuvazisine aittir. Fakat bölge halklarına yönelik saldırı ve savaş politikaları çerçevesinde atılan her adım (üslerin kurulması, füze yığınağı vs.) doğrudan Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin omuzlarına binecektir. İlk tarihsel bir utanca ortak olmak, ikincisi ekonomik ve sosyal külfetini yüklenmek, son olarak da emperyalizmin olası savaş senaryolarında bizzat asker üniforması içinde ölmeye ve öldürmeye başlamak biçiminde... Başta da vurguladığımız gibi, başında dinci akımın bulunduğu sermaye iktidarı emperyalizme tetikçiliği bu denli pişkin ve pervasız yaparken, temelde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin büyük oranda edilgen kalmasına, toplumsal muhalefetin cılız tepkisine güvenmektedir. Savaş ve devrimleri boğma aygıtı NATO'ya karşı bugünden etkin biçimde mücadeleyi yükseltmemek, onun geleceğin devrimlerin bastırarak üzere halen yapmakta olduğu karşı-devrimci hazırlıklara seyirci kalmak demektir.

NATO sorununun güncel önemi ve komünistler başta olmak üzere Türkiye'nin devrimci dinamiklerini bekleyen görevler planında ise sözü kaldığı yerden bir kez daha **TKİP IV. Kongre Bildirisi'**ne bırakıyoruz:

"NATO sorunu, güncel devrimci siyasal mücadeleyi olduğu kadar devrimin gelecekteki akıbetini de en dolaysız bir biçimde ilgilendirmektedir. Türkiye'nin bir NATO ülkesi ve üssü olduğu da düşünülürse, bunun biz Türkiyeliler için ayrı bir anlamı ve önemi vardır. NATO sorunu dolaysız bir biçimde Türkiye devriminin stratejik bir sorunudur. Bu olgu, işçi ve emekçilerin devrimci bilincini ve eylemini geliştirmeye yönelik gündelik politik çalışmada, bu emperyalist savaş aygıtına ilişkin gerçeklerin de sistemli biçimde kitlelere taşınmasının özel önemini göstermektedir. NATO'nun icraatları düzenli biçimde teşhir edilmeli, sosyal mücadeleler ve geleceğin devrimleri karşısında nasıl bir rol oynayacağı döne döne ortaya konulmalı, sıradan emekçinin bilincinde bu konuda devrimci bir açıklık yaratılmalıdır."

Gazze katliamı, AKP'nin tutumu ve gerçekler...

Siyonist devlet, çocuk-sivil ayrımı yapmaksızın Gazze üstüne bombalar yağdırdı. Yüzlerce Filistinli yaralandı, onlarca can verdi. Daha önce de olduğu gibi emperyalistler İsrail devletinin yanında saf tuttular, siyonist teröre destek verdiler.

Bu olup bitenler karşısında AKP iktidarı bir kez daha göstermelik tepkiler sergiledi, Recep Tayyip Erdoğan esip güledi. Katliamın ardından gelen ateşkes sürecini, "bizim sayemizde oldu" yalanıyla sahiplendi.

Emperyalistlerin tutumu

Siyonist devlet Gazze'ye yönelik saldırının düğmesine 14 Kasım'da bastı. 8 gün süren bombalama sonucunda 42'si çocuk 161 Filistinli can verdi, 222 Filistinli yaralandı, yüzlerce Filistinli tutuklama terörüne maruz kaldı.

Emperyalistler her zaman olduğu gibi katliama tam destek verdiler. ABD Başkanı Obama İsrail devletinin terörünü destekleyen, katliamı meşrulaştıran açıklamalar yaptı. Filistin halkını İsrail halkının güvenliğini tehdit etmekle suçladı. Filistin halkının haklı ve meşru direnişini terör olarak tanımladı.

Gazze katliamı başta ABD olmak üzere emperyalistlerin Ortadoğu'ya yönelik politikalarının bir ürünüdür. Libya'da ve Suriye'de yaşananların bir devamıdır.

Emperyalistler katliama tam destek verirken, AKP ve şefi ise takiye yaptı. Erdoğan, tıpkı Davos vb. süreçlerde olduğu gibi kabadayıcı bir yaklaşım sergileyerek, İsrail'i eleştirdi.

AKP'nin katliam karşısındaki tutumu ve gerçekler!

AKP iktidarı Gazze katliamını, Ortadoğu halkları nezdinde yerle bir olmuş itibarını kurtarmak için kullanmak istedi. Gazze halkının yaşama hakkının elinden alındığını belirten Erdoğan, katliamla ilgili olarak İsrail hükümetini suçladı ve "barış" çağrısında bulundu.

Eleştirilerini İsrail hükümeti ile sınırlı tutan AKP ve şefi, gerçekte Ortadoğu'da barışı değil savaşı derinleştirme ekseninde bir politik tutum sergiliyor. Ortadoğu halklarının özgürleşmesinin karşısında, emperyalist-siyonist politikaların yanında yer alıyor.

AKP şefi Erdoğan daha önce de Mavi Marmara saldırısı konusunda İsrail hükümetini sert sözlerle eleştirmişti. Bu açıklamalar "İsrail'le savaşın eşiğine gelindi" cümleleriyle emekçilere servis edilmişti. Erdoğan işi daha da ileri götürerek, "Mavi Marmara olayı aslında savaş nedeniydi" açıklamaları yapmıştı. Bunların göz boyamadan ibaret olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Zira AKP iktidarının siyonist İsrail ile ilişkisi etle-tırnak ilişkisi gibidir. Bunun için son on yılda yaşanan sürece bakmak yeterlidir.

3 Kasım 2002 seçimleri öncesinde ABD'de Yahudi Ulusal Güvenlik Enstitüsü (JNSA) ile temaslarda bulunup destek isteyen, kapalı kapılar ardında yapılan

görüşmeler ile destek alan AKP'nin ta kendisiydi. ABD Yahudi komitesinden cesaret madalyası alan da Recep Tayyip Erdoğan'dı.

AKP'nin önde gelen sözcülerinden Ömer Çelik, Filistin halkının haklı direnişini terör, İsrail devletinin yaptığı katliamları şiddet olarak tanımlamıştı. İsrail terör devletinin kurucusu Theodor Herz'i anma toplantısının Ankara'da yapılmasına izin veren de AKP iktidarıydı. Bugüne kadar hiçbir hükümet böyle bir anma toplantısına izin verme cesareti gösterememişti.

AKP iktidarı İsrail savaş sanayisine de önemli katkılar sağladı. Heronlar için yapılan anlaşmalar, M60 tanklarının modernizasyonu vb. için İsrail'e yaklaşık bir milyar dolar kaynak aktarıldı.

Filistin'in savunucusu rolünü elden bırakmayan Erdoğan bir dizi açıklamayla siyonist İsrail devletinin elini güçlendirirken, Filistin halkının haklı mücadelesini zayıflatmaya çalıştı. 13 Haziran 2004'te ABD'de bir panele katılan Erdoğan, "Ben Barak'ın başlattığı barış sürecine katılıyorum. Ancak sayın Barak'ın başlattığı süreç devam etmedi. Sayın Arafat büyük bir fırsatı tepmiştir. Eğer o zaman oturulan masadan kalkılmasaydı isabetli olurdu. Şu anki sıkıntı budur. 80 yaşına merdiven dayamış olan bir Arafat barışın önünde bir engel olamaz" sözleriyle, İsrail siyonizmine verdiği desteği açığa vurmuştu.

Davos'ta sözde "one minute" krizi yaşandı. Erdoğan İsrail Başbakanı'na yönelik olarak sert sözler sarfetti. Çok geçmeden bu "çıkış"ın bir şov olduğu ortaya çıktı. Zira hemen ardından Suriye sınırındaki mayınlı arazilerin temizlenmesi karşılığında arazileri 49 yıllığına İsrail devletine veren anlaşma onaylandı.

Davos'tan sonra sadece Urfa'da değil, Konya'da bulunan arazilerin bir kısmı da İsrail devletine satıldı. Toplam 40 bin dönüm arazi peşkeş çekildi. Bu arazilerin hemen yanbaşındaki arazi de İsrail ve ABD'ye "eğitim" için tahsis edildi.

Bu çarpıcı örnekler, AKP iktidarının İsrail siyonizmi ile ilişkilerine ışık tutmaktadır. Peki tüm bu gerçeklere rağmen, son Gazze çıkışı da dahil dinci parti şefinin efenleme yaklaşımının arka planında ne var?

AKP sözcüsü Hüseyin Çelik'in açıklamaları buna açıklık getiriyor. Çelik, kendisiyle yapılan bir röportajda, Tayyip Erdoğan'ın İsrail'e yönelik sert çıkışlarının antisemitizmi, İsrail devletine duyulan düşmanlığı zayıflatmış ve toplumu sakinleştirdiğini ifade etti. Bu sözler, Erdoğan'ın sözde sert çıkışlarının, işçi ve emekçilerin İsrail devletine yönelik tepkisini sınırlamaya dönük olduğunun göstergesi.

Filistin halkının gerçek dostları...

Emperyalistlerin hizmetkârı, siyonist devletin sadık dostu AKP iktidarı ve şefinin, ne Gazze katliamının ne de Filistin halkına yönelik diğer katliamların hesabını sormak gibi bir sorunu vardır. Tüm tarihi boyunca onlarca katliama imza atmış olan Türk sermaye devletinin katliamcı kimliği ile uyum içinde olduğunu her vesileyle ortaya koyan AKP iktidarı, doğası gereği Filistin halkının dostu olamaz.

Filistin halkının gerçek dostları, siyonist İsrail devletine ve ona sınırsız destek sunan emperyalistlere karşı mücadele edenler, devrimci ve ilerici güçlerdir. Denizlerin pratiği bunun en açık göstergesidir.

Hozat'ta yaşanan skandalın açığa çıkardığı gerçekler...

“Fişleme politikası” doksan yıllık devlet geleneğidir!

Tunceli'nin Hozat ilçesinde kaymakamın talimatıyla jandarma ve polisin, aralarında çok sayıda kamu görevlisinin de bulunduğu kişileri fişlediği ortaya çıktı. Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak'ın da yer aldığı fişleme listesinde Özel İdare Müdürü, Milli Eğitim şube müdürleri, okul müdürleri, adliye çalışanları, AKP İlçe Başkanı ve oğlundan, köylüsü ve esnafına kadar 7'den 70'e herkesin bulunduğu açıklandı. Fişleme dosyalarında, kişilerin resimleriyle birlikte ev adresleri, boy, kilo, saç, göz rengi gibi bilgiler, konuşma şekilleri, ailelerinin kökeni, hangi örgüte yakın oldukları, hangi partiye oy verdikleri vb. yer alıyor.

Sermaye devletinin karanlık tarihi düşünüldüğünde hiç de şaşırtıcı olmayan bu olay, dinci gerici AKP hükümetiyle birlikte sahte bir demokratikleşme havasının yaratılmaya çalışıldığı bir dönemde açığa çıktı. AKP hükümeti sözde “yargı reformları”yla, Ergenekon vb. operasyonlarla, Kenan Evren vb.'lerini göstermelik yargılamalarıyla askeri vesayeti kırdığını, darbelerle yüzleştiğini, devletin anti demokratik yapıdan arındırıldığını topluma propaganda edip duruyordu. 28 Şubat vb. süreçlerde kendilerinin de fişlenme vb. uygulamalarla mağdur olduklarını belirterek, buna kesinlikle izin verilmeyeceğini iddia ediyordu. Bu söylemlerin başta liberaller olmak üzere solun bazı kesimleri üzerinde etkisi ve yankısı olduğu biliniyor.

Sermaye devletinin yapısında ve icraatlarında hiçbir değişiklik olmadığını sadece Hozat'taki fişleme olayı değil, bir dizi olay ortaya koymaktadır. Kürt halkının en meşru ve demokratik talepleri karşısında imha ve inkâr çizgisinde gösterilen ısrar, işçi ve emekçilerin her türlü hak mücadelesine karşı uygulanan baskı ve yasaklamalar, komünistler ve devrimciler başta olmak üzere sınıfın örgütlü ve öncü unsurlarına karşı uygulanan azgın terör, burjuva hukukunu ayaklar altına alan uygulamalar vb., sermaye düzeninin nasıl bir polis rejimine dönüştüğünün en dolaysız kanıtlarıdır.

Bu tablodan sadece sermaye devleti tarafından

düşman görülen “muhalif” kesimler değil tüm toplum etkilenmektedir. Bugün en sıradan adli vakalarda bile polis terörünün yaşanıyor olması, sokak infazları, siyasal özgürlüklerin kısıtlanması, dinsel gericiliğin toplumsal dokuya iyice nüfuz etmesi, başta kadınlar olmak üzere ezilen tüm kesimler üzerindeki baskının artması, yaşanan “demokratikleşme”ye ayna tutmaktadır. Ortadoğu'daki “baskıcı rejimler”e karşı kendi iktidarlarını “demokrasinin nişanesi” sayan dinci partinin şefi Erdoğan'ın, AKP bakanlarını tribünlerde yuhalayarak protesto eden seyircileri bile “terörist” olarak tanımlaması, nasıl bir “demokratikleşme” sürecinden geçildiğini göstermektedir.

Despotizmin sınırlarının bu denli zorlanması, düzenin demokratikleşme yönünde ilerleyen bir düzen olarak kutsanması elbette nedensiz değil. Dünya çapında derinleşen kapitalist krizin yarattığı yıkım, faturayı işçi ve emekçilere ödetme ihtiyacını dayatıyor. İşçi ve emekçilerin daha azgın sömürü koşullarına mahkûm edilmesi, sermaye sınıfının semirmesi ve küresel rekabette ayakta kalması için tek çıkar yol olarak görülüyor. Yanı sıra sermaye devletine emperyalizmin hizmetinde biçilen taşeronluk rolü, dışarıda ve içeride saldırganlığın dizginlerinden boşalmasına neden oluyor. Tüm bunlar, toplumun zapturapt altına alınmasını, siyasal özgürlüklerin baskılanmasını ve gericiliğin egemen kılınmasını koşullandırıyor.

Bu yüzden, bir yandan sahte bir demokratikleşme propagandası yapılıyor, kitlelerin mücadeleyle elde ettiği kimi haklar bile hükümetin bir lütfuymuş gibi sunuluyor. Öte yandan her türlü saldırı yasaları “reform” adı altında hayata geçiriliyor, toplumun denetlenmesi, devletin tahakkümü yolunda en gerici adımlar hızla atılıyor.

Hozat'ta yaşanan fişleme skandalı da bu gerçekliğin küçük ama önemli bir kesiti olarak karşımıza çıkıyor. Bu olayla, gerçekte tüm toplumun fişlendiği ve bunun da iddia edildiği gibi “devlet içine gizlenmiş kimi çetelerin” ya da “yetkilerini kötüye kullanan kişilerin” işi olmayıp bizzat devlet politikası

Polis duymaz uydurur...

Polisin DHF'ye yönelik keyfi baskınları sonucu onlarca devrimci gözaltına alınmış ve alınanların 31'i tutuklanmıştı. Tamamen keyfi ve uydurma gerekçelerle yapıldığı başından beri bilinen operasyona dair 24 Kasım günü Radikal gazetesinde Mesut Hasan Benli imzasıyla yayınlanan haber bu durumu bir kez daha teşhir etti.

DHF üyesi ve Bilecik Üniversitesi öğrencisi İsmail Gürbüz'ün 1 Eylül 2012'de kız arkadaşıyla yaptığı görüşme polis tarafından kayda alınıyordu. Dinleme sırasında Gürbüz'ün “Bir kaç iş var” sözleri tutanağa “Bir kaçış var” şeklinde geçirildi. Bu sözlere polisin yorumu ise tutanaklara şu biçimde yansdı:

“MKP (Maoist Komünist Parti) terör örgütü güdümünde faaliyet gösterdiği değerlendirilen DHF (Demokratik Haklar Federasyonu), DGH (Demokratik Gençlik Hareketi) içerisinde faaliyet gösteren şahısların organizesinde Kocaeli ilinde düzenlenen ve sizin de katıldığınız köy çalışması eyleminin sona erdiğinden, kaçışlar olduğundan, halletmeye çalıştığınızdan bahsettiğiniz anlaşılmaktadır.”

Karakolda ifade vermeyerek savcının karşısına çıkarılan Gürbüz, burada tutanakların düzeltilmesinin ardından serbest bırakıldı.

Kuşkusuz ki polisin sahte delilleri bundan ibaret değil, ancak bu denli pervasızlaşarak delil yaratma gayretine düşülmesi, operasyonun açık bir komplo olduğunu da gösteriyor.

BIYOĞRAFİK BİLGİ FİŞİ

	KİŞİSEL BİLGİLERİ	ADI SOYADI	CEVDET KONAK
		MÜSTEAR KOD ADI	
		BABA ve ANNE ADI	ÇARŞI-4118
		DOĞUM TARİHİ - YERİ	HOZAT 1961
		NÜFUSA KAY.OLD.YER	TUNCELİ-HOZAT-AKPINAR
		MESLEĞİ	-----
		BİLİLEN EN SON İKAMET ADRESİ	HOZAT BELEDİYESİ BAŞKANLIĞI
		TELEFONU	0308 317 41 41
		ÖĞRENİM DURUMU	ÜNİVERSİTE MEZUNU
		BAĞLI BULUNDUĞU ÖRGÜTÜ VE GÖREVİ	TKP/ML-TIKKO SEMPATİZAN
FİZİKSEL GÖZELLİKLER	TUTUKLANMA TARİHİ	-----	
	SALIVERİLME TARİHİ	-----	
	BOYU	170-175 CM.	
	KİLO	75-80 KG.	
	GÖZ RENGİ	KAHVERENGİ	
	SAÇ ŞEKLİ VE RENGİ	DÜZ-SİYAH	
	KONUŞMA ŞEKLİ	NORMAL	

ARŞİV KAYITLARI VE İSTİHBARİ BİLGİLER

CEVDET KONAK 2004 YEREL SEÇİMLERİNDE BAĞIMSIZ ADAY OLARAK HOZAT BELEDİYESİ SEÇİLMİŞTİR.

KARABALLI AŞİRETİNE MUNSUP OLUŞU KARABALLI AŞİRETİ 1937-38 DERSİM İSYANINDA DEVLET OTORİTESİNE KARŞI GELMİŞTİR. AŞİRET TKP/ML-TIKKO TERÖR ÖRGÜTÜ SEMPATİZAN CEVDET KONAK HAKKINDA 25.08.1994 TARİHİNDE TUNCELİ EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ MÜCADELE ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ TARAFINDAN DEVRİMÇİ SOL TERÖR AMAÇLI GİZLİ ORSUÇUNDAN HAKKINDA YASAL İŞLEM YAPILMIŞTIR.

20 MART 2005 GÜNÜ PTT BİNASI VE REMAR MARKET ÖNÜNE HOZAT BELEDİYESİ TARAFINDAN “HALKIMIN BARIŞ VE KARDEŞLİĞİN SEMBOLÜ OLAN NEWROZ BAYRAMINI HOZAT BELEDİYESİ BAŞKANI İBARELİ BEZ AFİŞLER İLE İLGİLİ OLARAK CEVDET KONAK YASAL İŞLEM YAPILMAK ÜZERE İŞLERİ BAKANLIĞINA YAZI YAZILMIŞTIR.

2007 YILI MİLLETVEKİLİ GENEL SEÇİMLERİ DOLAYISIYLA DTP MİLLETVEKİLİ ADAYI ŞERİN TUNCELİ MERKEZİNDE AÇILAN SEÇİM BÜROSUNDA HOZAT BELEDİYESİ BAŞKANI CEVDET YAPTIĞI KONUŞMADA BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN İBARESİ İLE İLGİLİ OLARAK GÖZALTINA ALINMIŞTIR. CEVDET KONAK ÖZELİLE 8 MART DÜNYA KADINLAR GÜNÜ DOLAYISIYLA BELEDİYE HALKIN SEMPATİSİNİ KAZANMAK İÇİN İLÇEDE KONSER DÜZENLER İLÇEDE YAPILAN TÜM KATILIR.

NEVİTİN KİTİBİNE ADINA KADICI MÜCADELE İNİT TUDAR TIKKO SEMPATİZANINDA İYD

olarak gerçekleştiği daha iyi görülüyor. Telefon dinleme vb. örnekleri hatırlamak yeterlidir. Sermaye devletinin bu kirli yüzünün deşifre olduğu durumlarda sorumluluk bir kişiye yüklenerek bir “günah keçisi” bulunuyor, böylece gerçeklerin üzeri örtülmeye çalışılıyor. Hozat olayında yapıldığı gibi...

Sermaye düzeninin doksan yıllık tarihi boyunca “fişleme” uygulaması bir devlet politikası olarak süregelmiştir. Başta düzen muhalifleri olmak üzere toplumun değişik kesimleri bu uygulamaya maruz kalmıştır. Sosyal-siyasal gelişmelere bağlı olarak bu uygulamalar kimi dönemlerde alenen gerçekleştirilmiş, kimi dönemlerde ise gizli-kapaklı yürütülmüştür. Bugün de bu tür uygulamalar devletin çeşitli kurumlarınca sürdürülmektedir.

Sonuç olarak, özel mülkiyete dayalı kapitalist sömürü düzeninin hükümranlığı sürdüğü müddetçe, “en demokratik görünümlü” devletlerde bile fişleme vb. uygulamalar devam edecektir. Bunun biçimini ve sınırlarını, işçi sınıfı ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlükler uğruna yürüttüğü mücadelenin düzeyi belirleyecektir.

Bugün işçi ve emekçilerin sermaye devletinin bu türden saldırılarını püskürtebilmesinin yolu, “Açık-gizli tüm faşist militarist örgütlenmelerin dağıtılması (Kontr-gerilla, özel kuvvetler, MİT, JİTEM, siyasi polis, Jandarma, Köy koruculuğu vb.)” (TKİP programı-Acil demokratik ve sosyal istemler bölümü) vb. talepler doğrultusunda mücadeleyi yükseltmesinden geçmektedir. İşçi ve emekçilerin siyasal özgürlükleri en geniş anlamda kazanmaları ise, sermayenin sınıf iktidarının yıkılmasıyla, sosyalizmle mümkün olacaktır.

Evren ve Şahinkaya darbeyi sahiplendi...

“Bunların hiçbiri onları kurtaramayacak”

gardiyanları ve yargıçları ve savcılarını kanunları, yönetmelikleri, bütün kararları vergileri, gazeteleri, bütün yayınları bunların hiçbiri onları kurtaramayacak durduramayacaklar halkın coşkun akan selini panzerleri, kelepçeleri, bütün silahları zindanları, tutukevleri, işkence evleri borsaları ve şirketleri ve iktidarları bunların hiçbiri onları kurtaramayacak durduramayacaklar halkın coşkun akan selini

Anayasa referandumunda “evet” isteyen AKP’nin en iddialı aldatmacalarından biri, 12 Eylül darbelerinin yargılanmasının önünün açılacağı yalanıydı. AKP iktidarının kitlelere pazarlamaya çalıştığı “yeni” anayasasının bir demokratikleşme aldatmacası olduğunu, darbelerin yargılanmasını yasaklayan geçici 15. maddenin kaldırılmasının bir şovdan ibaret kalacağını o zaman da söylemiştik. 12 Eylül duruşmalarının her biri bu gerçeği bir kez daha tescilliyor. Üstelik artık bu bir ortaoyunu da değil; tam anlamıyla dram!

12 Eylül davası geçtiğimiz hafta darbeci generallerin “katılımıyla” sürdü. “12 Eylül nesli” olarak anılan bir jenerasyonun yaratılmasında başat rolleri oynayan Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya’ya hürmette kusur edilmedi. Bizlerin tanık olduğu bir yargılama değil, darbelerin kendilerinden emin tutumlarıydı. Onları sanık sandalyesine dahi oturtamayan, sorduğu hiçbir soru karşısında cevap alamayan mahkemenin acizliği idi. Ki aynı mahkemeler konu muhalifler olduğunda demir bir yumruk olabilirken...

Öyle ki paşalar hastanedeki yataklarından, kahvelerini höpürdeterek yargılama oyununun nasıl oynandığını gösterdiler. “Hasta oldukları” için mahkeme salonuna gelmemişlerdi, kaldıkları hastaneden telekonferans yöntemiyle ifadeleri alınmaya çalışıldı. Avukatların sordukları sorular havada kaldı. Ya kendilerine sorulan soruları cevaplamayı reddettiler ya da kafalarını hayır anlamında salladılar veya sessiz kaldılar. Hatta zaman zaman uyukladılar. Oysa kendilerine sorulanlar, hatırlatılanlar bir insanın gözlerine asla uyku girmemesini koşullayacak icraatlardı.

Pişman değiller...

Birçok basın yayın organı bu davayı tarihi yüzleşme olarak yansıttı. Elbette ki ortada yüzleşme falan yoktu. Sadece inkar vardı. Bu mahkeme de zaten bu suçlar aklansın diye kurulmamış mıydı? Her şey amacına uygundu.

Müdahil avukatlar duruşmada işkencelerle ilgili sorular sordu. Bu soruların önü mahkeme heyeti tarafından hızlıca kesilmeye çalışıldı. Zira davanın kapsamı sadece darbe fiili ile ilgiliydi. İşkenceler bu mahkemede konu edilmiyordu. Avukatların “Vicdanınız sızlıyor mu?”, “Bugün bile ağlayan analardan af dileyecek misiniz?”, “12 Eylül’de kaybolan oğlunun cesedini arayan 104 yaşındaki Berfo

Ana’nın elini öpüp özür dilemeyi düşünüyor musunuz?” soruları mahkeme salonunda cevapsız yankılandı. Sadece tutanaklarda yerini aldı.

Yaşı büyütülerek Evren’in başında bulunduğu Milli Güvenlik Konseyi onayıyla idam edilen 17 yaşındaki Erdal Eren’in fotoğrafı ile yüzleştirildi Evren; Erdal’ı tanımıyordu.

Gözaltında alındıktan sonra elleri kelepçeli öldürülmüş halde bulunan Süleyman Cihan’ın kanlı fotoğrafı karşısında da tepkisiz kaldı.

Kardeşleri, çocukları, eşleri işkencede katledilen, idam edilenler de Evren’e sorular yönelttiler, o sorular da sessizlikle yanıtlandı.

Duruşmayı özetlemek ve bir sonuç çıkarmak gerekirse; cezalandırılmayacaklarından emin olan darbeci generaller mahkemede tam anlamıyla politik bir tutum sergilediler. Pişman olmadıkları söylediler. Bugün olsa yine yaparlardı. Son olarak çok doğru bir gerçeğe vurgu yaptılar; mahkemeyi tanımadıklarını söyleyerek mahkemeler bizi yargılayamaz dediler. Evet bizim de defalarca tekrar ettiğimiz bir gerçek: Bu düzenin mahkemeleri darbecileri, darbe düzenini yargılayamaz!

Sadece darbeci iki generalin yargılandığı bu davayı gerici faşist rejimin demokrasi aldatmacasını güçlendirmek için kullandığını her seferinde dile getirdik. Son duruşmadan da açıkça görüleceği gibi bu iddianame ve bu yargılama şekli ile onların beraat edeceği de kesin. Hukukçular da bu davanın ‘insanlığa karşı işlenmiş suçlar’ kapsamına alınarak sürdürülmesi gerektiğini belirtmişlerdi. Zira 12 Eylül Anayasası, 35. İç Hizmet Kanunu orada hâlâ dururken Evren ve Şahinkaya’nın darbe suçundan yargılanmalarının hukuki açıdan çelişkili olduğu ve bu yolla onların aklanabileceği yönlü ortak bir kanı vardı.

Tüm bunlardan sonra “Artık kimse darbeye teşebbüs edemeyecek”, “Darbe dönemleri sona erdi” gibi safsatalarda AKP’yi demokrasi havarisi yapanlar aynı başlıkları atacaklar mı? “Darbelerle hesaplaşıyoruz” diyerek AKP’yi cilalayacaklar mı? Cümleleri tek bir tornadan çıkmışçasına dile getirenler bu dava ile, bu iddianame ile 12 Eylül darbesi aklanır diyenlere saldırabilecek mi? Onların ödevleri buysa eğer, bu ezberleri tekrarlamaya devam edecekler. Fakat bizler de 12 Eylül uygulamalarına dahi rahmet okutan AKP’nin ve onun yargısının 12 Eylül’ü yargılayamayacağını söylemeye devam edeceğiz.

Çünkü 12 Eylül yalnızca 5 generalin kafa kafaya vermesiyle yapılmadı. İki darbecinin üstüne yıkılmayacak kadar köklü sonuçları olan bir icraattır. Amerikan emperyalizminin desteğiyle yapılan, CIA masalarında hazırlanan darbe ile yeni bir toplum düzeni oluşturuldu. Darbeden önce bir türlü uygulamaya sokulamayan neoliberal politikalar bir bir hayata geçirildi. Nasıl? Toplumsal muhalefeti ezerek, işçi sınıfının, devrimci hareketin üstünden postallarıyla geçerek, baskı, zor ve ideolojik aygıtlarıyla yeni bir toplum yaratarak.

İşte Evren ve Şahinkaya da duruşmalarda sergilediği küstahlığı tam buradan alıyor. Biliyorlar ki 12 Eylül’ün kurduğu toplumsal düzen kırılmadan ve toplumsal muhalefetin basıncı olmaksızın bu dava böyle sürüncemede kalmaya devam edecek.

Dolayısıyla da üç kişilik hâkim heyeti ve bir savcının inisiyatifine terk edilen böylesi bir davadan çıkabilecek tek sonuç bu düzenin aklanmasından ibaret kalır.

Tekrar tekrar söylüyoruz, darbenin yargılanması demek, darbe yasalarının, kurumlarının, piyasacı ve gerici ideolojisinin tavsiye edilmesi demektir. Bunu ne bu düzenin hukuku yapabilir ne de bu düzenden beslenenler, palazlananlar... 12 Eylül darbesinin yargılanacağı alanlar meydanlardır. 12 Eylül uygulamalarını derinleştirerek sürdüren AKP’den, devletten ve darbecilerden hesap soracak olanlar işçi ve emekçilerdir.

Yazının sonunu Bertold Brecht’in dizeleriyle bitirmek istiyoruz... Belki kendi mahkemeleri onları aklayacak ama bu dava sonuçsuz kalmayacak...

Meclis Darbeleri Araştırma Komisyonu raporundan yansıyan karanlık tarih...

Kontrgerilla cumhuriyetinden hesabı emekçiler soracak!

Meclis Darbeleri Araştırma Komisyonu'nun hazırladığı raporun bazı bölümleri burjuva medyaya sızdırıldı. Böylece, darbelerle hesaplaşma ve toplumsal bilinç yaratma demagojileri eşliğinde, burjuva devlet aygıtının sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılması sürecinin kesintisiz bir şekilde işletildiği bir kez daha gözler önüne serildi. Bu süreç toplumsal hafızanın silikleşmesini hedefleyen kapsamlı bir operasyon biçiminde ilerlemektedir. Ve AKP, tam bir orta oyununa dönen 12 Eylül yargılaması, Ergenekon operasyonu gibi hamlelerle "askeri vesayetin aşılması", "derin devletle hesaplaşma", "demokrasinin gelişmesi" yalanları eşliğinde sermaye düzeninin faşist baskı ve zorunu en kaba biçimiyle uygulamaya devam etmektedir. "Cumhuriyeti demokratikleştirme" masalıyla kitleler aldatılırken, katliamcı devlet geleneği kesintisiz bir şekilde sürmektedir. Böylece tüm kurumlarıyla çürüyen devlet aygıtı aklanırken, diğer taraftan devletin gerektiğinde her türlü kirli yöntemi kullanabileceği düşüncesi meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Aslında dün olduğu gibi bugün de kontrgerilla, sermaye devletinin çelik çekirdeği olarak görevinin başındadır. ABD emperyalizmine uşaklık çizgisinde bölgede güç olmaya çalışan, bunun için izlediği saldırgan dış politikayı derinleştiren sermaye iktidarı, içerde de istikrarı hakim kılmak için faşist-militarist yöntemlere başvurmuştur, başvurmaktadır. Kapitalist sistemin bugünkü kapsamlı bunalımı tüm dünyada polis rejimi uygulamalarını yaygınlaştırırken, Türkiye'de de bu kirli yöntemlerin kesintisiz bir şekilde kullanılacağı apaçık bir gerçektir.

Raporun "genel değerlendirme" bölümünde, "Özel Harp Dairesi, kontrgerilla ve gayrinizami harp"e geniş yer verilmiş. Rapor, faşist baskı ve zorun gelenekselleşmiş devlet politikası olduğu gerçekliğinin üstünü örtmek amacını taşıyor. Tarihi boyunca işçilere, emekçilere, devrimcilere, Kürt halkına, Ermenilere, Rumlara vb.'ne karşı kesintisiz bir şekilde uygulanan katliamcı gelenek ile sınıf/devlet gerçeği birbirinden koparılıyor. Raporda "Hakim ve oligarşik bir zümre olan askeri yelpaze etrafında ve liderliğinde oluşmuşsa da yapının içinde istihbarat, medya, sermaye ve bürokrasiden unsurlar mevcuttur. Uygulayıcılar ise görünür yer üstü birimi özel kuvvetler komutanlığı; Yer altı birimleri ise vatansever sivillerden müteşekkildir" biçiminde yapılan "derin devlet" tanımlaması bunun en açık kanıtı. Öte yandan, bu politikanın ordu-bürokrasisinin bir kanadı tarafından dönemsel ve zorunlu bir yöntem olarak izlendiği, ancak bugün bu durumun geride kaldığı yanılması yaratılmaya çalışılıyor. Genelkurmay ve MGK merkezli militarist yapılanmanın tekelci sermayenin tercih ve çıkarları çıkarları doğrultusunda hareket ettiği bir sis perdesiyle gizleniyor. Provokasyonlar, kitlesel katliamlar, işkenceler, yargısız infazlar, faili meçhuller ve çeşitli zorba yöntemlerin sorumluluğu askeri vesayete havale edilerek, burjuvazinin kanlı tarihinin üstü örtülmeye çalışılıyor.

Raporda, burjuvazinin kanlı iktidarını ayakta tutmak için uyguladığı ve zaten bilinen kirli yöntemlerine bir kez daha işaret ediliyor. Ergenekon operasyonu çürüyen düzenin pislüğünün bir bölümü; onbinlerce insanın fişlendiği, "iç ve dış" tehditlere karşı devletin resmi aygıtları dışında kontrgerillanın ve harekete geçmeye hazır "sivil" odakların varlığı devlet eliyle teşhir olmuştu. Bu çerçevede bu raporda da, Özel Harp Dairesi'nde Lojistik Şube Müdürü olan emekli Albay İsmail Tansu'nun şu sözlerine yer veriliyor:

"Sivil uzantılar işgal edilince kullanılmak üzere barış zamanında eğitilip bekletilenlerdir. Görev verilemez. Kopuk bir tespah taneleri gibi her yere dağılmışlardır. Türkiye'nin her yerindedirler. Savaşla birlikte tespahin ipi bağlanır. Görev alırlar. Karı koca aynı birindedirler. Ama birbirlerinden haberleri yoktur. Herkes kendi görevini yapar."

"MIT'i özel harp dairesi yönetti, harp dairesi ve MIT arasındaki işbirliği dairesinin kuruluşundan itibaren vardı. Hatta işbirliğinden öte bir iç içe geçmişlik durumu söz konusuydu. Ortak eylem ve operasyonlarda hep deşifre olanlar MIT mensupları oldu; özel harpçilerin kim oldukları hala bilinmiyor."

Malumun itirafı olan bu sözler, çeteleşen devlet gerçekliğinin ifşa olduğu Susurluk'tan Şemdinli'de Umut Kitapevi önünde suçüstü yakalanan "iyi çocuklara" kadar, geniş bir tabloyu gözler önüne seriyor.

Faşist-militarist aygıtların isimleri zaman içinde farklılaşsa da uyguladıkları yöntemler değişmiyor. ABD emperyalizmine göbekten bağlı olan Türk burjuvazisinin "iç ve dış" tehditlere karşı uygulayacağı kontra yöntemler bugün de AKP iktidarı eliyle sürdürülüyor. Dün NATO'ya girebilmek için Kore'ye asker gönderen, uşakça bir sadakatle Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalizmin ileri karakolu görevini üslenen Türk sermaye devleti, bugün de bölge halklarına karşı emperyalizm adına tetikçilik yapıyor. Türkiye'nin bir savaş ve saldırı üssü olarak kullanılması toplumsal muhalefetin teslim alınmasını ve düzene yedeklenmesini gerektirdiği içindir ki, her türlü zorbalık tam bir pervasızlıkla uygulanıyor.

Y. Kaya

Vicdani redde uzlaşma yok!

TBMM Anayasa Uzlaşma Komisyonu, BDP'nin vicdani ret önerisinde "uzlaşmadı".

Açlık grevinin sona ermesinin ardından BDP'li vekiller, meclis komisyonlarındaki çalışmalarına başladılar. Toplanan TBMM Anayasa Uzlaşma Komisyonu'nun son toplantısının gündeminde ise "gençlik hakları, yaşlı hakları, engelli hakları, kadın hakları ve vicdani ret" vardı.

Görüşmeler sırasında BDP, "Kimse vicdani kanaatlerine aykırı olarak askerlik hizmetini yerine getirmeye veya silah altına alınmaya zorlanamaz. Vicdani sebeplerle askerlik hizmetini reddedenler için öngörülecek alternatif kamu hizmetlerinin yerine getirilmesine ilişkin esaslar kanunla düzenlenir. Kamu hizmetinin süresi her halükarda askerlik süresinden uzun olamaz" şeklinde yeni bir madde önerdi. Ancak bu öneri AKP, MHP ve CHP tarafından reddedildi.

AKP'li bir üye ise anayasadaki "Bu hizmetin Silahlı Kuvvetlerde veya kamu kesiminde ne şekilde yerine getirileceği veya getirilmiş sayılacağı kanunla düzenlenir" ibaresini hatırlatarak önerilen düzenlemenin gerektiğinde yasayla sağlanabileceğini, anayasanın buna imkan tanıdığını belirtti.

Bu tartışma ile birlikte birçok konuda anlaşamayan düzen partilerinin, BDP'nin önerisi karşısında nasıl tek vücut olduğu da görüldü. Devletin militarist politikaları, düzen partileri tarafından yeni anayasada da şimdiden güvence altına alındı. Aksini zaten kimse beklemiyordu...

"Emperyalistler Ortadoğu'dan defolun!"

Alinteri, BDSP, Devrimci Hareket, DHF, EÖC, İzmir Hareket Tiyatrosu ve Kaldıraç tarafından oluşturulan Emperyalist İşgal Karşıtı Birlik (EİKB) eylemlerle mücadelesini sürdürüyor.

Birlik ilk olarak 24 Kasım'da Eski Sümerbank önünde yaptığı basın açıklamasıyla eylem programını duyurdu. "Katil emperyalizm Ortadoğu'dan defol! Filistin ve Suriye halkları yalnız değildir!" pankartının açıldığı eylemde İsrail'in Gazze'ye havadan ve denizden başlattığı saldırılar kınandı. İsrail'in 2009 yılında da 400 Filistiliyi katlettiği hatırlatıldı ve bugün de onlarca insanın öldürüldüğü ve yüzlercesinin yaralandığı belirtildi.

26 Kasım günü saat 18.00'de ise Çiğli Belediye Binası önünde toplanan kitle, Kasaplar Meydanı'na doğru meşaleli yürüyüş yapıldı. Yürüyüş öncesi polis izin alınması gerektiğini iddia ederek engelleme girişiminde bulundu. Ancak devrimciler "Biz karar aldık, yürüyeceğiz" dediler ve yürüdüler. Yürüyüş sırasında polis sadece çevreyi, varlığıyla teröze edebildi.

Kasaplar Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında yine Ortadoğu ve Filistin'deki saldırganlık vurgulanarak, saldırganlığa karşı 2 Aralık'ta yapılacak eylemin duyurusu yapıldı. Basın metninin okunmasından sonra eylem sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Düzen kurumları “Terör örgütü” doğurmaya devam ediyor...

RedHack davasında tahliye!

Her türden muhalif hareketi doğrudan “**terör örgütü**” ya da “**silahlı terör örgütü**” olarak damgalanıyor. Bununla bağlantılı olarak muhalifler tarafından gerçekleştirilen her bir eylem, “**terör eylemi**” hatta “**silahlı terör eylemi**” olarak görülüyor emekçilerin üzerinde amansız bir devlet terörü estirililiyor.

Kamuoyunda oldukça yer tutan bir dizi dava süreci bu tabloyu özetlemektedir. Henüz basılmamış kitaplar toplatılmakta, yazarlar ya da yayınevi sahipleri “**terör örgütü üyesi olmak**”tan yargılanmaktadır. Tutuklu olarak yargılanan yüzlerce gazeteci, sayısı 8 bini aşmış bulunan KCK davası sanıkları, 500’den fazla tutuklu öğrenci... Bu liste daha da uzatılabilir. Bahsettiklerimiz ya yazdıkları yazılardan ya da kitaplardan, ya parasız eğitim için mücadele ettiklerinden veya yürüttükleri siyasal faaliyetten ötürü sanık sandalyesine oturtuldular. Hatta yakın zamana kadar tartışılan ve hala da devam eden uzun süreli tutukluluk meselesi göz önüne alındığında, bir kısmı değil sanık sandalyesine oturmak daha haklarındaki iddianame hazırlanmadığı için neyle suçlandığından ve yargılanacağından bile habersizler. Bu tablo burjuva adaletini tüm çıplaklığı ile yansıtmaktadır.

RedHack davası ve adalet safsatası!

6 Kasım tarihinde Ankara 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen Kızıl Hackerler (RedHack) davası da bir kez daha burjuva düzende adaletin ve yargılamanın nasıl bir niteliği olduğunu gözler önüne sermiştir. RedHack’e yönelik düzenlendiği iddia edilen operasyonun ardından 10 kişi hakkında açılan davada “Terör örgütü” kapsamına alınan RedHack’in üyesi olduğu iddia edilen 3’ü tutuklu 10 kişi “silahlı terör örgütüne üye olmak” suçlamasıyla yargılanıyor. Operasyon, boyalı basında “RedHack yakalandı” şeklinde verilmişti. RedHack bunun üzerine

yakalananların kendileri ile bir alakası olmadığını duyuran bir açıklama yapmış aynı zamanda operasyonun gerçekleştiği tarihin (Mart 2012) ardından bir dizi siber saldırı düzenlemişti. Açık ki yakalananlar RedHack üyeleri değildi.

Gözden kaçırılmaması gereken bir diğer nokta da RedHack davası olarak şimdiden tarihte yerini almış bulunan bu tiyatronun esasında tüm topluma dönük bir gözdağı olduğu gerçeğidir. İnternet cafelerden gözüaltına alınan insanlar düzmece olarak hazırlanan iddianamelerle yargılanmakta, böylelikle bir yandan da “devletin kolu uzundur, her şeyi bilir ve bulur” gibi bir algı yaratılmaya çalışılmaktadır.

Ama burada şunu da açıklıkla söylemek gerekir ki, burjuva devlet düzeni tam bir acz içindedir. Zira devlet kendi güvenliğini alma noktasında o kadar güçlü ise neden RedHack’in saldırıları karşısında biçaredir? Saldırıları, örneğin MİT gibi kurulu devlet düzenini devam ettirme üzerinden önemli bir yere sahip bir kurumun sitelerinde çökmelere, erişimde sıkıntılara yol açabilmektedir.

12 Eylül darbesi ile örgütlülükleri dağıtılan ve umutsuzluğa sürüklenen işçi ve emekçilerin kafasına “devlet çok güçlü, hiçbir şey yapamayız” düşüncesi kazınmaya çalışıldı, çalışılıyor. Devletin gücü tek başına elinde hangi imkanları bulundurduğuyla değil işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğüyle açıklanabilir.

RedHack davası bir kez daha göstermektedir ki, devlet ihtiyaç duydukça “terör örgütü” doğurmakta, ardından da kolluk ve yargı terörü devreye girmektedir. Temel hak ve özgürlükler bir bir ortadan kaldırılmakta, ekonomik ve sosyal yönden gittikçe sefaletle mahkum edilen emekçilerin en ufak bir tepkisi “terör eylemi” olarak damgalanmaktadır. Suç kavramı alabildiğine genişletilmekte, polis devleti uygulamaları olağan yönetim biçimi haline gelmektedir.

Civan YİĞİT

Sol basında RedHack röportajları

“Burunlarının dibindeyiz ama bizleri yakalayacak becerileri yok!”

Sol Gazetesi’nin internet üzerinden bir RedHack üyesi ile yaptığı röportajdan...

- RedHack’in üzerinde baskılar ne denli arttı, sizlere nasıl yansıyor? Türkiye dışından da baskı ve tehditler söz konusu oluyor mu? Güvenliğinizi nasıl sağladığınızdan da bahsedebilir misiniz?

- Bizler üzerimizde herhangi bir baskı hissetmiyoruz. Zaten bu yüzden masum çocukları gerici ihbarları esas alarak mahpus ettiler... RedHack olarak ne bu polis devletinden, ne hiçbir yasal sıfatı olmamasına rağmen bir kara bulut gibi ülkenin kılcal damarlarına işlemiş cemaatten, ne onların ağababası emperyalist devletlerden korkmuyoruz. Güvenlik tedbirini sormuştunuz. Burunlarının dibindeyiz ama bizleri yakalayacak ne bilgileri ne de becerileri var. Bu yüzden kendimizi pek ‘emniyette’ hissetmiyoruz.

Silahlı terör örgütü, su tabancası, sululukla mücadele!

Geçtiğimiz günlerde BirGün gazetesi muhabiri Elif Akgül’ün Redhack üyesi R3dh4ck1 adlı Twitter kullanıcısı ile internet üzerinden yaptığı röportajdan...

- 26 Kasım’da Redhack üyesi olmaktan yargılananların duruşması var. Dava sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

R3dh4ck1: Gerçek bir cehalet örneğiyle karşı karşıyayız. RedHack üyeliği ile suçlanan çocukların yaptığı söylenen eylemlere baktığımızda iki şey görürsünüz. Bir tanesi RedHack cümleleri, eylemleri ve yaşam görüşlerinden alıntılar yapmışlar. Suçlamaların bu yüzü gayri ciddi. Hükümetin her bir ferdi kendi yaşam görüşleri ve inandıkları doğrular üzerinden Hadisi Şerifler paylaşıyorlar. Bu paylaşımlar nasıl ki onları Ehl-i Beyt’e dahil edip sevap sahibi yapmazsa; o gençlerin yaptıkları paylaşımlar da onları RedHack’li yapmaz. İkinci suçlama ise sohbet odalarında bizlerle yaptıkları sohbetler.

- Yani yargılanan kişilerin üyeniz olmadığını söylüyorsunuz?

R3dh4ck1: Bu gençler bizim üyemiz olsaydı canımız bu kadar yanmazdı. Sonuçlarını bilmediğimiz ve göze almadığımız hiç bir eylemi yapmadık. Bu, eylemlerin hiçbirine dahil olmayan, gerici faşist grupların ihbarlarını ciddiye alan çarpık bir adalet anlayışının kurban seçimidir.

- Bir de RedHack’in hukuki olarak “silahlı terör örgütü” olarak nitelendirilmesi söz konusu. Söz konusu örgüt olarak sizin silahlarınız nelerdir?

R3dh4ck1: Bizlerin silahları zihinsel becerileri, devrimci demokrat donanımları ve onlar için son derece tehlikeli olan fikirleridir. Mesele o kadar silahlı ve sulandırılmış vaziyette ki ilk fırsatta su tabancası almaya karar verdik. Böyle bir sululukla başka türlü mücadele zor görünüyor :)

Asgari ücretin belirlenme sürecini örgütlenme seferberliğine dönüştürelim!

Önümüzdeki günlerde, asgari ücretin tespiti için toplanmaya başlayacak komisyon mizanseninde, her yıl sahnelenen ortaoyununun son perdesi oynanacak.

Asgari ücret tespit süreci, Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS), esnek çalışma, kıdem tazminatı hakkının gaspı ve bölgesel asgari ücretin hayata geçirilmek istendiği kritik bir dönemde, bir kez daha sermayenin sömürü ve kölelik dayatmalarının yeni yansımalarına sahne olacak.

Sermaye örgütleri, AKP hükümetinin şefleri ve ihanetçi Türk-İş'in 2013 yılında geçerli olacak asgari ücreti belirlemek üzere yapacağı toplantıların sonuçlarını tahmin etmek ise hiç de zor değil.

İşçi sınıfı ve emekçilerin ekmeğine kan doğrayan bu şer üçlünün üzerinde uzlaşacağı asgari ücret, hükümetin 2013 yılı programında zaten ilan edilmişti.

2013 programının "Sosyal Güvenlik Kuruluşları" bölümünde yer verilen "Asgari ücretin 2013 yılı Ocak ve Temmuz aylarında yüzde 3 oranında... artırılması öngörülmüştür." ifadesi milyonlarca işçi ve emekçinin çalışma ve yaşam koşullarını doğrudan etkileyecek olan asgari ücretin bir kez daha azami sefaletle göre belirleneceğine işaret ediyor.

Açlık ve sefalet anlamına gelen mevcut asgari ücret, halen 16 yaşından büyük bekar bir işçi için brüt 940,50, net 739,79 lira olarak uygulanıyor.

16 yaşından küçükler için brüt 805,50, net 643,14 lira olan asgari ücret, kapıcılar için ise brüt 940,50, net 799,42 lira düzeyinde bulunuyor.

Asgari ücretten 16 yaşından büyük işçiler için 200,71 lira, 16 yaşından küçük işçiler için 162,36 lira, kapıcılar için ise 141,08 lira kesinti yapılıyor.

Sermaye ve hükümet aynı safta

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 5'i işçi (komisyonda işçileri Türk-İş "temsil" ediyor), 5'i sermaye (TİSK), 5'i de hükümet temsilcisi olmak üzere 15 kişiden oluşuyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanının tespit ettiği üyelerden birinin başkanlık ettiği komisyon, en az 10 üyenin katılımıyla toplanıp, oy çokluğu ile karar veriyor. Oyların eşitliği halinde başkanın bulunduğu tarafın çoğunluk sağladığı kabul ediliyor. Baştan sona antidemokratik bir karar mekanizmasında belirlenen asgari ücret, sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP hükümeti ve sermaye örgütleri arasındaki derin işbirliği hesaba katıldığında aslında aynı safta yer alan iki "taraf"ın oy çokluğuyla genellikle sermaye sınıfının ihtiyaçları temelinde belirleniyor.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun verilerine göre, 3 milyonun üstünde kayıtsız, yani kaçak çalıştırılan ücretli işçinin bulunduğu Türkiye'de milyonlarca işsiz bulunan düşünülürken sefalet ücretinden dahi yoksun olan geniş bir kitlenin olduğu gözden kaçırılmamalıdır.

Sadece bu yüzden dahi asgari ücretin belirlenmesi süreci, işçi sınıfı hareketi açısından önemli bir yerde duruyor. İki ayrı sınıfın, burjuvazi ve işçi sınıfının karşı karşıya geldiği önemli bir mücadele dönemi olan asgari ücretin belirlenmesi süreci, bugünkü tablosundan bağımsız olarak sınıf mücadelesi açısından önemli bir yerde duruyor.

İşçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının yeni saldırı yasalarıyla her geçen ağırlaştığı bir süreçte gündeme gelen asgari ücret tartışmaları, sınıfın örgütsüzlük tablosunu ortaya koyan bir turnusol işlevi de görüyor. İğneden ipliğe her alanda hayata geçirilen zamlarla emekçilerin bel bükülürken işsizlik sopsasını işçi sınıfı üzerinde sallayan kapitalistler, yoksul emekçi kitleleri sefalet ücretine razı etmenin araçlarını da sürekli kullanıyorlar.

Geçmiş yıllarda şöyle ya da böyle asgari ücretin belirlenmesi sürecinde göstermelik de olsa eylem ve kampanyalar örgütleyen sendikalar, son yıllarda bu adımları dahi atamaz hale geldiler.

Birçok fabrika ve işyerinde sendikalı işçilerin dahi asgari ücretle çalışmaya mahkum edildiği düşünüldüğünde tam anlamıyla bir çöküş içinde olan sendikal hareket, birkaç istisna dışında azami sefalet anlamına gelen asgari ücreti kabullenmiş bir durumda.

Güçlü bir örgütlenme seferberliği...

Asgari ücretin belirlenmesi süreci, işçi sınıfını örgütlemek üzere yoğun bir seferberlik içerisine girilmesi ihtiyacını da gösteriyor. Bu amaçla sınıfa yönelik yaygın bir örgütlenme çağrısı yapmak, bu çerçevede güçlü bir rüzgar estirmek gerekiyor. Bu hedef doğrultusunda seçilmiş fabrikalara yüklenme, sistematik ve yoğun bir çaba sergilemek devrimci sınıf faaliyetinin önümüzdeki süreçteki temel gündemlerinden biri olmak zorunda.

Bu çerçevede, çalışmalarımızı yoğunlaştırdığımız sanayi havzalarında bir dizi fabrikada sonuç elde etmeye kilitlenmek temel hedeflerimizden biri olmalı. Ücret ortalamasının giderek asgari ücret seviyelerine doğru kaydığı düşünüldüğünde "insanca yaşamaya yetecek asgari ücret" talebi işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin ortak mücadele konusudur.

Bu doğrultuda, sömürü ve köleliğin derinleştirilmeye çalışıldığı bir dönemde "insanca yaşamaya yeten asgari ücret" talebi, sınıfı mücadele saflarına çekmek için bir dizi imkan ve olanak taşımaktadır.

Yapılması gereken, sefaletle mahkum edilmiş işçi ve emekçilerin meşru-militan mücadeleye kazanılması için siyasal faaliyeti daha da yoğunlaştırmak, kitlelere sömürü düzeni gerçekliğini anlatmak ve devrimci sınıf mücadelesini büyütmeektir.

"Direnen işçiler yol gösteriyor!"

Kığılı direnişçisi Didem Sorhun 28 Kasım günü gerçekleştirdiği eylemle direnişini sonlandırdı.

Mesai saatinin bitiminde Kığılı'nın Kuyumcukent'teki fabrikası önünde gerçekleştirilen eylemde 4 aylık direniş sürecindeki eylemler hat aktarıldı. Kığılı fabrikalarında çalışan işçilere mücadele çağrısının yükseltildiği basın açıklamasında Kığılı mağazalarında gerçekleştirilen eylemlerle boykot çalışmasının önemi anlatıldı.

Direniş sürecinin başından beri yükseltilen "Kığılı'da baskıya, tehdide, sömürüye son!" şiarının anlamı üzerinde durulan açıklamada Sorhun, direniş sürecinin içerdeki çalışma koşullarındaki yansımalarına değindi. Sorhun, artık işçilerin daha bilinçli olduğunu, fabrika idaresindeki müdür ve ustabaşılarsa daha temkinli hareket ettiklerini belirtti.

Sorhun, direnişin sonlandırıldığını fakat bundan sonraki süreçte Kığılı işçilerinin ve tüm direnenlerin yanında olmaya devam edeceğini ifade ederek açıklamayı bitirdi.

Eylem sırasında, fabrikadan çıkan Kığılı işçilerine bildiri dağıtılarak direnişin ve mücadelenin önemi anlatıldı.

Eyleme BDSP ve Hey Tekstil direnişçileri de destek verdi. Eylem hep bir ağızdan Çav Bella marşının okunmasıyla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Onurlu direniş engellenemez!"

HEY Tekstil işçileri, hafta başından itibaren her gün Kanyon önünde buluşarak TOBB önüne yürüdü. İşçilerin yürüyüşü TOBB önüne gelmeden polis tarafından kesilirken işçiler attıkları sloganlarla kararlılıklarını haykırdı. Geçtiğimiz hafta eylemlere azgınca saldıran polis geniş yığınağı ve kurduğu barikatla işçilerin eylemine duyduğu tahammülsüzlüğü gösterdi.

Eylemlerde okunan açıklamalarla 300. gününe yaklaşan direnişin kararlılıkla sürdürüldüğü ifade edildi. "Haklı olan biziz kazanan da biz olacağız." denerek meşru ve onurlu direniş TOBB önüne taşımaya devam edecekleri ifade edildi.

Polis saldırılarının direnişçileri yıldıramayacağı belirtilerek "Tüm insani değerlerimize bizim olanı istemeye devam edeceğiz. Söyledik yine söylüyoruz; halkın güvenliğini tehlikeye atan, yolları, sokakları işgal eden polistir, TOBB yönetimidir." dendi.

Hafta boyunca oturma eyleminde marşlar ve şiiirlerle bekleyiş sürdürüldü.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Taleplerimiz karşılanana kadar mücadelemize devam edeceğiz!”

Sömürü cehennemi ASB’de grevlerini sürdüren grevci Daiyang SK Metal işçileri grev sürecine dair gazetemize açıklamalarda bulundu. Grevlerini talepleri karşılanana kadar sürdüreceklerini ifade eden işçiler mücadele okulundaki deneyimlerini paylaştılar. Devleti, polisi, yasaları, adaleti gerçek rolleriyle tanıyan işçilerin açıklamalarını yayınlıyoruz

Temsilci Ali Rıza Köse: Greve çıktığımızdan bu yana 13 gün oldu şu andaki sıkıntımız yasayla ilgili. Sizde biliyorsunuz bir çadır sıkıntımız var, ona bile izin vermiyorlar. Çalıştığımız makinelerde farklı farklı insanlar çalışıyor. İçerde gözlemci olan arkadaşlarımız var onlar fotoğraflamış.

Mesela Arci diye bir makine var hiç alakası olmayan insanlar çalışıyor. Ki oradan roller çıkmazsa diğer makineler çalışmıyor. Şu anda onu çalıştırmaya çalışıyorlar. Birkaç gündür artık servisleri içeriden indirip bindiriyorlar. Normalde dışarıda kapının önünde inerdiler herkes. Hatta greve çıkmadan bir iki gün önce kart bastığımız cihaz güvenlikteydi şimdi komple idari binaya aldılar. Şimdi gireni çıkkanı tam olarak göremiyoruz. Belki taşeron işçi sokuyorlar, belki farklı şeyler yapıyorlar. İçerdeki arkadaşlar da ellerinden geldiği kadar fotoğraflamışlar farklı makinelerde farklı farklı insanların çalıştığını. Taşeron işçiler vardı 4-5 tane içerde çalışmazdı. Şu anda

içerde makine tamirinde çalışıyorlar. Benim çalıştığım makine bozulmuş arıtmadaki arkadaş gelmiş onu çalıştırmışlar. Normalde yasada greve çıkan işçinin makinesi çalıştırılmaz. İşte sıkıntılar bunlar.

Geçen bir arkadaşımızla suç duyurusunda bulunduk. Kore’li müdür bizim arkadaşımıza “sen” demiş “bu odadan dışarı çıkmayacaksın”. Hatta bir seferinde el kaldırmış, yumruk vurmaya çalışmış. Yanında Türk müdür varmış, o da o sırada arkasını dönmüş ben görmedim hesabı yapmaya çalışıyor. Arkadaşta suç duyurusunu yazdı gereken yere verdik. Ama şimdi sonuçta yanındaki adam ben görmedim, yok öyle bir şey diyecek. Ne kadar suçlu duruma düşer bilemiyorum. Arıtmada bir arkadaşımız var mesela. Onlar, ikinci fabrikanın kapıları komple kilitli içeriye bile giremiyorlar, yasal olarak girip gezebilmeleri gerekiyor aslında. Zaten o arkadaşlarımız onun için oradalar.

İşveren döverim, işten atarım, tutanak tutarım tehdidinde bulunuyor. İllaki biraz çekingenlik var. Ama yine de arkadaşlar üzerlerine düşen görevi yapmaya çalışıyor. Mesela dediğim arkadaş fotoğraflamış. Cuma günü suç duyurusuna gittik. İşte o kişiler hakkında fotoğraflarda geldi. Dosyaya ekleyecekler. Grevdeki arkadaşlarda bunları duydukça dışarıda öfke büyüyor, sabrımızın sınırlarını zorluyorlar. Bizim grevimizi kabul etsinler ama bu şekilde olmasın. Herkes kendi işini yapsın, kimse kimsenin işine karışmasın, o zaman hiçbir sıkıntı olmayacak. Birkaç tanesi bizim sırtımızdan prim yapmaya çalışıyor, yalakalık yapıyorlar tabiri caizse.

Bir işçi arkadaşın oturduğu yere kadar gelmişler, sana bir hafta müddet veriyoruz düşün taşın... O da bugün işbaşı yapmış. Bir yandan bizi çözmeye çalışıyorlar. Telefon ettikleri kişiler var mesela. İşçilerin hassas noktalarından yakalamaya

çalışıyorlar. Maddi durumu kötü olan arkadaşlarımız var. Hepimizin kötü ama biraz daha kötü olan arkadaşlarımız var. Kiranı ödeyebiliyor musun? Greve çıktın paran var mı? Yok mu? Kimini aramışlar diyorlar ki seni biz fabrikada farklı yerde düşünüyorduk gelmeyi düşünmüyor musun?

Bizim orada üretim sırayla gidiyor. 8-10 tane makine var ürünün sırayla hepsine girmesi gerekiyor, şimdi sırayla ürünü alıyorlar. Bugün işbaşı yapan arkadaş hammaddeyi kesen arkadaş. Aradıkları arkadaş hammaddeyi sonraki çalışacak arkadaş. Yani bunlar bir şekilde günü kurtaralım gibisine düşünüyorlar ama nereye kadar gider bilmiyorum. Eninde sonunda patlayacak, 8-10 kişiyle üretim olmaz. İşçilerde de bir sıkıntı yok.

Greve çıktığımız gün öyle şaşaalı geçmesini de beklemiyordu patron. Çok büyük bir hüsrana uğradı. O zannediyordu ki grev gününe kadar, üç beş, üç beş toplar greve de çıksalar işimi yürütürüm. Fakat ters tepti işçi öyle düşünmüyor. Greve çıkılması tamamen işçinin istemesidir. Sendika sonuçta arkamızda doğal olarak. Şu an bir sıkıntımız yok. Grev güzel gidiyor şu yasaları da bir geçerse hayırlısıyla.

Her gün beş işçi 12 saat 8-8. Akşamları soğuk oluyor. Çadırımız yok araba var. Sağolsun sendikanın arabası sabah akşam bizde.

Bize dayanışmaya, ziyarete gelen sizden başka kimse yok. Komite oluşturduk, sivil toplum örgütlerini, siyasi partileri gezmeyi düşünüyoruz. Katı atık eylemine katılan Emre Köprülü de elinden geleni yapacağı sözünü verdi. Belediye başkanı da destek vereceğini söyledi. Tabii şu an için bir şey yok ama bakcaz, görecez. Biz kendimiz dayanışma etkinliği yapacağız. Cumartesi günü Anayasa paneli vardı. Orada mesela dayanışma için kutu koyduk. O kutuyu polisler kaldırttı. Dediler ki eğer kaldırmazsanız paraya da el koyacağız. Bütün yasalar karşımızda yani. Orada kimsenin gırtlığına yapışıp da para istemiyoruz zorla. Sonuçta bu dayanışma için. Şu ana kadar yasaların bizden tarafa olan hiçbir şeyini görmedik. Varsa da görmedik. Her yaptırımı bize uyguluyorlar, o olmaz, bu olmaz, oraya giremezsin, buraya gidemezsin. Üç senedir sendikal örgütlenme devam ediyor. Üç sene önce beni çıkardılar benim mahkemem iki sene sürdü.

ASB’deki patronlar çok rahatsız oldu. Polipleks’in bile servisleri yanımızdan geçerken son sürat gidiyor. Servisteki işçinin kafasını bize çevirmesiyle gitmesi bir oluyor. Patronlar ne kadar saklasa da, kapatsa da işçi duyacak. ASB’de bütün firmalar diken üzerinde.

Direneceğiz, sonuna kadar devam. Gerekirse yağmurun altında yağmurlukları giyip bekleyeceğiz. Sendikamız maddi-manevi olarak arkamızdalar. Zaten bu desteği görmesek greve de çıkmazdık.

Orkun Karabaş: Ben 2008 yılında Daiyang’a girdim. Yaklaşık 23 ay çalıştıktan sonra sendikalaşmadan dolayı işten atıldım. Gene 23 ay sonra işe iade oldum. Adalet sisteminin uzun olmasından kaynaklı 23 ay sonra işe iadem kabul edildi. Tekrar işe başladık. Aradan geçen 2-3 ay içinde

yetki belgesi geldi, görüşmeler başladı. Bu arada biz her ihtimale karşı işçileri greve hazırladık. Moral açıdan dik tutmaya çalıştık, mücadelemizi anlattık. Bir nevi grevi önceden gördüğümüz için böyleydi. İlk başta işe iade olan 11 işçiye sendika olsun

veya olmasın biz sizinle uzlaşacağız, bize işçiden yana olduklarını, istediğimizi vereceklerini, her şeyin iyiye gideceğini söylediler.

Tabii sendikanın yetkisi geldikten sonra toplu görüşmelere başladılar. İlk iki ay içerisinde anlaşamadılar. Verdiğimiz taslağı hiçbir şekilde kabul etmediler. Sürekli zararda olduklarını söylediler ve %6'dan fazla vermeyeceklerini söylediler. Tabii biz taslağımızın sonuna kadar arkasında olduğumuzu gösterdik. İşveren bu görüşmeler esnasında da sürekli işçileri kırmaya çalıştı. Bazen tehditkar, bazen parayla terbiye etmeye çalıştı. Bizim istediğimiz taslakta yılda 4 ikramiye, 150 lira zam var. Çünkü asgari ücretle çalışan arkadaşlarımız var. Aylık 100 lira da sosyal yardım olmak üzere üç isteğimiz vardı maddi olarak işverenden. Geri kalan isteklerimiz zaten iş kanununda geçerli olan maddelerdir.

Tabii işveren bunları vermemek istiyor. İlk başta grev oylamasına sundu. Grev oylaması yapılırken işveren sürekli mesaj attı işçilere. Bazı mesajlar sendikayı kötileyici, bazı mesajlarda tehditler, bazı mesajlara da duygu sömürsü yaptılar. Grev oylamasını ezici bir çoğunlukla kazandık, bayramdan sonraya erteledik. Greve çıkacağımız süreçte her gün patron kağıt verdi. Yine duygu sömürsü, hep zararda olduklarını söyleyen kağıtlar, tehditkar kağıtlar ve sendikayı kötileyici kağıtlar. Elimizden geldiğince o kağıtları almadık, greve çıkacağımızı sonuna kadar gösterdik. Direneceğimizi, kararlı olacağımızı gösterdik. Öğle molalarında alkışlı eylemler yaptık, sloganlı eylemler yaptık, yemekhaneye kadar yürüyüşler yaptık gene iş çıkışlarında sloganlı, alkışlı eylemler yaptık. Bir kere de fabrikanın çıkışından ASB'nin çıkışına kadar alkışlı, sloganlı yürüyüş yaptık. Sonuçta biz bu grevde kararlı olduğumuzu gösterdik ve ayın 14'ünde greve çıktık. Tabii bu yolda greve çıkmayan arkadaşlarımız oldu. Kırgınız ama kızgın değiliz.

Greve çıktık işveren bu sefer arkadaşlarımızı telefonla arayıp parayla terbiye etmeye kalkıyor. Kimini aramış sen bizdensin, kimini aramış ev kirani ödeyemiyorsun, biz seni seviyoruz al arkadaşlarını gel diye telkinlerde bulunuyormuş. İçerde grev ve lokavt dışı olan arkadaşlarımıza baskı yapıyorlarmış. Görev yerlerinde kilitlemeye kadar varan muamelelerde bulunuyorlarmış. Bu tür baskılara maruz kalıyor arkadaşlarımız. Gündüz vardiyasına gözcü olan arkadaşlarımızı göndermiyormuş. 16.00-24.00, 24.00-08.00 vardiyalarına vermiş arkadaşlarımızı gündüz yasadışı çalışma görüntülenmesin diye. Şu an gündüzde kalan arkadaşımız 1-2 kişidir. Hatta onları da vardiyaya döndürcekmiş. Bu durumla ilgili arkadaşlarımız suç duyurusunda bulunacaklardı.

Geçen gün bu yasadışı uygulamalarla ilgili sendika önünden adliyeye yürüyüş yaparak suç duyurusunda bulunduk. Bu 15 gün içerisinde hem işveren bizi test etti, hem de biz işvereni test ettik. Biz grevde kararlıyız. İşveren nasıl düşünürse düşünsün biz mücadelemizden, biz davamızdan dönmeyeceğiz. İşveren masaya gelene kadar, isteklerimizi karşılayana kadar mücadelemize devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak / Trakya

“Daiyang grevini başarıya taşımamız gerekiyor”

Daha önce EPTA'da grev yaptık fakat küçük bir işyeriydi. Daiyang bu bölgede metal iş kolunda ciddi bir grev olarak ilk grevimiz. Daha önceden ben bir grev yaşamadım. Yanlış hatırlamıyorsam 2008'de Asil Çelik grevi vardı. Bursa bölgesindeydi, toplantılarda grevin gidişatıyla ilgili bilgi alıyorduk. EPTA da ASB'deydi (Avrupa Serbest Bölgesi) ama küçük bir yerdi. İstedığımız noktaya gelince bir hafta sonra çözülmüş oldu. Ama burası ciddi gibi gözüküyor. İşveren ne kadar dayanır bilmiyoruz ama benim gördüğüm bir şey var; Daiyang işçisi gayet kararlı. Almak istediklerini almadan da bu grevi sonlandırmayacaklar gibi gözüküyorlar.

Şube yönetim kurulu olarak en son yaptığımız toplantının ana konusu Daiyang-SK greviydi. Orada aldığımız kararlar var ama onları hayata geçirmek için zamana ihtiyacımız var. Dayanışmayla ilgili ciddi kararlar aldık. Bu artık fabrikalarda toplayacağımız dayanışma ile ilgili

olsun, konserlerle ilgili olsun yani elimizden gelenin fazlasını yapmaya çalışacağız. Daiyang grevini muhakkak başarıya taşımamız gerekiyor. Bizim için çok önemli. Avrupa Serbest Bölgesi'nde daha bir sürü örgütsüz işyerleri var. Sadece Birleşik Metal-İş olarak değil bir sürü örgütsüz fabrika var. Ve o insanlar hakikaten zor durumlarda, çok zor şartlarda çalışıyorlar ve çok düşük ücretlerle çalışıyorlar. Ben şunu hatırlıyorum, Daiyang'ta örgütlenip ASB'nin kapısı önüne gittiğimizde, büyük bir ihtimal o fabrikaların birinde ya genel müdürüdür ya da sahibidir “hayırdır ne yapıyorsunuz?” dedi. Biz ona işte Daiyang'da sendikalaşma oldu, arkadaşlarımız işten atıldı, eylem yapıyoruz dediğimizde, bize “ya olur mu, Avrupa Serbest Bölgesi'ne sendika giremez” dedi. Bugün giriyoruz. EPTA'ya girdik toplu sözleşmemiz var, Daiyang'ta da grev yapıyoruz. Polypleks yargı sürecinde. Bekart var.

Şube olarak, Genel Merkez olarak, Çorlu halkı olarak sorumluyuz. Daiyang işçisi çok kararlı. Biz sonuna kadar götüreceğiz ve Daiyang patronu, Koreliler diz çökecek. Onların gözündeki korkuyu ben gördüm. Onlar bu kadarını tahmin etmiyorlardı. Grev oylamasında oradaydım. İnsanları, servisleri içeri alıp kapıları kapattılar. Servislere binip gitmesinler, oy kullanmaya gelsinler diye. Ama öyle olmadı. Orada bir sıfır mağlup oldular. Grevin ilk günü de aynı şekilde servislerle zorla işçileri fabrikanın içine sokmaya çalıştılar yine başarılı olamadılar. İşçiler dışarıda inince işin ciddiyetine biraz varmış oldular. Şu anda şube başkanımızı savcılığa şikayet ediyorlar. Ne kadar resmi kurum varsa inanın hepsine gitmişler. Yok bizi tehdit ediyorlar, yok can güvenliğimiz yok diyerek bu tip şeylere başvuruyorlar ama başarılı olamayacaklar. Çünkü bu işçi 2010'dan beri toplu sözleşmeyi bekliyor. Haklarını almadan ne onlar, ne biz vazgeçeceğiz...

SİO Otomotiv Baştemsilcisi Beyhan Vatansever

Daiyang SK Metal'de grev çadırına saldırı

Daiyang SK Metal önünde kurulan çadır, fabrika yöneticilerinin şikayeti üzerine 22 Kasım günü sivil polisler tarafından yakıldı. Çevik kuvvet eşliğinde gelen sivil polisler, çadırın yasal bir uygulama olmadığını iddia etti ve grevci işçilerin engellemesine rağmen saldırı.

Ayrıca Daiyang-SK Metal fabrikası yöneticilerinin içeride ve dışarıda bulunan grevci işçilere sürekli baskı yaptığı, tacizde bulunduğu da işçiler tarafından belirtildi.

Birleşik Metal-İş'ten protesto

Daiyang-SK Metal patronunun ve müdürlerin grevdeki işçilere yönelik baskı ve tacizlerine karşı Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından basın açıklaması düzenlendi.

23 Kasım günü sendika önünde bir araya gelen işçiler ve ilerici güçlerle birlikte Çorlu Savcılığı'na alkış ve ısıklarla yüründü. Savcılık önünde Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu konuşma yaptı.

“Bizim hangi yüzümüzü görmek istiyorsa biz de o yüzümüzü gösteririz” diyen Serdaroğlu, fabrika yönetiminin tüm hukuksuz uygulamalarına karşı suç duyurusunda bulunacaklarını belirtti.

Kızıl Bayrak/Trakya

Kapitalizm öldürüyor...

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

İşçi sınıfı, gün be gün kapitalist barbarlığın, insanlığı yıkıma götüren vahşiliğine şahit olmaktadır. Çarklarını işçi kanıyla döndüren kapitalizm, işçi sınıfının yaşam hakkını elinden almaktadır. Bunu tersanelerde, madenlerde, barajlarda, inşaatlarda gördük/görmekteyiz. Gördüklerimiz ise bir öncekine göre daha vahşi ve daha pervasız... Boğularak, yanarak ve parçalanarak ölmekteyiz. Samsun Eti Bakır AŞ'de ise 300 tonluk amonyak tankı tepemize düştü. Uyduruk bir platformun üzerinde güvenlik önlemleri alınmadan çalışılması nedeniyle sınıf kardeşlerimizden 6'sı daha kurban gitti.

Başlatılan soruşturma kapsamında iki kişi tutuklanıp cezaevine gönderildi. Oysa iş cinayetleri devam etmekte.

Tescilli katil:**Cengiz Holding sermayedarları...**

Samsun Eti Bakır AŞ'de yaşanan iş cinayeti ilk değildi. Daha birkaç hafta önce bir şoför yaşamını yitirmişti. Tabii bunlardan önce yaşanmış iş cinayetleri de var. Üstelik yaşanan iş cinayetlerinin asıl sorumlusu olan şirketler sermaye devleti ve sözcüleriyle organik bağları olan isimler. Bu şirketlerde ise iş cinayetleri sürekli olarak yaşanıyor. Geçen haftalarda ölen şoförün kayıtlı olduğu Köktaş Lojistik AŞ isimli şirket, AKP Samsun İl Başkanı Fuat Köktaş'a ait. Ölen 6 işçi ise Celkom adlı taşeronla çalışmaktalar. Bu taşeron da iki farklı taşeronla işi veriyor. İşçiler taşeronun taşeronuna çalıştırılıyor. Ana firma olan Eti Bakır AŞ ise Cengiz Holding sermayesine ait.

Cengiz Holding patronları tescilli birer katildir. 24 Şubat 2012 günü Adana'da HES inşaatında yine işçilerin uyarıları hiçe sayılarak, baraj inşaatı devam etmesine rağmen baraja su alınmış ve baraj kapaklarının patlamasıyla 10 işçi can vermişti. Bu 10 işçiden 5'inin bedeni ise hala kayıp. Yine Cengiz Holding bünyesinde bulunan Kastamonu Küre Eti Bakır AŞ'de 19 işçi 8 yıl önce yanarak can vermişti.

Kapitalizm doğası gereği katletmektedir. İş cinayetlerinde sorumluluk burjuva hukukunda olduğu gibi birkaç yöneticide veya proje sorumlusunda değildir. Sorumluluk Cengiz Holding sermayedarlarını kollayan sermaye devleti ve organik bağı olan AKP hükümetindedir. Cengiz Holding'in internet sitesinin "Politikalarımız" bölümünde ise "Gerçekleşen kaza ve olayların tekrarlanmasını önlemek adına sürekli iyileştirme yapmak..." maddesi yer almaktadır. Başka bir cümlede ise "Cengiz Holding yönetiminin bütün süreçlerde çevre duyarlılığı ve çalışanlarının sağlık ve emniyeti temel öncelik oluşturmaktadır." deniliyor. Defalarca kez iş cinayeti ve kazasının yaşanmasına rağmen hiçbir önlemin alınmaması Cengiz Holding sermayedarlarının ikiyezülülüğünün belgesidir. Bu burjuvaziye has bir durumdur.

AKP hükümetinin 10 yıllık iktidarı boyunca servetine servet katan bu sömürücü asalaklar Eti Bakır'da sendikaya olan düşmanlıklarını da göstermişlerdi. Türk Metal'de örgütlenen işçilerden 23'ü direnişe başlamışlardı. Yaklaşık 6 aydır direnen işçiler çoğunluğu sağlayarak yetkiyi de almışlardı.

İş cinayetleri artarak devam ediyor!

Türkiye'de iş cinayetleri artarak devam ediyor. İş cinayetlerinde dünyada 3., Avrupa'da 1. sırada yer alan Türkiye önümüzdeki yıllarda da iş cinayetlerinde zirveyi zorlamakta. Geçen yıl 1563, önceki yıllarda da 1444 ve 1171 olan iş cinayeti rakamlarının bu yıl daha da artacağı aşikâr. Sermaye devletinin çalışma bakanının "İş kazası oluyor yerin dibine giriyorum" demesinin ardından, kasım ayı rakamları hariç 470 işçi yaşamını yitirmiş bulunmaktadır. Yine bakan yerin dibine girmiş olacak ki burjuva medyada belli bir yer bulan iş cinayetleri sonrasında sansürlendi.

Haziran ayında çıkarılan "İş sağlığı ve güvenliği kanunu" ile iş cinayetlerinin önüne geçileceğini iddia eden sermaye devletinin sözcülerinin işçi sınıfı adına iyi bir iş yapmayacağı bir kez daha ortaya çıktı. Her ne kadar işverene büyük sorumluluklar, cezalar verilecek aldatmacası ortaya atılmış olsa da yeni yasa eski yasaya rahmet okutacak niteliktedir.

Yeni yasaya 50'den fazla işçi çalıştıran işverene sorumluluk yüklüyor. Oysa Türkiye'deki işyerlerinin %98'i 50'den az işçi çalıştırıyor. Diğer taraftan özellikle Anadolu'da kaçak çalıştırılan işçi sayısı oldukça yüksek oranlarda. Sigortalı işçilerin bile %65'i, iş kazası yaşayanların ise %75'i iş sağlığı ve güvenliği hizmetleri kapsamının dışında kalıyor.

İş cinayetlerinin artmasının başlıca üç nedeni var. Bunlardan biri özelleştirmeler. Baktığımız zaman sermaye devletinin elinde bulunan KİT'ler IMF-DB "reçeteleri" çerçevesinde birer birer özelleştirilmiştir ve büyük tekelere peşkeş çekilmiştir. İkincisi ise sendikasılaştırma saldırıdır (Samsun Tekel işletmesi buna örnektir). Üçüncüsü ise taşeronlaştırmadır. Buna bir dördüncüsünü eklersek taşeronlukla uyumlu çıkartılan iş sağlığı ve güvenliği yasadır. Yine bu dört nedenin de birbiriyle bağları vardır.

Özelleştirme saldırıları sonucu büyük bir kar hırsı ile kapitalistler, ellerine geçirdikleri KİT'lerde çalışan işçilerin sendikal örgütlülüğünü dağıtmak, sömürüyü azgınlıktırma için saldırmıştır. Sendikal örgütlülüğü dağıtamadığı yerlerde sendika ağalarıyla işbirliği içerisinde sömürüyü devam ettirmiştir (Seydişehir Eti Alimünyum buna örnektir. Bu işletme de Cengiz Holding'in bünyesinde). Taşeronlaştırma bütün işkollarında yaygınlaştırılmaktadır. Taşeronluğun olduğu işkollarında ise iş cinayetlerinin yaygın olması, örgütsüzlüğün, kuralsız ve kölece çalışma koşullarının hâkim olmasından kaynaklıdır. Tersanelerde ve madenlerde bunu görmekteyiz. Yeni iş sağlığı ve güvenliği yasası ile birlikte ana firma tarafından karşılanması gereken iş sağlığı ve güvenliği önlemleri taşeronun insafına bırakılmıştır. Kaldı ki bunlar yasalaşmadan önce fiilen uygulanan kuralsızlıklardı, yeni yasayla birlikte "kural" haline geldi.

Sovyetler Birliği'nde işçi sağlığı ve güvenliği

Bir deneyim olarak ele alındığında Sovyetler Birliği'nde oldukça başarılı ve imrenilecek işçi sağlığı ve güvenliği uygulamaları gerçekleştirildiği görülmektedir.

Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfının yaşam koşullarını değiştiren ilk karar devrimden bir hafta sonra işgünü saatinin 8 saate indirilmesi olmuştur. SSCB'de devlet her yurttaşına ücretsiz sağlık hizmeti vermekteydi. Sağlık alanında ise ağırlık önleyici sağlık hizmetlerine verilmekteydi. Ayrıca doğanın temizliğinden tutun da halk mutfaklarının hijyenine kadar işçi sınıfının sağlığını ilgilendiren birçok önleyici yasa çıkarılmış ve uygulanmıştır.

Sanayinin gelişmesiyle birlikte çalışma süreleri düşürülmeye başlanmış ve iş kollarına göre çalışma saatleri ve emeklilik yaşı belirlenmiştir. Ayrıca fabrikalarda her bölümde sorumlu doktorlar ve sağlık eğitimi alan gönüllü işçilerden "sağlık hücreleri" oluşturulmuştur. İşçi sağlığı ve güvenliği ise sendikaların ve işçilerin denetimine bırakılmıştır. Fabrikalarda iş müfettişliğini, eğitilen işçiler yapmıştır. Fabrikalarda komiteler oluşturularak denetim sağlanmıştır.

1933 yılında Çalışma Bakanlığı ortadan kaldırılarak bütün yetkileri sendikalara devredildi. Sendikaların bütçesi ise ağırlıklı olarak iş güvenliği teknolojisine harcanmış ve 40 bilimsel araştırma enstitüsüyle birlikte 180 iş güvenliği aracı geliştirilmiştir. SSCB'de işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri sadece işyerleriyle sınırlanmamış, herkese ücretsiz ve koruyucu sağlık hizmeti verilmiştir.

**Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş,
ya sosyalizm!**

Emperyalist-kapitalist sistem, işçi sınıfını yıkımlara sürüklemekte ve barbarca katletmektedir. İş cinayetleri ise bu barbarlığın bir parçasını oluşturmaktadır. İşçi sınıfı ise örgütlü bir güç olamadığı oranda bu barbarlığa karşı koyamamaktadır. Samsun'da 6 işçinin ölümüne sebep olan kapitalist barbarlık, aynı şekilde Bangladeş'te de 112 tekstil işçisinin yanarak ölmesine sebep olmuştur. Kapitalizm dünyanın her yerinde katletmeye devam etmektedir.

Tüm bu gelişmeler göstermektedir ki burjuvazi işçi sınıfının yaşam hakkını gün geçtikçe daha da tehdit etmektedir. İşçi sınıfı ancak bu düzeni yıkıp Sosyalist İşçi-Emekçi Cumhuriyeti'ni kurarak bu barbarlığa bir son verebilir.

İş cinayetleri yasa dinlemiyor...

Sermaye hükümeti AKP'nin sunduğu yeni iş güvenliği önlemleri de işçilerin ölümüne engel olmuyor. Ülkenin dört bir yanından her geçen gün yeni bir ölüm haberi geliyor. Burjuva basın toplu ölüm ya da "özgün" bir durum olmadıkça ölümleri haberleştirmezken işçi cinayetleri artarak sürüyor.

Samsun'da gerçekleşen iş cinayetinde 6 işçi hayatını kaybederken 11 işçi de yaralandı.

Samsun'un Tekkeköy ilçesi Sanayi Mahallesi'nde bulunan Eti Bakır Samsun İşletmesi'nde, amonyak tankının kapağında yapılan tamirat çalışmaları sırasında kapak işçilerin üzerine çöktü. Çok sayıda işçi kapağın altında kaldı. Yaralılar fabrikaya gelen çok sayıda ambulans ile çevre hastanelere taşındı.

Samsun Valisi Vekili Hasan Özhan ise konuyla ilgili şu açıklamada bulundu: "Yaklaşık 300 ton ağırlığındaki kapağın monte edilirken düşmesi sonucu 5 kişi öldü, 1'i ağır 11 yaralımız var. Kapak altında 4 ya da 5 işçi olduğu tahmin ediliyor. Kapağı kaldırma çalışmaları sürüyor."

Fabrikanın önünde toplanan işçiler ve yakınları ise polis tepkisi ile karşılaştı. Kalabalığı dağıtmak isteyen polis ile kitle arasında gerilim yaşandı.

Muğla'da 21 Kasım günü akıma kapılması nedeniyle hastaneye kaldırılan enerji işçisi yaşamını yitirdi.

Dalaman İlçesi'nde bir arızayı gidermek için enerji nakil hattına çıkan 34 yaşındaki Seyhan Karakaş isimli işçi, elektrik akımına kapılarak ağır yaralanmıştı.

Diğer işçiler tarafından hattan indirilen Karakaş, kaldırıldığı Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 6 gün süren yaşam mücadelesini kaybetti.

Zonguldak'ta madende çalışan bir işçi hayatını kaybetti. Ereğli ilçesinin Kandilli Beldesi'nde bulunan Türkiye Taşkömürü Kurumu'nun işlettiği madende yaşanan iş cinayetinde Saffet Koç yaşamını yitirken üç işçi de yaralandı.

Kömür ocağının -400 kodunda yürütülen çalışmalar sırasında kömür vagonlarını çeken motor raydan çıkarak işçilerin üzerine devrildi. Vagonun altında kalan işçiler diğer işçiler tarafından çıkarılarak Ereğli Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Hastanede bir işçi ölürken bir işçinin de durumunun ağır olduğu öğrenildi.

Konya'nın Akşehir ilçesindeki bir iş yerinde meydana gelen patlamada 1 işçi hayatını kaybetti. Murat Arı, hurda çelik kasayı oksijen kaynağıyla açmak isterken yaşanan patlamayla ağır yaralandı.

Kaldırıldığı Akşehir Devlet Hastanesi'nde yapılan müdahaleye rağmen Arı kurtarılamadı.

TMMOB iş cinayetlerine dikkat çekti

TMMOB yaptığı açıklamayla yeni yasalara rağmen iş cinayetlerinin devam ettiğine dikkat çekti.

TMMOB Makina Mühendisleri Odası adına açıklama yapan Yönetim Kurulu Başkanı Ali Ekber Çakar, Samsun'da yaşanan iş cinayetinden yola çıkarak iş cinayetlerinin tablosunu sundu ve cinayetlerin sürekli olarak arttığını vurguladı.

Devletin işyerlerini denetleme görevini yapmadığı belirtilerek Samsun'da İş Teftiş Grup Başkanlığı bulunduğu ancak bir tane bile teknik iş müfettişi bulunmadığı vurgulandı.

Açıklama, bakanlığa yöneltilen sorularla son buldu.

Açıklamada "İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu"nun Haziran sonunda resmileştiği anımsatılarak "işyerlerinde önlemlerin alınması ile gerekli araçların işverenlerce sağlanması ve devletin etkin denetim yapması durumunda iş kazaları meydana gelmez. Önlemler alınmıyor, iş kazaları can almaya devam ediyorsa, devlet yasa yapma-denetleme görevlerini doğru bir şekilde yerine getirmiyor demektir." dendi.

Marmara Park davası sürüyor

Esenyurt'ta Marmara Park AVM'nin inşaatında 11 Mart 2012'de meydana gelen yangında 11 işçi hayatını kaybetmişti. İş cinayeti davasının 3. duruşması 23 Kasım'da Bakırköy Adliyesi'nde görüldü. 5'i tutuklu olmak üzere 13 sanığın yargılandığı duruşma öncesi aileler, adliye önünde bir basın açıklaması yaptı. Abisini yangında kaybeden Damla Kıyak'ın okuduğu açıklamada ilk olarak Samsun'daki iş cinayeti teşhir edildi. Ardından Esenyurt davasının "adil olarak sürmesi" için tüm sorumlular yargılanana kadar mücadele edileceği belirtildi.

Duruşmaya Fatih Türk'ün yalancı tanıklığı damga vurdu. Önce, mahkeme tarafından tanık olarak dinlenmek üzere çağrılan aynı şantiyede çalışan ve çadırlarda kalan Cem Kılıç, İsmail Sarısüleyman, Nurtaç Kurada ifadelerinde ve kendilerine yöneltilen sorulara verdikleri cevaplarda "herhangi bir iş güvenliği eğitimi almadıklarını, bu yönde de bir denetime rastlamadıklarını" beyan ettiler.

Ardından sanık avukatlarının tanık olarak çağırıldığı Fatih Türk adlı kişi dinlendi. Bu kişinin, "o işyerinde çalışmadığı halde, o gün orada bulunduğunu beyan ederek aslında çadırların yakılmış olabileceğine dair iddialarda bulunması" üzerine ailelerin avukatları tanık Fatih Türk hakkında "yalancı tanıklık" yaptığı iddiasıyla suç duyurusunda bulundu.

Türk Metal'den "iş cinayeti" açıklaması

Türk Metal Sendikası, Eti Bakır'da yaşanan iş cinayetinin sendika düşmanlığından kaynaklandığını iddia etti.

Türk Metal Sendikası Başkanı Pevrul Kavlak, Eti Bakır'da yaşanan iş cinayetine dair açıklama yaparak Türk Metal'in bir süredir işyerinde örgütlenme çalışması yaptığını söyledi.

Mart ayında işçilerin yarısından fazlasını üye yaptıklarını belirten Kavlak, firmanın önce 20, ardından da 20 olmak üzere 40 işçiyi çıkardığını belirtti. Kaza günü firmaya yetki yazısının geldiğini söyleyen Kavlak sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu yıla kadar sadece nakliye işi taşeronla veriliyordu. Bu sene ise, deneyimli işçiler çıkarılınca; fabrikanın kendi tecrübeli elemanlarıyla yapması gereken işler de taşeronla verildi. Sanat okulundan mezun olan birisinin tecrübesi olmadan bu işlerde çalışması doğru değil. Çok ağır ve ustalık gerektirecek bir işten bahsediyoruz."

Kuşkusuz ki sözkonusu olan sınıf düşmanı Türk Metal çetesi olduğunda tüm açıklamalara temkinli yaklaşmak ve bu asalak çetenin sınıf yararına hiçbir tutum takınmayacağını gözönünde bulundurmak gerekir. Ancak anlatılan durum, bugüne kadar pek çok fabrikada yaşanan bir somutluğu anlattığı ölçüde dikkate almak gerekir.

Çukurova'da 25. yıl coşkusu...

Adana'da "25. yıl: Devrime hazırlanıyoruz!" şiarıyla düzenlenen "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği!" etkinliği 25 Kasım günü coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi. 25. yıl vurgusu ve "Devrime hazırlanıyoruz!" şiarı etkinlik boyunca öne çıkarılırken, etkinliğin bütününe politik bir atmosfer egemen oldu.

Salona "Parti, sınıf, devrim!" pankartı, "Biji yekitiya karkeran biratiya gelan!", "Sınıfsal, ulusal, cinsel sömürü ve şiddete son!" ozalimleri ve devrimci önderlerle parti şehitlerinin resimlerinin olduğu sancaklar asıldı. Sahne arkasına ise "Emperyalist saldırganlığa, kapitalist sömürüye, faşist baskıya karşı yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarlı pankart asıldı.

Etkinlik programı Nazım Hikmet'in "Türkiye İşçi Sınıfına Selam" şiirinin okunması ve katılımcıların Türkçe, Kürtçe ve Arapça selamlanmasıyla başladı. Selamlama konuşmasının ardından enternasyonal marşı eşliğinde saygı duruşuna geçildi.

Davayı sahiplenme ve büyütme çağrısı...

Etkinlik sunumunda komünist hareketin 25. ve Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 95. yılı olması nedeniyle etkinliğin farklı bir anlam taşıdığı belirtildi.

Devrim ve sosyalizme olan inancın tükendiği bir dönemde; 25 yıl önce "Yeni Ekimler için ileri!" şiarıyla devrim yürüyüşüne başlayan komünistlerin arkalarına Pir Sultanlar'dan Bedrettinler'e, Mustafa Suphiler'den, Denizler'e, Mahirler'e, İbrahimler'e ve Mazlumlar'a uzanan şanlı bir mirası taşıdıkları vurgulanarak, 25 yıldır mücadelenin kızıl bayrağının yukarılarda taşındığı vurgulandı. Sunumda, "Bu dava Habip Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli, Hüseyin Temiz ve Alaattin Karadağ gibi en değerli yoldaşlarımızın uğrunda tereddütsüzce öldüğü haklı bir davadır. Bu dava, işçi ve emekçilerin sınıfsız ve sömürsüz bir dünyada birlik ve kardeşlik içinde yaşayacağı bir dünya içindir. Bu dava 'Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmayacağımız', 'bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçe' yaşayacağımız yarınların davasıdır. Etkinliğimiz çağrısı bu davayı sahiplenme ve büyütme çağrısıdır!" denildi.

Etkinlik programı sinevizyon gösterimi ile devam etti. İlgiyle izlenen sinevizyon gösteriminden sonra 25. yılında komünist hareketin "her alanda devrime hazırlanıyoruz!" çağrısının güncel ve tarihsel anlamını anlatan BDSP temsilcisi sahneye çağrıldı.

BDSP devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı

BDSP temsilcisi, konuşmasında, komünist hareketin 25. yılında 1917 Ekimi'nde buzu kırıp yolu açan Ekim Devrimi'nin ışığında yürünerek bugünlere geldiğini, 25 yıl önce, tasfiyeciler rüzgarların yarattığı tozun ve dumanın arasından ekilen tohumların bugün büyüdüğünü belirtti.

Emperyalist-kapitalist düzende yağmanın, talanın, vahşetin, işgalin, kıyımların olduğundan, Ortadoğu coğrafyasından barut dumanlarının yine yükseltildiğinden bahsedilen konuşmada, bu saldırganlığın gerisinde sistemin yaşadığı kriz ve bunalımlara değinildi. Mısır'da, Tunus'ta başlayan isyanların devrimci öncü olmaması nedeniyle emperyalizmin işbirlikçisi gerici güçler tarafından yolundan saptırıldığı vurgulandı. Emperyalizmin saldırganlığına değinilerek, Suriye'ye yönelik emperyalist müdahaleye değinildi.

Ekim Devrimi'nin aynasında görülen işçi sınıfının komünist partisinin gerekliliğinin önemi vurgulandı. Yaşadığımız coğrafyada bu boşluğu dolduracak olan bu iddiaya sahip komünistlerin 25. yıla girdiği, bu 25 yılın çetin yollardan geçilerek nice badireler atlatılarak bugüne varıldığı söylendi.

Türkiye devrimci hareketinin devrimci geleneği işaret edilerek devrim davasının güncelliği vurgulandı. Kapitalist sistemin yarattığı umutsuzluğa ve yılgınlığa karşı bu devrimci damara ve geleneğe sahip çıkarak, devrimi yarın olacakmış gibi hissederek mücadeleyi yükseltmeye ve devrime hazırlanmaya çağrı yapıldı.

Konuşmada ayrıca sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırıları, Kürt halkına yönelik baskı ve imha politikaları, Alevi emekçilerinin yaşadığı asimilasyon politikaları ve gençliğin geleceksizleştirilmesi, doğanın tahribi gibi sorunlar ele alınarak yegane çözümün devrim ve sosyalizm olduğu vurgulandı. Bunun da ancak partisiyle bütünleşmiş işçi sınıfı tarafından başarılacağı belirtildi. BDSP tarafından yapılan konuşma ilgiyle karşılanarak, beğeni topladı.

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Konuşmanın ardından şiir dinletisine geçildi. Beğeniyle dinlenen şiir dinletisi sonrasında etkinlik gününün 25 Kasım'a denk gelmesi ve bu günün

Adana

Adana

"Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" olması nedeniyle etkinlikte bu gündem de işlendi. Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan konuşmada bu tarihsel günün anlamı anlatılarak dünyada ve Türkiye'de kadına yönelik şiddete dair

somut örnekler verildi. Konuşma, işçi ve emekçi kadınların bu düzenden kaynaklı yaşadıkları baskıya, sömürüye ve şiddete karşı mücadele çağrısı yapılarak, “Ulusal, cinsel, sınıfsal sömürüye son!” şiarıyla bitirildi.

Ezgiler halkların kardeşliği için...

Konuşmanın ardından etkinlik programı türkülerle devam etti. İnsani her değer alınıp satılan bir metaya dönüştürüldüğü, bireyselliğin ön plana çıkarıldığı günümüz dünyasında gözünü kâr hırsı bürümüş asalak kapitalistlerin kültürü ve sanatı da bir metaya dönüştürdüğünden bahsedilen sunumda, ezilenlerin sesini, türkülerini söylemeye, yarınlara taşımaya devam edileceği belirtilerek Serkan Yontar sahneye davet edildi. Yontar, söylediği savaş karşıtı ezgiler ve halk ozanlarından derlediği türkülerini paylaştı. Emekçi'nin ‘Maden Ocağı’ adlı parçasının kitleyle birlikte söylenmesi etkinliğe ayrı bir coşku kattı.

Serkan Yontar'ın türkülerinden sonra etkinlik bir dostumuzun kendi şiirlerinden derlediği bir dinleti ile devam etti.

Etkinliğin son bölümünde kavgayı ve umudu farklı dillerden söyledikleri türküler ve marşlarla yürüten Mezopotamya Kültür Merkezi müzik grubu Newayan Ro sahneye çağrıldı. Kürtçe, Arapça, Lazca ve Türkçe gibi farklı dillerden halkların kardeşliği türkülerini coşkulu bir şekilde söylendi. Müzik grubunun söylediği ezgiler, zılgıtlar ve alkışlarla karşılandı. Grubun söylediği Çav Bella marşı ile salondaki coşku daha da arttı.

Etkinlik sonunda mücadele saflarını çoğaltma ve kızıl bayrağın altında birleşme çağrısı yapıldı. Etkinlik programı “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganıyla bitirildi.

Etkinlikten notlar...

* Etkinliğe BİR-KAR, Volkan Yaraşır ve Mersin'den liman işçileri mesaj gönderdi.

* Etkinliğe Mersin'den de katılım sağlandı.

* Etkinlik sonrasında yapılan değerlendirme toplantısında etkinliğin Adana'nın nesnel koşulları gözetildiğinde anlamlı bir etkinlik olduğu ve politik bir atmosferde geçtiği belirtildi. Katılımın nicel yanı beklenenin altında olsa da, etkinlik içeriği oldukça doyurucu bulundu. Etkinlikte teknik bir sorun yaşanmaması olumlu bulunurken, bundan sonrasında daha iyisini yapma hedefi konuldu.

* Etkinlik genelinde heyecan ve coşkunun hakim olması da ayrıca anlamlı bulundu. Etkinliğin asıl öneminin, bundan sonrasında yürütülecek çalışma olacağı ve “Devrim hazırlanıyoruz!” şiarını ete kemiğe büründürmek olduğu belirtilerek örgütlü kimliğe vurgu yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Adana

Etkinliğe katılanlara düşüncelerini sorduk...

Etkinlik genel çerçevede iyiydi. 25. yıl vesilesiyle yapılan işçilerin birliği halkların kardeşliği etkinliğinin coşkulu geçtiğini düşünüyorum. Kapitalizmin çürümüş düzenine karşı sosyalizmin alternatif olduğunu, sosyalizmin sömürsüz ve savaşız bir düzen olduğunu bu etkinlikle işçi ve emekçilere anlattık. Bu anlamda iyi bir etkinlik olduğunu düşünüyorum.

Bir öğrenci

Etkinlikte gözümü çarpanlar anlatılanların geçmişten günümüze gerek Türkiye'de gerekse dünyada devrimci mirasın sahiplenilmesi üzerinden sıkça yapılan vurgulardı. Salonda bulunanları gerçekten bir kez daha çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğu gerçeğiyle yüzyüze bıraktı. Şunu da belirtmek gerekir; Ortadoğu'da emperyalist saldırıların arttığı, savaşların ve sömürünün olduğu, keza işçi, emekçi ve öğrencilerin faşist baskılara maruz kaldığı, zamların ardı arkasının kesilmediği Kürtlere karşı baskıların sürdüğü bir dönemde toplumsal muhalefetin düşük olduğu hele de Adana tablosu düşünülüyorsa böyle bir etkinlik düzenlemek çok anlamlı ve cesaret isteyen bir adım olarak görüyorum.

Etkinlik programı çok iyi ve profesyonelce hazırlanmıştı. Sunumları ve konuşmaları destekleyen şiirler ve türkülerin yanısıra değişik dillerde söylenen şarkı ve marşlar etkinlik konusuyula iç içe geçmişti. Bu da anlamlıydı. Etkinlikten benim çıkardığım sonuç bütün işçi, emekçi ve öğrencilerin bir araya gelerek kapitalist sistemi yıkıp yerine sosyalizmin gelmesi için omuz omuza savaşmak zorundadır.

Bir işçi

Küçükçekmece BDSP'den etkinlik değerlendirmesi

Küçükçekmece BDSP, 25 Kasım günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirdiği bir toplantı ile 18 Kasım'da gerçekleştirilen “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” etkinliğini değerlendirdi.

Toplantı öncesinde Kültür Evi'nde hep birlikte kahvaltı yapıldı. Ardından da etkinlik değerlendirmesi için toplantıya başlandı. Toplantı, etkinliğin yapılaş amacının tekrar altının çizilmesi ve içerisinden geçilen süreçte “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarının önemi üzerine yapılan vurgu ile başladı. Ardından toplantıya katılanların etkinlikle ilgili görüşleri alındı.

Yapılan eleştirilerde ses sistemi sebebi ile yaşanan teknik aksaklıklar ön plana çıktı. Ancak etkinliğin genel coşkusu ve politik etkisinin bunu geride bıraktığı ifade edildi. Etkinlik değerlendirmesinin ardından “devrim hazırlık” çağrısı ve bundan sonraki 25. yıl çalışmaları üzerine de konuşuldu. Ayrıca 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle 25 Kasım'ın anlamı üzerine de kısa bir tartışma gerçekleştirildi.

Toplantıya Güven Elektrik işçileri ve Kığılı direnişçisi de katılırken, direnişçi HEY Tekstil işçileri kahvaltının ardından başka bir programları olduğu için ayrılmak zorunda kaldılar.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

MİB'den bülten dağıtımı

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısının dağıtımları sanayi havzalarında devam ediyor. Bülten son olarak İzmir ve Bursa'da metal işçilerine ulaştırıldı.

İzmir Çiğli Organize'de ve ardından Torbalı Organize Sanayi Bölgesi'nde dağıtıldı. İlk olarak Çiğli Organize'de Birleşik Metal-İş Sendikası'nda yeni örgütlenen, MESS kapsamında olan ancak ilk sözleşmesini 3 yıllık yaptığı için bu dönem toplu sözleşme kapsamında olmayan Schnieder Elektrik fabrikasına dağıtım yapıldı. Yapılan bülten dağıtımını yağmur yağmasına rağmen gerçekleştirildi. Dağıtımlar Torbalı'da kurulu bulunan ve Birleşik Metal-İş Sendikası'nın bu yıl örgütlendiği İmpo Motor fabrikasında devam etti. Gerçekleştirilen dağıtımda bültenler kısa sürede tükendi.

Dağıtımlarda işçilerle metal TİS süreci ve Bursa'daki süreç üzerine sohbetler gerçekleştirildi. İmpo Motor'da sohbetler serviste de devam etti.

Bursa'da Metal İşçileri Birliği'nin metal TİS'lerinde açıklanan tasarlara ve yaşanan gelişmelere dair çıkartmış olduğu bildirinin dağıtımını sürdürülüyor.

Yeşilyayla işçi servis güzergahı ve Mesken servis güzergahına dağıtımlar sırasında yüzlerce bildiri işçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Bursa

Parti Okulu Alaattin Karadağ Devresi...

25. Yıl: Geçmiş

Bu yıl bir dizi anlamlı olayı ve etkinliği birbiri peşisıra yaşadık. Bunlardan ilki Kızıldere'nin ve 6 Mayıs'ın 40. yıldönümüydü. İkincisi komünist hareketimizin EKİM şahsında ortaya çıkışının 25. yılıdır. Üçüncüsü TKİP IV. Kongresi'nin toplanmış olmasıdır. Dördüncüsü ise, IV. Parti Kongresi'nin bir uzantısı olarak planlanan iki yeni Parti Okulu etkinliğinin başarıyla tamamlanmasıdır. IV. Parti Kongresi'nin hemen ardından Parti Okulu Hatice Yürekli Devresi gerçekleşmişti, şimdi ise Alaattin Karadağ Devresi'nin sonuna gelmiş bulunuyoruz.

40. Yıl: Geçmişin devrimci mirası

Kızıldere, Denizler'in idamı ve İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede katledilişi, bu üç olay birarada devrimci mücadele tarihimizin bir dönemini simgelemektedir. Bu yıl ilk ikisinin 40. yıldönümü idi. Gelecek yıl ise İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede katledilişinin 40. yılı.

Denizler, Mahirler ve İbrahimler bu topraklarda devrim bayrağını yükselten bir kuşağın temsilcileridir. Onlar büyük bir dava için kendilerini feda ettiler. Gençlik yaşta ölümü yüreklilikle göğüslediler ve bu tutumlarıyla sonraki kuşaklara örnek oldular. Aradan geçen on yıllara rağmen devrimci anıları hala da capcanlı, hala da büyük heyecanların konusu, hala da politik ve moral bir güç kaynağı.

Bu öylesine muazzam bir olay, öylesine büyük bir fedakarlıktır ki, etkisi 40 yılın ardından bugün toplum düzeyinde yankılanabiliyor. 40 yıl sonra, bugünün bu

ağır gericilik atmosferinde, toplum Denizler'i ve Mahirler'i saygıyla hatırlıyor ve anıyor. Bu devrim uğruna yapılan fedakarlığın büyük politik-moral gücünü gösteriyor. Bu kadar büyük bir fedakarlık ancak büyük bir dava uğruna gösterilebilirdi. Bu, uğruna bugün de çabalayıp durduğumuz o ölümsüz devrim davasıdır.

6 Mayıslar'ın anlamı ve tarihsel mesajı tamı tamına budur. Bu devrimci mesajın içeriğini boşaltmaya, 6 Mayıslar'ı salt duygusal bir istismar ögesi haline getirmeye yönelik çok yönlü çabalar karşısında, bu ele alış özellikle önemlidir.

Bugün devrim davasını kim sürdürüyorsa, 40 yıl önce devrim davası uğruna ölenlerin gerçek mirasçısı da odur. Türkiye solunu, zaman içinde evrimini ve bugün geldiği yeri çalışmamız içinde enine boyuna değerlendirdik. Bundan kendiliğinden çıkan en temel sonuç, bugün devrim bayrağının partimizin elinde olduğudur. Bu topraklarda devrim uğruna kendini feda etmiş tüm devrimcilerin bugünkü gerçek mirasçısı TKİP'dir.

Bunun bilincinde olarak, günün ve geleceğin devrimci görev ve sorumluluklarını ele alırken, bunu geçmişte devrim davası uğruna büyük fedakarlıklar göstermiş kuşakların anısına bağlılıkla ilişkilendirmeye her zaman özel bir dikkat gösterdik. Örneğin partimizin kuruluş bildirisinde, geçmiş devrimci kuşaklara karşı politik-manevi sorumluluğumuz en vurgulu sözlerle dile getirilmiştir ve çok bilinçli bir tutumla yapılmıştır. TKİP'nin kuruluşu, bütün bu kuşakların büyük devrim davası uğruna harcadığı emeğin, yaptığı fedakarlıkların,

gösterdiği yiğitliklerin, sergilediği adanmışlıkların da güvenceye alınmasıdır denilmiştir. Bu bakış açısı her zaman bize yol göstermiştir.

Eğer bu böyleyse, onların davası bugün partimiz şahsında yaşıyorsa, bu durumda onların anılarına sahip çıkmak da herkesten çok bizim sorunumuzdur. Bizim için sorun onların anılarını istismar etmek değil fakat davalarını sürdürmektir. İstismarı solun çürümüş kesimleri yapıyorlar; '71 devrimcilerinin davasıyla ve mücadele değerleriyle hiçbir alakası kalmamış çevreler yapıyorlar. Bizim için sorun onlara karşı politik-manevi borcumuzdur; onların uğruna kendilerini feda ettikleri devrim davasını yaşatmak ve geleceğe taşımaktır.

Bu konuda son bir nokta: Biz hiçbir zaman '71 Devrimci Hareketi'ne karşı salt duygusal bir sahiplenme içerisinde olmadık. Kopuş dönemi ve daha sonraki değerlendirmelerimiz bu konuda yeterince açıktır; biz, bu hareketin çıkışında tarihsel önem taşıyan ve geleceğe kalan yan ile zaafiyet oluşturan ve geçmişte kalan yan ile özenle birbirinden ayırdık. İlkinde sahiplendik, ikincisini reddettik. Devrim denilmiş, devlete başkaldırılmış ve bu uğurda büyük bir fedakarlıklar gösterilmiştir. Kalıcı olan budur; sahiplendiğimiz ve bugünden alıp yarına taşımak istediğimiz yan budur.

25. Yıl: Partili kimlik!

İkinci anlamlı vesile hareketimizin 25. yılı demıştim. Komünist hareketimizin 25. yılı üzerinde yeni parti kongresinde ve bir önceki parti okulu çalışması sırasında yeterince durdum. Bu çalışma vesilesiyle de yeri geldikçe konu üzerine tartışmalar, değerlendirmeler yaptık. Bu nedenle fazlaca uzatmayacağım.

25 yılda ne yaptınız diye soranlara, 25 yılda bir kimlik yarattık diyoruz. Bugün için en anlamlı yanıt da budur. Biz 25 yılda yıkılmaz bir kimlik yarattık. Geleneksel halkçı devrimci örgütlerin dağıldığı, düzene kapaklandığı, davayı terkettiği bir dönemde, biz davayı en ileri düzeyde sahiplenen, bu konuda bilinci açık, yüreği sağlam, pratiği tutarlılık anlamında tartışmasız olan bir hareket yarattık. Özetle bir nitelik yarattık. Bu niteliğin niceliğini henüz yaratamamış olmanın sıkıntılarını yaşıyoruz, ayrıntılı tartışmalara konu ediyoruz, artık bu eşige gelip dayandığımızı söylüyoruz. Ama gene de önemli olan niteliktir ve biz bunu yaratmayı başardık. Sonuç dostun ve düşmanın gözleri önündedir.

Ve biz bunu, hemen tüm devrimci kimliklerin tüketildiği bir dönemde başardık. Dünyada ve Türkiye'de sosyal durgunluk ve siyasal gericilikle belirlenen tarihi bir dönemde devrimci bir kimlik yarattık, bunun taşıyıcısı olan devrimci bir parti inşa ettik. Teorisiyle devrimci, programıyla devrimci, taktiğiyle devrimci, örgütüyle devrimci, değerleriyle

n geleceğe parti

Yakın zamanda çalışmalarını tamamlayan Parti Okulu Alaattin Karadağ Devresi'nin kapanışında Cihan yoldaşın yaptığı konuşmanın kayıtlarıdır. Özel ya da güvenliği ilgilendiren bölümlerden arındırılmış, ara başlıklar buradaki yayın vesilesiyle konulmuştur...

devrimci ve kuşkusuz pratiğiyle devrimci, direnişçi geleneğiyle devrimci olan ve bütün bunları devrimci sınıf zemininde anlamlandırmaya çalışan, bunda da büyük bir inat, büyük bir kararlılık gösteren bir parti yarattık. 25. yıldaki en büyük başarımız, en temel kazanımımız işte budur.

25 yıl önce Türkiye sol hareketinin alışılmış, genel kabul gören temel görüşlerinden ve küçük-burjuva zeminde şekillenmiş kültüründen köklü, sert, radikal bir kopuş yaşadık. Öylesine sert, öylesine radikaldi ki bu, daha ilk adımda inkarcılıkla suçlandık. Çünkü küçük-burjuva devrimciliğini reddediyor, ondan köklü ve kapsamlı bir kopuş yaşıyorduk. Geride kalanların inkarcılıkla suçladıkları buydu.

Yaşadığımız sert bir kopuştu ve bu bize yeni bir çizgi, buna dayalı yeni bir kimlik kazandırdı. Ve bu yeni çizgiye oturduğumuzdan beri de, yani tamı tamına 25 yıldır, bu çizgi üzerinden büyük bir tutarlılık ve kararlılık içerisindeyiz. 25 yıl önce ne söylediysek ve savunduysak, bugün de onu söyleyebilecek ve savunabilecek

durumdayız. Bizimki büyük bir kopuştu, halkçı hareketin bütün bir teorik temelinden ve siyasal-örgütsel kültüründen köklü devrimci bir kopmaydı. Programından koştuk, devrimin temel meselelerine ilişkin ideolojik-politik kabullerinden koştuk, küçük-burjuva sınıf kimliği ile belirlenmiş siyasal-örgütsel kültüründen koştuk, değerlerinden ve alışkanlıklarından koştuk.

Bu kopuş bir tür devrimdi. Bu kopuşla yeni bir çizgiye ulaştık ve bu temelde yeni bir kimlik yarattık. Ulaştığımız çizginin ve yarattığımız kimliğin korunması ve geliştirilmesi doğrultusunda büyük bir kararlılık ve tutarlılık gösterdik. Her türlü kararsızlığın, tutarsızlığın, yalpalamanın çok da kolay yaşandığı, açık-seçik çizgilerin yitirildiği, düşünsel bulanıklığın ve savrulmaların ortamı belirlediği bir tarihi evrede, biz işte bunu başardık.

25. yıl üzerinden ikinci olarak söyleyeceğim budur; solda devrim yaparak ortaya çıktık, bir devrimci kimlik yarattık ve bunu bugüne kadar kararlılık ve tutarlılıkla koruduk. Ve bugünkü tartışmalarımızın da gösterdiği gibi, onu daha ileriye taşımak, daha da sağlamlaştırmak ve kalıcılaştırmak için her türlü inatçı çabayı sarfediyoruz. Bu konuda bilincimiz de, tutumumuz da yeterince açık.

Bu aynı 25 yıl halkçı devrimciliğin tasfiyecilikte savrulmalar içinde çözüldüğü, dağıldığı, devrimci olanı tükettiği bir evredir, bunu yinelemiş oluyorum.

Çözülme ve dağılma kendini devrimci kimliğin, devrimci değerlerin, devrimci hedeflerin, devrimci amaçların, devrimci zeminlerin yitirilmesi olarak gösterdi. Bunun pratik olarak gerçekleşme biçimi, birilerinde fiziki tasfiye, ötekilerde köklü bir kimlik değişimi olarak yaşandı. Ya tüketip yok oldular, ya da devrimi terk ederek reformizme kaydılar, düzenin icazet alanına geçtiler. Klasik sosyal-demokrat ölçülerle, yani kautskici kimlik sınırlarında, politik yaşamlarını sürdürür duruma düştüler.

Biz bu akımların kendilerini köklü bir biçimde aşamadıkları durumda akibetlerinin tam da böyle olacağını da daha baştan öngörmüştük. Bizim çıkış dönemimizde bu grupların çoğu hala da iyi kötü devrimci bir çizgide, devrimci bir zeminde duruyorlardı. Onlara, geçmiş sürecin değerlendirmesi üzerinden küçük-burjuva devrimciliğini aşamazsanız, bugünkü devrimci konumunuzu bile koruyamazsınız demiştik. Gördüğünüz

gibi, 25 yılın ardından tam olarak doğrulandık. Bir-iki istisna dışında hiçbirisi devrimci kimliğini koruyamadı.

Halkçı küçük-burjuva kimlik yapısal bir zaafiyetin ifadesi idi. Türkiye'nin yeni döneminde bu eklektik, bu karışık ve bulanık kimlikle siyasal yaşam sürdürülemezdi. Bu zaafı yapı aşılmalı, bu eklektik kimlik ayrışmak zorunda idi, devrimci kimliği korumak ancak bununla olanaklı olabilirdi. Bu düşünceler geleneksel hareketin somut bir tahliline dayanıyordu. 25 yılın ardından bugünün somut sonuçları üzerinden görüyoruz ki, gerçekten o kimliği, devrimciliğin o eklektik küçük-burjuva karakterini aşamayanlar, sonuçta devrimciliklerini de koruyamadılar. Biz ise devrimciliğin o küçük-burjuva karakterine karşı çok sert bir saldırıyla siyaset sahnesine girdik, onu çok yönlü bir eleştiriye tabi tutarak köklü bir biçimde aştık. Ve bu sayededir ki yeni düzeyde bir devrimci kimlik yaratabildik ve onu bugünlere taşıyabildik.

Bunlar bundan 25 yıl önce, ayrışma ve kopmayla sonuçlanan bir parti konferansının gündemini gerektirirken dile getirdiğimiz düşüncelerdi. Bu kimlikte durulamaz, bu küçük-burjuvaziye özgü bir ara sınıf kimliğidir, çözülmeye mahkumdur ve çözülecektir; ya ileriye sıçrayacaksınız, sınıf devrimciliği üzerinden kendinizi geleceğe taşıyacaksınız, ya da küçük-burjuva liberalizmine

kayacak, geriye düşeceksiniz demiştik. Bugün 25 yılın ardından, tam olarak doğrulanmış durumdayız.

Yeni dönem: Sınıf devrimciliği!

Yeni bir devrimci yükseliş dönemi sınıf devrimciliği dönemi olacaktır. Devrimciliğin sınıf zemini üzerinden, sınıfın ideolojisiyle, politikasıyla, değerleriyle yapılabildiği bir dönem. Bu değerlendirmeyi daha baştan yaptık ve belirli vesilelerle çok daha güçlü bir şekilde yineledik. 1995 Mart'ında toplanan EKİM III. Genel Konferansı bu anlamlı vesilelerden biridir.

1995 yılı aslında, eski kimlikle kendini sürdürmeye çalışan akımların, sanki sıkıntılı dönemi atlattığı, nihayet kitleleştiği bir evre gibi görünüyordu. '95, '96 yılında 1 Mayıslar vardı, geleneksel gruplar güç toplamış, düze çıkmış gibi görünüyordu. Ölüm Orucu direnişleri vardı, başarıyla sonuçlanıyor, moral güç kaynağı oluyordu. Gazi'de bir halk hareketi yaşanıyor, bu semtlerin yeniden mücadele merkezleri olacağı inancını besliyordu. Bütün bunlar birarada, eski kimliğin yeni koşullarda sürdürülebileceği inancına da yeni bir güç kazandırmıştı. Birileri semtlere dayalı anti-faşist mücadele eksen alınmadıkça bu ülkede devrimcilik yapılamaz demeye kadar bile vardırmıştı işi.

Ama işte tam da böyle bir dönemde biz, EKİM III. Genel Konferansı üzerinden, dünyada ve Türkiye'de bir dönemin kesin olarak kapandığını, eski çizgiyle ve buna dayalı devrimcilik anlayışıyla işleri götürmenin artık mümkün olmadığını kapsamlı bir değerlendirme ile bir kez daha ortaya koyduk. Türkiye'nin '60'lı yıllarına burjuva sosyalizminin, '70'li yıllarına küçük-burjuva sosyalizminin damgasını vurduğunu, bir geçiş evresinin ardından gelecek yeni devrimci dönemine ise proletarya sosyalizminin damgasını vuracağını ilan ettik.

Bugün TKİP şahsında, onun temel üstünlükleri şahsında gördüğümüz herşey buraya çıkıyor, buna karşılık düşüyor. Aynı şekilde toplumsal mücadele cephesine, emekçi katmanlara, alt sınıflara, ezilenlere bakıyoruz; herşeye rağmen sonu gelmez bir hareketliliğin, değişik biçimleriyle mücadelenin içinde olan sınıf işçi sınıfıdır. Sola bakıyoruz, TKİP şahsında devrimci işçi sınıfı sosyalizmi ve sosyal mücadeleye bakıyoruz, işçi sınıfının kendisi. Bunlar bugün henüz buluşmamış olsalar da, ayrı ayrı kanallardan ama kendi eksenlerinde öne çıkıyorlar. Gerçekte giderek de buluşuyorlar. Bu alandaki yetersizliklerimize çubuk bükme için, bu konuda aldığımız mesafeyi fazlasıyla hafıfledim parti kongresindeki ve buradaki konuşmalarında. Hep zaaf ve yetersizliklerimizden sözettim. Bu bir çubuk bükmedir ve partiyi sınıf çalışmasında daha etkin kılmaya yöneliktir.

Ama bu çubuk bükmeye rağmen, buradaki kaygıyı bir an için anlar ve bir yana bırakırsanız, gerçekte biz

sınıf içerisinde bir mesafe de alıyoruz. Daha başından beri kendimizi hep sınıf içerisinde anlamlandırmaya çalıştık ve uzun yıllardan beridir de bu toplumsal zemindeyiz. Geceli gündüzlü buradayız, burada çalışıyor, burada didinip duruyoruz. Buradan bir şeyler alıyoruz, buraya bir şeyler veriyoruz. Bu açıdan artık organik boyutlarda bir içiçelik var. Bugün toplum düzeyinde kendini hissettiren, devrimci bir sınıf hareketi ekseninde bir güç odağı olarak öne çıkmış bir parti olmaktan henüz çok uzağız. Bu açıdan bir bakıma henüz yolun başındayız. Ama işte tam da böyle bir gelişme sürecinin içindeyiz. Tüm çabalarımız, bu tür çalışmaların içeriği de dahil tüm uğraşlarımız buraya çıkıyor, gelip bu hedefe bağlanıyor.

Demek istiyorum ki, bizim geçmiş değerlendirmelerimizle uyumlu bir biçimde, gerek partinin kendi gelişme süreçlerine ve bugünkü gelişme düzeyine, gerekse sınıf hareketinin kendi gelişme süreçlerine ve bugünkü seyrine baktığımızda, Türkiye'nin gelmekte olan yeni döneminin hakim çizgisi de giderek netleşiyor. Sola ve sosyal mücadeleye devrimci proletarya sosyalizminin damgasını vuracağı bir dönem olacaktır bu.

Sınıf devrimciliği: Bütünsel kimlik!

TKİP devrimci teori ile devrimci pratiğin, devrimci politika ile devrimci örgütün, devrimci moral değerler ile devrimci direnişçi kimliğin maddileşmiş birliğidir. Giderek sosyalizm ile sınıfın devrimci birliğinin cisimleştiği bir parti olacaktır. Türkiye solunun tarihsel olarak bugüne dek başaramadığı tam da buydu. Sıraladıklarım tekil öğeler olarak Türkiye solunun şu veya bu akımında da bir biçimde vardı. Birileri teoriyi önemserlerdi ama devrimci örgüt zemininden yoksunlardı. Birileri devrimci örgütü önemserlerdi ama buna teoride zayıflık eşlik ederdi. Birileri sınıfı önemserlerdi ama devrimci değillerdi. Öteki birileri devrimci idiler ama sınıf yönelimi içinde değillerdi. Proleter devrimci kimliğin organik bütünlük oluşturması gereken tek tek öğeleri, hiç değilse dış görünüm olarak, bir biçimde birilerinde vardı. Ama bunların tümü bir ve aynı parti bünyesinde organik olarak birleştirilip bütünleştirilemediği sürece gerçek niteliğini ve anlamını bulamazlardı. Siz sınıfa gidebilirsiniz ama devrimci değilseniz liberal işçi politikacılığı yaparsınız. Teoriyi çok önemseyebilirsiniz, ama devrimci değilseniz örgütsüzlüğün teorisini yapar, bir tür aydın oportünizmine düşersiniz. Siz pratikte kararlı devrimciler olabilirsiniz, ama teoriyi önemsemiyorsanız dar pratikçiler olmaktan kurtulamazsınız, vb...

Demek istiyorum ki, bunların her biri tekil öğeler olarak son 40-50 yılda şu veya bu grupta kendini bir biçimde göstermiş olabilir ama bu kendi başına bir şey ifade etmez. Bunların devrimci organik birliği, bunların diyalektik bütünlüğüdür önemli olan. Proleter devrimci kimlik ancak bununla olanaklıdır. İşte biz partimiz şahsında bunu ete-kemiğe büründürmeye çalışıyoruz. Devrimci teorinin, taktiğin, örgütün ve sınıfın devrimci organik bütünlüğünü hedefliyoruz.

Biz devrimci teoriyi, devrimci taktiği, devrimci örgütü, devrimci pratiği, devrimci direnişçi kimliği, devrimci moral değerleri ve nihayet bütün bunlara bir anlam kazandıran devrimci tutarlılığı, tüm bunları birarada önemsiyoruz. Dahası tüm bunları devrimci sınıf zemininde maddi dayanağa kavuşturmak, tüm bunları proleter sınıf zeminine oturtmak istiyoruz. Bütün bunları kendinde cisimleşiren bir partiyi daha da ileri bir noktaya götürmeye çalışıyoruz. Bu Türkiye solunda tümüyle yeni bir bakış, yeni bir pratiktir.

Üstünlüklerimizi genel marksist ölçülerle ele almakla kalmamalı, onları aynı zamanda Türkiye devrimci hareketinin gelişme süreçleri içinde de anlamlandırmalıyız. Biz Türkiye devrimci hareketinin geride kalan son kırk yıllık döneminden bugüne kalan gerçek bir kazanımsak eğer, bu durumda tarihsel ve güncel sorumluluklarımıza da bunun bilinciyle bakmak durumundayız. Bizim sorunumuz ne edip edip partimizi kendi sınırları içerisinde hasbel kader yaşatmak değildir, hiçbir biçimde olamaz. Böyle olsaydı solun yeni bir mezhebi olmaktan öteye gidemezdik. TKİP Türkiye solunun yeni bir mezhebi değildir. Devrimci sosyalizmin, proleter sınıfı devrimciliğinin temsilcisidir.

IV. Parti Kongresi: Yeni döneme geçiş!

Bizim için bu yılın üçüncü bir anlamlı olayı, partimizin IV. Kongre'sinin toplanmış olmasıdır. IV. Parti Kongresi zorlu, zikzaklı, ciddi güçlüklerle, sıkıntılarla, engellerle yaşanmış bir gelişmenin bugüne varan doruğudur. IV. Parti Kongresi, II. Parti Kongresi

ile başlayan son beş yıllık yoğun bir yeniden inşa sürecinin geldiği son aşamadır.

IV. Kongre'nin anlamı ve önemi üzerinde açılış konuşmasından başlayarak bu çalışma boyunca yeterince durdum, bu nedenle uzatmak istemiyorum. Bu süreç bizi önümüzdeki yıllar içinde V. Kongre'ye bağlayacaktır ve V. Parti Kongresi, herşey düşündüğümüz ve planladığımız doğrultuda giderse, parti için yeni bir dönemin başlangıcı olacaktır. Yeni dönem, yıllardır süren içe dönük yoğun çabalar sayesinde kendini yeni bir düzeyde güçlendirmiş bulunan partinin, solda sınıf eksenli devrimci bir parti olarak öne çıkacağı ve giderek de toplum düzeyinde devrimci bir güç odağı olarak kendini hissettireceği bir dönem olacaktır.

IV. Parti Kongresi'nin hemen ardından aynı gündemle iki yeni Parti Okulu çalışmasının gerçekleşmesi, yeni parti kongresinin yaptığı değerlendirmelerin, ulaştığı sonuçların ve aldığı kararların daha ilk adımda parti kadrolarının bir bölümüne maledilmesi demektir. Yeni parti kongresinin başarısı bakımından bu önemli bir avantajdır ve kongre sonrası döneme güçlü bir başlangıçtır. Bunu en iyi biçimde değerlendirebilmek, başta yeni seçilen Merkez Komitesi olmak üzere partinin tüm yönetici organlarının temel önemde bir sorumluluğudur.

Partimiz içe dönük kapsamlı müdahalelerle son yıllarda önemli mesafeler aldı. Kendini nitelik olarak geliştirdi ve pekiştirdi. Bugün nitelik yönünden Kuruluş Kongresi dönemiyle kıyaslanamaz ölçüde ileri bir nokadayız. Bilincimiz, kavrayışımız, değerlerimiz, hassasiyetlerimiz, deneyimimiz, toplamı içinde politik-örgütsel düzeyimiz, kuruluş dönemimizin her bakımdan çok ilerisindedir. Bu arada parti, özellikle de yeniden inşa süreciyle birlikte, köklü bir dönüşüme

“

Yeni dönem, yıllardır süren içe dönük yoğun çabalar sayesinde kendini yeni bir düzeyde güçlendirmiş bulunan partinin, solda sınıf eksenli devrimci bir parti olarak öne çıkacağı ve giderek de toplum düzeyinde devrimci bir güç odağı olarak kendini hissettireceği bir dönem olacaktır.

”

uğradı, bir dizi bakımdan kendini aştı. Geçmişte partide yapılabilen zaaf ifadesi çok şey bugün artık yapılamıyor, yapılamaz da. Bunun zemini olmadığı gibi buna fırsat da verilemez, buna tahammül de edilemez.

Bugün o güne göre çok ileri bir noktadayız ama yeni ölçülerle yine de geri bir durumdayız, sözümü buraya bağlamak istiyorum. Zira çıtayı katedilen her mesafe ile birlikte yeniden yükseltiyoruz. TKİP rutini kabul etmeyen, oluşan statükoları yıkan, sonu gelmez bir devrimcileşmeyi kendine ilke edinmiş bir partidir. Devrimci bir parti durduk yerde bünyesinde ciddi bir devrimcileşme sorunu olduğunu söylemez. Bunu ancak özgüveni sağlam, devrim davasını ve dolayısıyla kendini ciddiye alan devrimci bir parti yapabilir. TKİP tam da böyle bir partidir. Çıtayı sürekli daha da yükseltmemiz, daha ileri düzeyde bir devrimcileşmeyi, her açıdan devrimci bir yenilenmeyi, her kadrodan ve partinin tümünden istememiz bundandır.

Bu ilkeli titizlik sayesinde ki artık bir yere de gelmiş bulunuyoruz. 25. yılı bir sıçrama vesilesi yapmalı ve böylece V. Kongre'yi gerçek zafer duygusu üzerinden kucaklamayı başarabilmeliyiz. Geçmiş karşı borcu ve geleceğe karşı sorumluluğu olan bir parti bilinciyle hareket etmeliyiz. Büyük idealler büyük enerjiler yaratır denir. Büyük idealin çerçevesi bugün için budur işte. Ne edip edip bir partiyi kendi içinde yaşatmak değil, fakat geçmiş kuşaklara borcunu ödemek, geride kalan 25 yılın birikimlerini görmek ve bunun üzerinden geleceğe yürümektir.

(Ekim, sayı 284, Kasım 2012)

Komünist hareketin 25. yılı kutlandı!

25 yıllık birikimin ifadesi devrimci, kitlesele ve coşkulu bir etkinlik!

Bir ayı aşkın bir süredir hazırlıkları yapılan "Devrime hazırlanıyoruz" gecesi 24 Kasım günü Wuppertal'da gerçekleştirildi. Coşkulu geceye bin işçi, emekçi ve genç katıldı.

Gece öncesi yürütülen politik ve pratik tüm çalışmalara 25. yıl vurgusu ve "Devrime hazırlanıyoruz" şiarı damgasını vurdu. Bu, geceye de yansdı. Salona, siyasal gericiğin dünyaya egemen olduğu son derece elverişsiz koşullarda yoğun bir emek ve özveri ile yaratılan paha biçilmez devrimci bir birikimi anlatan, 25 yılı geride bırakanın haklı gururu, sevinci ve coşkusu hakimdi.

Gecemize katılan emekçiler, gece programını başından sonuna dek merak ve ilgi ile izledi.

Gecede parti şehitleri selamlandı!

Gecemiz, kısa Kürtçe, Türkçe ve Almanca hoşgeldiniz konuşması ile başladı. Ardından Türkçe, Almanca ve Fransızca olarak Enternasyonal marşı söylendi. Bunu, Alaattin Karadağ ve yakın dönemde Wuppertal'da yaşamını yitiren Zafer Aktan yoldaşlar için yapılan ve coşkuyla karşılanan anma izledi. Sonra, dünden bugüne dünyada ve Türkiye'de devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşen devrimciler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

İlk olarak Almanya'nın Bielefeld kentinden gelen dost folklor ekibi Koma Cesur sahneye çağrıldı. Koma Cesur'un Botan bölgesine ait oyunlardan oluşan gösterisi beğeniyle izlendi. Ardından Suriye-Qamışlo'dan sanatçı dostumuz Delil Delios sahne aldı. Delil Delios, söylediği türkülerle salonu hareketlendirdi. Özellikle Kürtçe olarak okuduğu Avusturya İşçi Marşı salonda büyük bir heyecana yol açtı.

Devrim için devrimci parti ve devrimci sınıf

Etkinliğimiz partimiz adına konuşma yapması için bir yoldaşın kürsüye çağrılması ile devam etti. Konuşma gözle görülür bir ilgi ve dikkatle dinlendi. "Devrim için devrimci parti ve devrimci sınıf yaşamsaldır" vurguları içeren konuşma, kitle tarafından atılan "TKİP!" sloganı ile karşılandı.

Konuşmanın ardından Frankfurt'ta çalışmalarını sürdüren Güneş Tiyatrosu sahne aldı. Güneş Tiyatrosu'ndan dostların sergiledikleri "Almanya'ya göçün 50. yılı" temalı kısa oyun ilgi ve beğeni ile izlendi.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Gecemizin ilk bölümünün sonunda genç komünistlerin yaklaşık bir yıldır oluşturdukları Gençlik Korusu sahneye çağrıldı. Genç yoldaşlar ilk elden 25. yıl kutlamaları çerçevesinde, Almanca olarak partiyi selamlayan kısa bir konuşma yaptılar. Sonra, Gençlik Korusu, Almanca, İspanyolca, İtalyanca, Fransızca ve Türkçe olarak, dünya devrim şarkıları ve devrimci marşlarından oluşan bir dinleti sundu. Genç yoldaşlar heyecanları, coşkuları ve devrimci duruşları ile hayli başarılı bir program sundular ve "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" sloganı ile uğurlandılar.

25 yılın devrimci birikimi

Etkinliğimiz verilen aranın ardından sinevizyon gösterimi ile devam etti. Partimizin zor bir dönemde ve büyük zorluklarla boğuşarak yarattığı 25 yıllık devrimci birikimini anlatan sinevizyon da dikkatle izlendi. Sinevizyonun bitimindeki partimizle ilgili görüntüler salonda coşkuyla karşılandı.

Sinevizyon gösterimini Grup Su'nun ezgileri izledi. Grup Su, 14 yıldır geleneksel biçimde partinin kuruluş yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirdiğimiz tüm gecelerde sahne aldı. Fakat bu yılki etkinliğimiz çok daha özel bir nitelik taşıyordu. Bu nedenle grup gecenin anlamına uygun biçimde yoğun bir hazırlıkla sahneye çıktı ve beğeni ile dinlenen bir program gerçekleştirdi.

Gecenin finalinde Kürt sanatçı dostumuz Delil Delios yeniden sahneye çağrıldı. İki genç yoldaşla birlikte Kürtçe "Kine Em?" türküsünü seslendirdiler. Delil ve genç yoldaşların son derece canlı ve coşkulu biçimde söyledikleri türkü salondaki tüm kitleyi de hareketlendirdi.

Gecemiz, Grup Su'nun Kürtçe ve Zazaca türküleri eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Türkiyeli yoldaşlar ve devrimci partiler geceyi selamladı

Yurtdışından ve Türkiye'den bazı devrimci partiler de 25. yıl vesilesiyle yaşadığımız sevinci ve coşkuyu bizimle paylaştılar. Filipin Komünist Partisi (FKP), Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD), Rote Morgen-Hollanda ve İsviçre'den Devrimci İnşa Örgütü gönderdikleri mesajlarla gecemizi selamladılar. Türkiye'den ise TKP/ML ve MKP gecemize mesaj gönderdi.

Türkiye'deki yoldaşlarımız da gecede bizleri yalnız bırakmadı. İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, Manisa, Gaziosmanpaşa, Kartal, basın alanındaki komünistler ve genç komünistlerden heyecan, coşku ve kararlılık yüklü

mesajlar geldi.

Etkinliğimize davetli olan, fakat vize engeli nedeniyle aramıza katılamayan Mamak İKE Müzik Topluluğu da geceye mesaj gönderdi.

Ayrıca gecede DKP, MLPD, TKP/ML, MKP, Anadolu Federasyonu, Bolşevik Partizan ve Güney dergisi stand açtılar.

İlkelerimizi kararlılıkla savunmakta ısrar ediyor ve devrimci tutarlılığımızı koruyoruz

Hazırda imkanlarımız yoktu. Kendi güç ve imkanlarımıza yaslanmayı tercih ettik. Sayısız engelle ve güçlüklerle boğuşacaktık, bunu göze aldık. Kolayı değil, yine zoru seçtik. Yani yıllardır savunup hayata geçirdiğimiz politikanın devrimciliğine inandık ve güvendik.

Bir kez daha, ucuz popülizme hiç heveslenmedik. Her zamanki gibi kendi güçlerimizle yetindik, kendi çalışmalarımızın ürünlerinden oluşan sade ama devrimci bir gece programı hazırladık ve tam bir başarıyla da sunduk.

Bir ayı aşkın bir süreyi kaplayan, gerçekten yoğun emek dolu devrimci bir politik ve pratik çalışma yürüttük. Tok olduk, her yerde ve her vesileyle iddiamıza uygun bir duruş sergiledik. Lafımızı dosdoğru söyledik, iddialı sloganımız hakkında duyulan kuşkulara gerekli cevapları vermekten imtina etmedik. Kısacası, çalışma süresince partimizin temel karakteristik nitelikleri olan ilkel ve tutarlı bir duruş sergiledik.

Geçen yıl ve yıllarda elde ettiğimiz deneyimlerden hareketle, şuradan ya da buradan gelecek gereksiz beklentilere kapılmadık. Sadece ve sadece kendimize yaslandık, kendimize güvendik. Ama aslolarak da emekçilere güvendik. Özellikle gecenin yapılacağı kentte hep emekçilere gittik. Onlara katılım çağrısı yaptık.

Bu kez başaracağız dedik ve başardık. Şimdi geleceğe bakıyoruz. Başarmanın bize sağladığı moral ve motivasyonla şimdiden partimizin gelecek yıl gerçekleştireceği 15. yıl kutlamasına hazırlanacağız.

Yurtdışından komünistler

25. yıl etkinlikleri üzerine...

Her alanda devrime hazırlık!

Komünist hareketin 25. yıl etkinlikleri bir dizi merkezde yapılan coşkulu şenliklerle sonlanmış bulunuyor.

Stuttgart, Basel ve Wuppertal'da gerçekleşen etkinliklerin her birinin eksiklikleri ve yetersizlikler olmakla birlikte, toplamında komünist hareket 25. yılını coşkuyla ve başarıyla kutlamış, döneme ilişkin şiarlarını ve çağrılarını daha geniş işçi ve emekçi kesimlere taşıma başarısı göstermiştir.

Aynı zamanda komünist hareket, gerçekleştirdiği etkinliklerle sunduğu programı ve bundan süzerek öne çıkardığı şiarlarıyla, gerçek ve sağlam bir ihtilalci devrim hareketi olduğunu dosta düşmana net bir şekilde, 25 yıl sonra yeniden ve daha güçlü hissettirmiştir. Zorlu ve inatçı çabalar, devrim yolunda gösterilen kararlılık, gelinen noktada 25. yıl etkinlikleri üzerinden "**Her alanda devrime hazırlanıyoruz!**" şiarında somut karşılığını bulmuştur. Bu iddia ve kararlılık komünist hareketin saflarında önemli bir heyecana ve motivasyona, ilerici kamuoyunda da olumlu ve olumsuz tepkilere neden olmuştur. Öne çıkarılan şiarın ilerici ve devrimci kamuoyundaki algılaması ne şekilde olursa olsun, komünist hareketin yeni tarihsel dönem değerlendirmesine uygun isabetli ve vurucu bir şiar olmuştur. "**Devrime hazırlık!**", başarıyla gerçekleştirilen etkinlikler ile işçilere, emekçilere ve toplumun ilerici ve devrimci kesimlerine tok bir çağrı olmuştur.

25. yıl etkinlikleri üzerinden bakıldığında, özülü ifadesini "Bunalımlar, savaşlar ve devrimler"de bulan yeni tarihsel dönem tespiti, dünyada ve Türkiye'de solun toplamı içinde TKİP'yi tartışmasız bir şekilde apayrı bir yere oturtuyor. İhtilalci sınıf partisinin bugün devrim yolunda katettiği mesafe, dünyada ve Türkiye'de 25 yıldır süregelen gerici ve tasfiyeci süreçler anlaşılmasın anlaşılmasın.

İki-üç aya yayılan yoğun bir emek, çaba ve faaliyet sonunda, 25. yıl etkinlikleri üzerinden çıkan net bir tablo var ortada.

Birincisi: 25 yıl önce "**Herkes kendi bayrağı altına!**" şiarıyla Türkiye devrimci hareketi karşısında açılan proleter sosyalizm davası, şenlikler üzerinden yansıdığı gibi, bugün daha güçlüdür. Ve iddiası artık soyut değil tümüyle somut bir olgu haline gelmiş, bugün daha da güçlenmiştir.

İkincisi: Yoğun ve sarsıcı tasfiyeci süreçler karşısında direnen komünist hareket, önüne en yakın hedef olarak partileşme hedefini koymuş ve kazanmıştır. İşçi sınıfının devrimci partisi bugün 4. Kongre'sini başarıyla topladığının müjdesini veriyor işçi ve emekçilere. Dolayısıyla komünist hareketin 25. yılının doruk noktası ve başarısı, etkinliklerle birlikte TKİP 4. Kongresi'nin başarıyla toplanmasıdır aynı zamanda.

Önemli bir diğer nokta da şudur: Gerek katılımcı kitleler, gerekse partinin çeperi üzerinde etkinlikler hissedilir bir etki bırakmış, partiye ve parti politikalarına güven duygusunu güçlendirmiştir.

Devrim birçok şeyle birlikte büyük bir örgütlenme ve organizasyonsa eğer, her alanda devrime hazırlık yapan sınıf devrimcilerinin 25. yıl etkinlikleri için ortaya koydukları pratik faaliyet, örgütlenme, disiplin,

ciddiyet, teknik, güvenlik vb. alanlarda elde ettikleri kazanım ve deneyimler de altı çizilmesi gereken bir başka noktadır.

24 Kasım'da gerçekleştirilen Wuppertal'daki merkezi etkinlik için de bir-iki noktanın altını çizmek gerekiyor. Her şeyden önce geceye kitlesel katılım sağlanmış, yurtdışı önüne koyduğu hedefe ulaşmıştır. Hedeflenen kitleselliğe ulaşılması, gecenin ön çalışmasının başarısının göstergesidir.

Diğer bir nokta; gece programı dinamik, canlı ve belli bir disiplin içinde gerçekleşmiştir. Yaşanan ufak tefek kusurlar bu gerçeği değiştirmez.

Belirtilmesi gereken bir diğer önemli nokta, Wuppertal'daki 25. yıl etkinliği üzerinde elde edilen başarıda, gerek ön çalışmalarda gerek gecenin programının hazırlanışında, aynı zamanda programın başarılı sunumunda, genç yoldaşların katkıları ve emekleri önemli bir rol oynamıştır. Aynı zamanda yurtdışı çalışmasının önemli bir bölümünü yeni ve genç güçlerin omuzlaması etkinlik vesilesiyle açığa çıkmıştır. Bu da yurtdışının en önemli kazanımıdır.

A. Gül / İsviçre

Türkler için empati şansı

Hollanda'da okullarda Türkçe konuşan öğrenciler üç kez ikaz edildikten sonra bir kez daha ikaz edilirse okuldan atılacak. Üstelik Türkçe yasağının kapsamı sadece dersliklerden ibaret değil. Kantinler, koridorlar, okulun sınırları dahiline giren her yer yasak alanı.

Bazı insanların ya da örgütlerin AB'ye giydirdikleri demokratlık maskesi bu uygulamayla bir kez daha düşmüş oldu. Kapitalizmin kriziyle birlikte o örnek demokrasi ülkelerinden biri olarak görülen Hollanda'da dahi faşizmin yükseliyor olmasıdır.

Anadilde eğitim, ülkemizde de yakıcı bir sorundur. Birçok kişi Hollanda'da gündeme gelen bu olaya tepki duyuyor, "nasıl olur da ülkemizin dili Hollanda da yasaklanır" diyor. Cevabı çok basit: Nasıl ki Türk sermaye devleti 20 milyondan fazla Kürdün anadilini tüm resmi yerlerde yasaklıyorsa ve bilhassa yazım dili olmasını engelliyorsa, Hollanda devleti de aynı şeyi Türkçe için yapıyor. Kaldı ki bu topraklarda sokaklarda Kürtçe konuşmak zaman zaman linç sebebine dönüşüyor, anadilde savunma hakkını kazanmak için insanlar bedenlerini açığa yatırıyor. Hollanda'daki durum Türkiye'dekininki yanında '*devede kulak kalır*'.

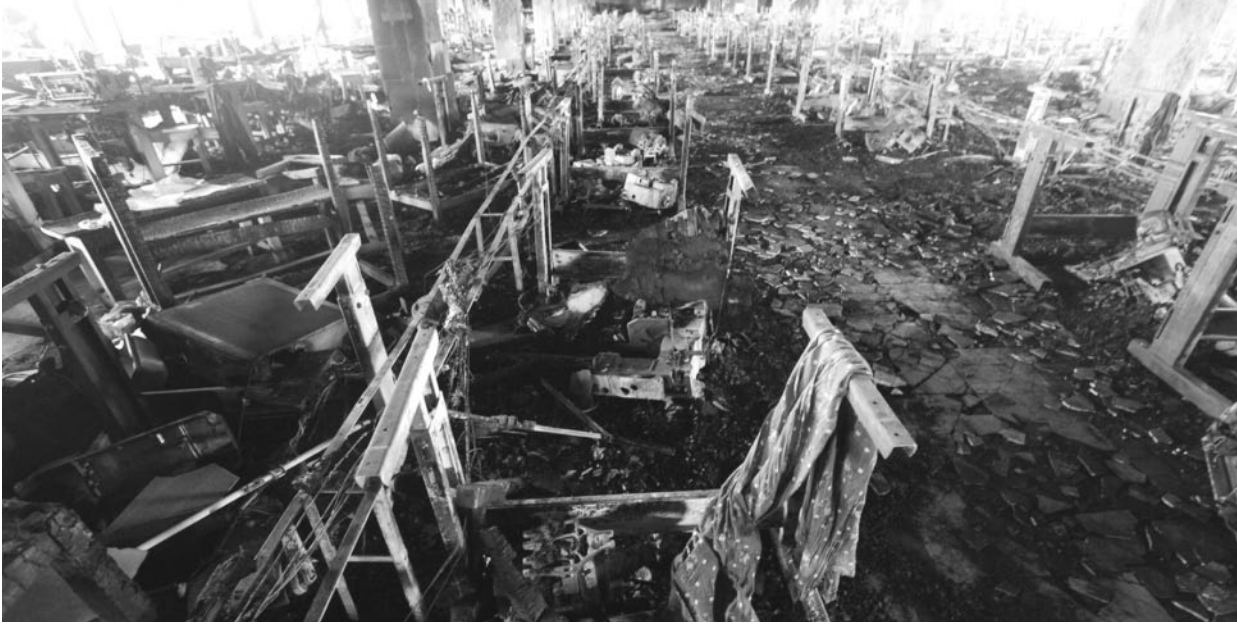
Aslında bu olay Türklerin Kürtleri anlaması için, empati yapabilmesi için bir fırsattır. Hollanda'daki Türklerin sayısı, ya da nüfusa göre oranı bu ülkede Kürtlerin tuttuğu sayıdan ve orandan kat be kat azdır. Hele de Kürt halkı açısından baktığımızda durum daha da acıktır. Türk sermaye devleti Kürtçeyi ' bilinmeyen bir dil' olarak göstererek Kürt halkını topyekün yok sayıyor. Dahası açlık grevleri sonrasında çıkan kanunda insanlar Kürtçe veya başka bir dilde savunma yaparsa "tercümanlarını kendi maddi imkanlarıyla tutacaktır" deniliyor. Bu, verilen mücadele sonucu elde edilen kazanımı neresinden kırpayım anlayışıdır. İnsanların anadilde savunma hakkına yönelik hazımsızlıktır.

Bu işin en önemli yönlerinden biri pedagojik yönüdür. Anadilde eğitim alamayan öğrencilerin çok büyük çoğunluğu derslerinde başarısızdır. Fakat bu başarısızlığın kendilerine ait olmadığını anlayabiliriz. Türkçe bilmeden ilkökula başlayan bir öğrencinin Türkçe'yi okumaya başlaması 3. sınıfı buluyor. Bu da temel dersleri kaçırdığını gösteriyor. Düşünsenize, sizlere Fransızca bir şeyler anlatılıyor. Fakat siz bu dili hiç bilmiyorsunuz. Dersleri geçebilir misiniz? Bugün bu ülkenin üniversitelerinin %100 İngilizce olan bölümlerinde bile Türkçe konuşuluyor, öğrenciler anlamadıkları için. 7 Yaşında bir Kürt çocuğu ne yapsın? Nasıl anlasın? Kürt çocuklar verilen dersi anlamadıkları için kendi içine kapanıyor, hırçınlaşıyor, topluluktan kopuyor. Büyük bir ruh çöküntüsü yaşıyor. Gelecekleri 'tek dil' dayatmaları yüzünden ellerinden çalınıyor. Bilim adamı, ressam, müzisyen, avukat, doktor olabilecek birçok Kürt genci küçük yaşta bu hayallere veda ediyor.

Tek dil anlayışı, tek vatan anlayışında olduğu gibi sermayedarların çıkarıdır. Biz işçilerin böyle bir şeyden zerre kadar çıkarı yoktur. Bizleri fabrikalara kapatıyorlar, günlük yaşamın koşuşturmasında eritenler, kendi sefil çıkarılarını korumak için tekçi anlayışı bize dayatıyorlar. Ya bu baskıcı uygulamanın yanında olacağız, ya da anadilde eğitimin candan savunucusu olacağız. Karar bizimdir. Fakat şunu unutmamalıyız; burjuvazi kirlendikçe kirlenen bir sınıftır. O ırkçı-şoven anlayışını bizlere bulaştırdığı sürece bizleri de kirlenmektedir.

B. Tahir

Bangladeş'te katliam ve protestolar

Haftada 84 saat çalışıyorlar, ayda 24 avro kazanıyorlar. Giyimde pahalı moda markalarının malları, onların emek ürünleri olarak, 'şık' ve pahalı mağazalarda yerlerini alıyor. Onlar, Tchibo, KIK, Lidl, C&A gibi firmaların, H&M, GAP ve Levi Stauss, Walmart, H&M, Marks & Spencer, Carrefour gibi uzayıp giden tekellerin taşeron işçileridirler.

Bangladeş'in başkenti Dakka'da bir konfeksiyon fabrikasında çıkan yangında katledilen 120 işçinin kanında bu tekellerin elleri vardır. İşçi katliamından bu tekeller direk sorumludur.

Bangladeş işçi sınıfının çalışma koşulları, sermayenin ilkel birikim döneminde olduğu gibi, 'kutsal kitaplarda' tabir edilen cehennem ortamına benzemektedir. Kuralsızlık, güvencesizlik, aşırı sömürü, iş saatlerinin 12 saate kadar uzaması, hafta sonu ve bayramlarda çalışma mecburiyeti... İşçi sınıfı ve emekçiler için cehennemi andıran çalışma koşulları, kapitalist tekeller için dikensiz gül bahçesidir. Yasalar, devlet ve devletin silahlı güçleri, kapitalistlerden yanadır, onları korumaktadır.

Başkent Dakka varoşundaki 9 katlı Tazreen Moda Binası'na sadece 3 katlık imar izni verilmiş olmasına karşın, bina 9 katlı olarak yapılmıştır. İtfaiye çalışanı Muhammed Mahbub'un "En azından bir yangın çıkışı olsaydı ölü sayısı çok az olabilirdi" demesinden de anlaşıldığı gibi, 9 katlı binaya yangın çıkışı da yapılmamıştır.

Fabrikanın sahibi Delvar Hüseyin ise işyeri standartlarının düşük olduğu iddialarını arsızca reddediyor. Bu arsızlara göre acil durum çıkışı yapmamak, özellikle gece vardiyasında kapıları hapisane misali işçilerin üzerine kilitlemek, üç katlı izni olan bir binayı gökdeline dönüştürmek, işçilerin zaten düşük olan ücretlerini zamanında ödememek, işçileri kölelik koşullarında çalıştırmak 'işyeri standartların'dan sayılmıyor. İşçi katliamlarındaki sorumluluklarını 'iş kazası' diyerek geçiştirmeye çalışıyorlar. Aralık 2010'da aynı sanayi bölgesinde bulunan başka bir konfeksiyon fabrikasında da elektrik kontağından yangın çıkmış 25 işçi hayatını kaybetmişti. Özcesi işçi katliamları hiç de tekil olaylar değildir. Ülkemizdeki işçi katliamları da hızla artıyor.

İşçi katliamlarında yaşamını yitiren işçilerin sayısı artarak günde ortalama beş kişinin yaşamını yitirdiği bir düzeye ulaşmıştır. Bunların arkasında maliyeti düşürerek kârı azamileştirmek isteyen burjuva sınıfının sınırsız kazanma hırsı yatmaktadır.

Ucuz işgücü toplama kampı olma özelliği taşıyan Bangladeş, uluslararası kapitalist tekellerin, özellikle tekstil sanayinin gözde alanlarından biridir. Uluslararası kapitalist tekellerin ucuz üretimleri için uşakca önlemler almaktan geri kalmayan devlet, devlet terörüyle sağladığı ortamı efendilerinin hizmetine sunuyor. Konfeksiyonlarda 2 milyon civarında işçi çalışıyor ve Bangladeş'in ihracatının 24 milyar dolarla yüzde 80'nini konfeksiyon malları oluşturuyor.

İşçi sınıfı katliama eylemlerle yanıt verdi

İşçi katliamından sonra başta başkent Dakka olmak üzere ülkenin birçok alanında protesto gösterileri yapıldı. Katillerin yargılanması ve iş koşullarının düzenlenmesi talepleri öne çıkan talepler oldular. Devlet sahte bir ikiyüzlülükle bir gün yas ilan etti. Sorumlular hakkında soruşturma açıldığını duyurdu. Dünyanın en büyük tekeli Walmart da yaptığı açıklamada "Böyle bir şeyin olması bizi çok rahatsız ediyor. Giyim sanayii kapsamında Bangladeş'te güvenlik ve diğer alanlarda eğitimin geliştirilmesi yönündeki çalışmalarımızı sürdüreceğiz" diyerek, katliamdaki sorumluluğunu uşaklarının omzuna yıkma yoluna gitti.

Yapılan açıklamaların ve ilan edilen 'bir günlük yas'ın bir sahtekarlık ve alçaklıktan başka bir anlam taşımadığını kendi öz deneyimi ile öğrenen işçi sınıfı ve emekçilerin öfkesini yatıştırmadı. Greve giden işçiler, Dakka'nın banliyölerinden, yangının çıktığı sanayi bölgesi Ashulia'da yollara barikat kurdular, devletin silahlı güçleriyle çatışmaktan korkmadılar.

Anlık ve hazırlıksız olarak yaşanan çatışmalar elbette sınıf mücadelesinde işçi sınıfına deneyim ve tecrübe kazandıracaktır, düşmanlarını daha somut olarak tanımalarına olanak sağlayacaktır. Ne var ki, bu deneyimleri kendi öz örgütlenmesi düzeyine taşıyamayan işçi sınıfı kendi kurtuluşunu gerçekleştiremeyecektir.

Arjantin'de genel grev hayatı durdurdu

Arjantin'de Cristina Kirchner hükümetinin beş yıllık iktidarı yapılan genel grevlerle sarsıldı. 'Sol' gösterip sağ vuran Kirchner hükümetinin beş yıllık uygulamaları pompalanan hayalleri boşa çıkardı. %25 olan enflasyonun ekonomik ve sosyal yükleri emekçilerin omuzlarına yüklendi. Derinleşen yoksulluk ve gelir dağılımındaki artan dengesizlikler toplumun emekçi kesimlerini ortak talepler etrafında birleştirdi. İşçi sınıfının genel grevi toplumun geniş emekçi kesimlerinden ve gençlikten güçlü destek buldu. Bu destek öylesine yüksekti ki, yükselen tepkinin altında ezilen Kirchner hükümetinin destekçisi Peronist Parti ve CGT sendikasının başkanı, iki yüzölçü de olsa genel grevi desteklemek zorunda kaldılar.

CGT, CTA, sınıf mücedesli akımı-CCC, Devrimci Komünist Partisi-PCR, tarım ve çiftçiler birliği FFA ve FNC, Kızılderili hareketleri ve sayısız yerel dernekler genel grev ve eylemler için çağrı yaptılar, eylemlerde yer aldılar. Ülkede toplu taşıma ve demir yolu taşımacılığı durdu. Bankalar ve resmi daireler kapalı kaldı. Devlet hastaneleri yalnızca acil vakalara baktı. Okullarda dersler başlamadı. Hava taşımacılığında büyük aksaklıklar yaşandı. İşçiler ve işsizler birlikte kolkola yürüdüler. Başkent Buenos Aires'in önemli caddeleri, köprüleri ve yol kavşaklarını bloke ettiler.

Ülkede hayat durdu, emekçiler sokaklarda bayraklarıyla ve taleplerinin yazılı olduğu pankartlarla yürüdüler. CTA sendikası "Avrupa halkıyla dayanışma içerisindeyiz" yazılı büyük bir pankart açarak, Avrupa emekçilerinin grev ve direnişlerini selamladılar.

Genel grev ve eylemlerin ortak talepleri şöyleydi:

- Asgari ücret 3500 Pesos'ya çıkartılsın
- Emeklilik aylıkları ücretlerin yüzde 82'si olsun.
- Ücretlerden ve düşük gelirlilerden gelir vergisi kaldırılınsın.
- Aileler için tam devlet desteği.

İsrail bir Filistinliyi daha katletti

İsrail'in saldırıları ateşkese rağmen sürüyor. Gazze'nin güneyinde İsrail bir Filistinliyi daha katletti.

İsrail geçtiğimiz hafta Hamas'ı ve İslami Cihad'ı bahane ederek Gazze'ye yönelik vahşi bir saldırı gerçekleştirmiş, saldırıda ağırlığını çocukların ve sivillerin oluşturduğu 150 kişi ölürken binlerce kişi yaralanmıştı. İlan edilen ateşkes ile birlikte sakin geçen iki günün ardından İsrail bir kez daha ateşkese uymadı ve Gazze'ye yeni bir saldırı düzenledi.

İsrail askerlerinin Gazze'ye yönelik açtığı ateş sonucu Filistinli bir çiftçi hayatını kaybederken 8 kişinin de yaralandığı öğrenildi. İsrail kaynakları ise sınıra yaklaşan Filistinlilere ateş açtıklarını iddia etti. Ancak kayıpların sivil olması İsrail'in açıklamasının ciddiyetsizliğini göstermekte.

Aşılması gereken zayıflıklar, harekete geçirilmesi gereken olanaklar ışığında...

2012 6 Kasımı'ndan yansıyanlar

Bir 6 Kasım sürecini daha geride bırakmış bulunuyoruz. YÖK'ün kuruluşunun 31. yılında gerçekleştirilen eylemler üzerinden, politik gündemleri ve ön süreçlerinin yanı sıra toplamında, sürecin ele alınışındaki farklılıklar ve zayıflıklar üzerine kapsamlı bir değerlendirme yapacağız. Buradan hareketle 6 Kasım sürecinin ardından çıkarttığımız bu sayımızda genel bir değerlendirmenin yanı sıra kimi illerdeki süreçlerin değerlendirmeleriyle beraber gençlik hareketinin ve 'öncü'lerinin tablosunu ortaya koyacağız.

6 Kasım'da öne çıkan politik gündemler

31 yıldır üniversiteler üzerindeki baskı ve sermaye eksenli dönüşümlerin aracı olan YÖK'e karşı mücadelede bu yıl öne çıkan gündemlerin başında Yeni YÖK Yasa Taslağı, Suriye üzerinden şekillenen emperyalist müdahale ve Kürt siyasi tutsaklarının başlatmış olduğu açlık grevi geliyordu.

Yasa taslağının yansımaları olarak mali ve idari özerklik, sermayenin açıktan üniversite yönetimlerinde yer alması, disiplin yönetmeliği üzerinden öğrenciler üzerindeki baskının artırılması, kapitalizmin değişen ihtiyaçlarına uygun olarak üniversitelerin dönüşüme tabi tutulması gündemdedi. Özellikle akademisyen ve üniversite çalışanlarına dönük bir saldırı da olması, hazırlanan yasa taslağını ülke genelinde yapılan eylemlerin şiarlarında da öne çıkardı. İstanbul'da "YÖK'e reform değil, üniversitelere özgürlük", Ankara'da "YÖK yasa taslağına hayır" olarak öne çıktı.

Önümüzdeki süreçte de yasa taslağının uygulamaları tüm üniversite bileşenlerine yönelik saldırılar olarak karşımıza çıkacaktır. Sürecin bugünden güçlü bir şekilde karşılanamaması bir zayıflıkken, en azından gündeme alınması önemlidir. Ancak, sorunu Bologna süreciyle bütünlüğü içerisinde ele alamamak zayıflığı aşılmalıdır. Ayrıca 6 Kasım sürecini bütünlüğü ve tarihselliği içerisinde ele alamamanın başka bir yansıması olarak süreci AKP karşıtlığına indirgeyen dar bakış da aşılmalıdır.

AKP'nin on yıl içerisinde birçok devlet mekanizmasında olduğu gibi, üniversitelerde ve YÖK'te yaptığı dönüşümler ortadadır. Ancak bu dönüşümler sermayenin çıkarları doğrultusunda, önceki dönüşümlerle bir zıtlık değil süreklilik arz etmektedir. Bunu görmemek, sermaye devletinin kurumlarının özsel içeriğini gözden kaçırmaya ve AKP'nin varlığıyla gerekelendirmeye, AKP karşıtlığına indirgenen dar politik bir bakışa neden olacaktır. Ayrıca, bu dar bakış bütün siyasal gündemlerde karşımıza çıkmaktadır.

6 Kasım sürecinin ikinci bir gündemi emperyalist savaş ve saldırganlık olsa da, bir kaç ay önceki sıcaklığını yitirmesi bu gündemin arkalara düşmesine sebep oldu. Ancak hem emperyalistlerin Ortadoğu ve Suriye üzerindeki hesapları son bulmamıştır hem de emperyalist müdahale üzerinden gençliğin taşıdığı mücadele potansiyeli kaybolmamıştır. Türkiye'de gençlik hareketi tarihinin bize gösterdiği bir gerçeklik olarak anti-emperyalist duyarlılık önümüzdeki süreçte de temel gündemlerden birisi olacaktır.

Süreçte üçüncü bir gündem olarak, Kürt siyasi tutsaklarının iki ay aşkın süredir gerçekleştirdiği açlık grevi eylemi öne çıkmıştır. Bir önceki sayımızı yayına hazırlarken yeni başlamış olan açlık grevi eylemini 6

Kasım'ın gündemleri arasına almamış olsak da gelişen süreçle beraber eylemlerdeki üniversite öğrencilerinin yoğunluğu, üniversitelerde gerçekleşen destek eylemleri açlık grevleri üzerinden gençliğin duyarlılığını açığa çıkartmıştır. Süreç içerisinde açlık grevi direnişi 6 Kasım'ın temel gündemlerinden birisi olmuş, sloganlardan dövizlere kadar yansımıştır. Kimi üniversitelerde açlık grevine destek eylemleri ile YÖK karşıtı süreç ortaklaştırılmıştır.

Uzun vadede YÖK yasa taslağı ve anti-emperyalist mücadele gençliğin gündeminde olacaktır. Tek tek yerellere ve siyasetlere daralan eylemlerin ötesine geçen bir ortaklaşma yaratmak gerekmektedir. 6 Kasım süreci vesilesiyle bir araya gelen gençlik güçlerinin varlığı ilerisi için de bir olanağa dönüştürülmelidir.

6 Kasım klasiği olarak: YÖK karşıtı eylemlere devletin saldırganlığı

Toplumsal duyarlılığın temel oluşum alanlarından birisi olan üniversitelere yönelik saldırganlık, YÖK'ün tarihinden çok daha eskidir elbette. YÖK ile birlikte baskı ve saldırganlık daha sistematik bir hal alırken, tüm üniversite bileşenlerine yönelik planlı programlı, kurumsallaşmış bir yapı olan YÖK'e karşı mücadele de gençliğin temel gündemi haline gelmiştir. Bu mücadele tarihiyle beraber devletin YÖK karşıtı eylemlere saldırganlığı da eksik olmamıştır. Bu yıl da bu saldırganlık birçok şehirde açığa çıkmıştır. 3 Kasım'da Gençlik Federasyonu'nun gerçekleştirdiği eylemden Kocaeli Üniversitesi'ne, İzmir'de Ege, Afyon'da Kocatepe üniversitelerine kadar yansıyan saldırganlık, birçok üniversite ve şehirde eylemlerin yapılamamasına neden olmuştur. Sermaye devletinin bu azgın saldırganlığı birçok gençlik siyasetinin Çanakkale'de olduğu gibi geri tutumlar almasına ve eylemin dahi yapılamamasına yol açmıştır. Bu geri tutum İstanbul'da da alınmaya çalışılsa da Ekim Gençliği'nin ortaya koyduğu irade ve ısrar ile diğer siyasetler yürüme iradesi göstermek zorunda kalmıştır.

Gençlik hareketinin bugünkü geriliğine rağmen öncüleri şahsında gösterilen bu irade, gençlik hareketini politikleştirme, kitleselleştirme ve geliştirme noktasında

da sergilenebildiği oranda ileriye anlamlı sonuçlar bırakacaktır.

Yıllardır aşılamayan parçalı tablo

Kimi yerelerde ve kimi siyasetler açısından bir takım adımlar atılsa da atılan bu adımların zayıf ya da sonuçsuz kalmasından dolayı bu yıl da 6 Kasım süreci parçalı bir tablo ile geçti. Ön sürecinin birlikte örülebilmesi, ortaklaşma yerine dar-grupçuluğun öne çıkması, siyasetlere daralan süreçlerin örülmesi bu parçalı tablonun göstergeleriydi.

Parçalı tablonun bir yanı: AKP karşıtlığına daralan dar-grupçu merkezi eylem

Bu parçalı tablonun bir yanında Genç-Sen, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti ve TKP'li Öğrenciler'den oluşan 4'lü bulunmaktaydı. Bu gruplar Ankara merkezli bir eylem yapmalarının da etkisiyle niceliksel olarak en güçlü eylemi yapmış oldular. Gençlik hareketi içerisinde reformizmin en güçlü sesi olan 4'lü, gençlik hareketini kendinden menkul gören yaklaşımı ile dar-grupçuluğunu, bütün bir YÖK sürecini AKP karşıtlığı üzerinden ele alışıyla ise politik darlığı ortaya koymuş oldu. Aynı zamanda gençlik hareketinin bu parçalı tablosunun temel sorumlularından birisi olarak da bu yılki 6 Kasım sürecine adını yazdırmış oldu. Süreci ortak örgütlemek adına hiç bir adım atmayan, Genç-Sen dışındakilerin ise söylemine dahi yansımaya bir dar-grupçuluk hâkimdi. Genç-Sen'in de "herkesin katılabileceği bir öğrenci mitingi" söylemi ise tamamen arkası boş bir söylem olarak kaldı. Bu noktada hiç bir adım atılmadı.

Gençlik içerisindeki reformist güçler, İstanbul Üniversitesi boykot sürecinden, Ankara ve İstanbul'daki ortak 6 Kasım süreçlerini sekteye uğratmaya yönelik tavırlarına kadar gençlik hareketinin önünde önemli bir engel olduklarını göstermiş oldular. Kitlesellikleri bu değerlendirmemizi zerre kadar etkilemez. Görece kitlesel olsalar da ortaya koydukları bakış ve pratik

gençlik hareketinin gelişimini değil, kendi örgütsel gelişimlerini temel kıstas olarak önlerine aldıklarını gösteriyor. Ayrıca merkezi bir eylemi kendi iç motivasyonlarını sağlamak ve dar-grup çıkarlarının bir ürünü olarak ele alan bir yaklaşımla hareket ettiriyor. Merkezi eylem gerekçeleri "kitlesel bir eylem" gerçekleştirme çabasının ötesinde değil.

Ancak bu noktada da çubuğu kendimize bükebilmeliyiz. Reformizmin gençlik içersinde bu kadar güç olabilmesi bizlerin boş bıraktığı alanların doldurulması ile olanaklıdır. Önümüzdeki dönemde gençlik içinde etkin bir devrimci faaliyet yürütmek ve reformizmin etki alanını kırmak sorumluluğu ile yüz yüzeyiz.

Grupçu yaklaşımlar, samimiyetsiz tutumlar ve aşlamayan darlık

Tüm bunların karşısında biz de dâhil birçok gençlik grubunun bir araya gelmesi ile oluşan birliktelikler anlamlı adımlar olmakla beraber, birliktelikler içerisinde politik darlık ve dar-grupçuluk defalarca karşımıza dikildi. Ciddiyetten yoksun, bir dediği bir dediğini tutmayan samimiyetsiz tartışmalarla iki aylık ön süreç geçirilmiş oldu. Tüm bunlara rağmen özellikle Ankara'da Eğitim-Sen ile birlikte sürecin örgütlenmesi, İstanbul'da eylemde dahi olsa Eğitim-Sen'le ortaklaşılması üniversite bileşenlerinin sürece katılması ve sürecin ortaklaştırılması açısından anlamlıydı.

Ankara'da Hacettepe, ODTÜ ve Ankara Üniversitesi Cebeci kampüsüne yayılan eylemler, İzmir'de hem Dokuz Eylül'de hem de Ege Üniversitesi'nde eylemlerin olması birçok taşra üniversitesinde eylemlerin örgütlenmesi, İstanbul'da yerelerde sessiz kalınsa da Beyazıt'ta yapılan eylemin bir buluşma ve basın açıklamasından öte ÇAPA Tıp'tan yapılan bir yürüyüşle geçmesi anlamlıydı.

Ancak yerelerde eylemlerin yapıldığı yerlerde bile 6 Kasım ön sürecinin üniversite öğrencilerinin özne olarak katılımıyla örülebilmesi, kitle çalışmasının zayıf kalması, eylemlerin siyasal gençlik gruplarına daralması temel zayıflıktı. Birçok siyaset açısından çokça laf edilip az iş yapılması, bizimse bu noktada sürükleyici ve bu darlığı aşıcı olamamamız sürecin en temel zayıflık alanlarıydı.

Üniversite öğrencilerini sürece katmak adına apolitikliğin, reformizmin sözcülüğünün yapılması, siyaset ve ajitasyon-propaganda yasaklığına dönüşen tavırların sergilenmesi, sivil toplumcu bir yaklaşım ile öncü güçlerin sürece müdahalesinin zayıflatılmaya çalışılması, buradan doğru kitle kuyrukçuluğuna dönüşen bir bakışın ortaya konması hemen hemen tüm yerelerde ortaya çıktı. Bu, sloganlara, basın açıklamalarının içeriğine ve söylemlere kadar yansırken, kitleselleşme sorununun bu şekilde aşılamayacağı, üniversite öğrencilerinin, oda komisyonlarının, toplulukların yerel çalışmaların bu şekilde sürece katılamayacağını 2012 6 Kasım süreci göstermiş oldu.

Gençlik hareketi açısından sürecin tamamen dışında kalanlar

Bu parçalı tablonun diğer bir yanında ise kendi dar eylemleriyle süreci geçirenler, ortak süreçlerin örgütlenmesinin içine girmeyenler veya sadece destekçi konumda kalmayı tercih edenler, kendi darlıklarıyla tüm süreç boyunca sessiz kalanlar, bir takım tali tartışmalarla sürecin dışında kalmayı tercih edenler bulunmaktadır. Şimdi burada isimlerini tek tek saymanın anlamsız olacağı açıktır. Zaten gençlik hareketine müdahale çabası gütmemelerinden kaynaklı gençlik hareketi üzerinden yaptığımız toplam değerlendirmemizin dışına düşmektedirler. Zira burada siyasal gençlik gruplarını değil, gençlik hareketi açısından toplam sürecin değerlendirmesini yapmaya çalışıyoruz.

2012 6 Kasım ve Ekim Gençliği

Tüm bunların sonucunda geride bırakmış olduğumuz süreç 6 Kasım sonrasına anlamlı sonuçlar bırakamamıştır. Bir 6 Kasım süreci daha gençlik hareketinin politiklaştırılması, devrimleştirilmesi, kitleselleştirilmesi açısından kaybedilmiştir.

Ekim Gençliği bulunduğu her alanda gençlik hareketini geliştirmekten, ortak süreçler örmekten, üniversite öğrencilerini süreç içerisinde özneleştirmekten yana taraf olmuştur. Bunu yaparken gençlik içerisinde proleter sosyalizmin temsilcisi olduğunu söyleminden pratiğine sergilemeye çalışmıştır.

Ancak, süreci ortak örgütlemeye yönelik çabalarımız ve 6 Kasım gündemlerini bütünlüğü içerisinde düzeni karşısına alan devrimci bir bakış üzerinden oluşturma

çabamız sınırlı kalmış, sınırlı kaldığı ölçüde istediğimiz sonuçları yaratamamıştır. Ancak birleşik, kitlesel, devrimci, militan bir gençlik hareketi yaratılması sorumluluğu halen bizlerin omuzlarında durmaktadır. Bu noktada tüm emeğimizi seferber edeceğimiz açıktır. Ancak bu çaba hiç de sadece siyasal gençlik gruplarını bir araya getirme çabası değil, gençliği politik bir bakışla ve örgütlenme hedefiyle bir araya getirme, özneleştirme çabası olacaktır. Bu çabayı gösterirken ne yazık ki tek başımıza kalmakla yüz yüzeyiz. Ancak unutulmamalıdır ki, gerektiğinde tek başına yürüme iradesi gösteremeyenler başkalarını arkalarından yürütmeye iradesi de göstermezler. Bu, tek başımıza gençlik hareketini yaratacağımız anlamına değil, gençlik güçlerini bu noktada harekete geçirme sorumluluğunun biz de olduğu anlamına gelmektedir.

Ekim Gençliği

Yeni YÖK Yasası meclise sunuluyor...

Sokakta parçalayalım!

12 Eylül'ün tüm kalıntılarını sildiğini iddia eden ve ileri demokrasi(!) naraları atan AKP hükümeti, şimdi de darbe kurumu olan YÖK'ü yeniden yapılandırıyor. YÖK'ün resmi internet sitesinden yayınladığı bir taslıkla tartışmaya açılan Yeni YÖK Yasası'nın Aralık ayında meclisin gündemine gelmesi bekleniyor.

Bu yasayla birlikte sermayedarların iştahını kabartan üniversiteler kapitalist sistemin hizmetine sunuluyor. Rektör atama usullerini değiştiren yasada "göstermelik seçimler" dahi ortadan kaldırılarak atama yetkisi bakanlardan, iş adamlarından ve vergi rekortmenlerinden oluşan 11 kişilik bir konseye devrediliyor.

Ayrıca yasayla birlikte üniversitelere 'mali özerlik' getiriliyor. Harçları kaldırarak parasız eğitim yanılması yaratmaya çalışan sermaye devleti üniversitelerin mali yükünü devletin sırtından indirerek en temel insan hakkı olan eğitim hakkını da gasp ediyor. Eğitim, "kendi yağında kavrulmak zorunda olan" üniversitelere "bağış" yapanların yararlanabileceği bir hak haline getiriliyor.

Öğrenci arkadaşlar!

Bu yasada patronlara vakıf kurmadan üniversite açabilme yetkisi tanınıyor. Böylece anayasadan "**Kar amaçlı okul kurulamaz**" maddesi de çıkarılıyor. Eğitimin kamusal niteliğine aykırı olan bu düzenlemeyle üniversiteler birbirleriyle yarışan fabrikalara dönüştürülüyor.

Tekno-Kentlerle, Ar-Ge'lerle, Bologna süreciyle yıllardır sürdürülen üniversiteleri ticarileştirme politikaları, bu yasayla üst boyuta taşınıyor. Bu yasayla akademik ve idari personelin "iş güvencesi" de ortadan kaldırılıyor. Performans sistemi ve rekabet mantığıyla bilimsel gelişmenin önü tıkanıyor ve 'akademik özgürlük' kavramı yok ediliyor.

İnsanlığın ve toplumun yararına bilim üretmesi gereken üniversiteler bilginin parayla satıldığı ve savaş baronlarının hizmetine sunulduğu birer kurum haline getirilmeye çalışılıyor. Böylece en kârlı sektörlerden biri olan silah ve savaş sanayiinin üniversitelerin asli üretim alanı olması destekleniyor.

Kurulduğu günden bu yana üniversitelerdeki baskı ve karanlığın baş aktörlerinden olan YÖK eliyle üniversiteler 'değişen ve gelişen dünya sistemine' adapte edilmek isteniyor. Böylece üniversitelerde piyasanın ve sermayenin ihtiyaçlarına uygun koşullar yaratılıyor. Akademik ve idari personele ücretli köle, öğrencilere ise sorgulamayan-eleştirmeyen, yalnızca kendisine dayatılan doğruyu kabullenen birer müşteri olmak kalıyor.

Öğrenci, kamu emekçisi, akademisyen...

Tüm üniversite bileşenleri!

YÖK Başkanı Gökhan Çetinsaya gazetelere verdiği röportajlarda bu yasanın üniversitelerdeki demokratik siyaset kültürünü geliştireceğini söylüyor ve yasanın hiçbir ideolojinin etkisinde olmadığını iddia ediyor. Üniversitelerin asıl bileşenlerinden köşe bucağın kaçarak demokrasinin gereğini yerine getiren, bu yasayı gözü kapalı onaylayanlarla tartışan Çetinsaya, kampüslerden yükselen çığlığa kulaklarını tıkıyor.

Ancak bizler haklarına ve geleceğine sahip çıkan hocalarımızla birlikte, eğitim hakkımıza göz diken bu saldırı yasasına geçit vermeyeceğimizi haykırıyor ve yasayı parçalamak için alanları dolduracağımızı ilan ediyoruz. Sizleri de sesimize ses, gücümüze güç, soluğumuza soluk katmaya ve birlikte mücadeleyi büyütme çağırıyoruz!

Ekim Gençliği

Yeni YÖK Yasa Tasarısı Aralık ayında meclise sunulacak...

Yasayı sokakta yırtmak için birleşik mücadeleye!

Haftalardır tartışılan Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nın Aralık ayında meclisin gündemine gelmesi bekleniyor. Yasaya ilişkin tepkileri dikkate almayan sermaye devleti ve YÖK temsilcileri ise demokrasi toplantılarını sürdürüyor. Yasayı eleştiren kurumlarla ve öğrencilerle görüşmekten kaçınan YÖK Başkanı Gökhan Çetinsaya öğrenci temsiliyeti tartışmalı olan ÖTK'larla, sermaye sınıfının temsilcileri ve patron örgütleriyle, paydaş olarak nitelendirilen profesörlerle bir dizi toplantı ve çalıştay gerçekleştirdi. Bu çalıştaylardan yasa taslağına ilişkin herhangi bir değişiklik önerisi çıkmazken ülke genelinde farklı üniversiteler yasa taslağı hakkında görüşlerini açıkladılar. Özellikle Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi tarafından yapılan açıklamada yasanın mevcut sorunları çözmek bir yana uluslararası istihdam düzeninin ihtiyaçlarına uygun olarak düzenlenmesi eleştirilirken yasa taslağını hazırlayanların hakiki niyetlerini kamuoyu ile açık şekilde paylaşmak istemedikleri izlenimini verdikleri belirtildi. Yasa taslağındaki kimi maddelerin anayasa değişikliği gerektirdiği ve bahsedilen dönüşümün alelacele tartışılmasının dayatıldığı söylendi. Yapılan tartışmaların ve yasa taslağına yönelik eleştirilerin dikkate alınmamasının yaratılmaya çalışılan demokratik yasa izleniminin "gerçekçiliğini" ortadan kaldırdığı vurgulandı.

Yasa taslağını eleştiren Boğaziçi Üniversitesi ise YÖK yasasının değişmesi gerektiğini savunurken YÖK'ün tartışmaya açtığı taslağı ilişkin kaygılarını dile getirdi. Boğaziçi Üniversitesi açıkladığı metinde şu cümlelere yer verdi: "*Metinde ortaya çıkan üniversite anlayışı en önemli endişe kaynaklarından biridir. Üniversitelerin bilim, düşünce ve teknoloji üretme uğruna kaynak tahsis edilmesi gereken kurumlar olarak değerlendirilmesi gerekirken, metinde vurgu üniversitelerin kaynak üretmesi üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bununla uyumlu olarak, üniversitenin ve öğretim üyelerinin liyakat ve başarısı yer yer faydacı değerler üzerinden tanımlanmaktadır. Metinde, 'performans değerlendirilmesi', 'rekabet', 'akademik başarı puanları', 'girdi, süreç ve çıktı' gibi kavramların kullanılması bu anlayışın örnekleri arasındadır. Bilimsel araştırmaların 'fayda' kriterlerine göre yönlendirilmesi ve oluşturulması bilimin özerkliğine darbe vurma tehlikesi taşımaktadır.*"

İnönü Üniversitesi Öğretim Elemanları Derneği de yaptığı açıklamada bu yasanın felsefesinin merkezileşme, siyasallaşma ve piyasalaşma olduğunu söylüyor. YÖK Başkanı Gökhan Çetinsaya'nın burjuva medyaya verdiği röportajlarda ideolojik olmayan bir yasa söyleminin aksine; üniversitelerin sermaye iktidarının siyasal hegemonyasına hapsedilmesi anlamına gelen bu yasanın üniversiteler arası eşitsizlikleri derinleştireceği söyleniyor. "*Bütünüyle değerlendirildiğinde, yasa taslağına amacının; üniversiteleri piyasanın rekabet edecek birimlerine dönüştürerek onları kapitalist piyasa koşullarıyla daha uyumlu hale getirmek ve öğretim elemanını da ürettiği yarar, ürettiği kaynak gibi faydacı değerler üzerinden değerlendiren bireylere dönüştürmek olduğu görülmektedir.*" ifadelerine yer verilen açıklamada sermaye sınıfının bir "üniversite sektörü" yaratmak

istediği tekrarlanıyor. Yeni yasadaki en çok etkilenen kesim olan araştırma görevlileri (Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı Araştırma Görevlileri Derneği) ise üniversite konseyi yapısının üniversite özerkliği ve akademik özgürlük ile bağdaşmadığını, bu modelin tek tip ve merkezîyetçi anlayışı daha da güçlendireceğini, bilimsel araştırmaların ticari değeri yüksek olan alanlara yönlendirileceğini ve bu anlamda üniversitelerin tam bir ticarethane görünümüne kazanacağını ve akademisyenlerin iş güvencelerinin ortadan kaldırılacağını belirterek bu

yöndeki kaygılarını dile getiriyorlar.

Yasa taslağını eleştiren üniversitelerin ortak vurgusunu akademik özgürlüğün ortadan kaldırılması ve taslağın üniversitelerin değil, sermayenin ihtiyaçlarına uygun olarak düzenlenmesi oluşturuyor. Zira taslak hakkında görüş bildiren vakıf üniversitelerinin memnuniyeti yasa taslağının hangi sınıfın ihtiyaçlarına yönelik kurgulandığını gösteriyor. Bunun yanında yasaya ilişkin tepkiler üniversitelerle sınırlı kalmıyor. Tüm üniversite çalışanlarının iş güvencesini ortadan kaldıran bu yasa taslağı toplumun farklı kesimleri tarafından da eleştiriliyor. DİSK'in konuya dair yaptığı açıklamada 12 Eylül darbesinin ürünü olan YÖK'ün mevcut yasasının bilimsellikten uzak, baskıcı bir yasa olduğu vurgulanarak yeni taslağın bu uygulamaları katmerleştireceği belirtiliyor. "*Türkiye'nin dünya ölçeğinde artan rekabete uyum zorunluluğu üzerinde yükseköğretimde gerçekleştirilmesi istenen değişiklikler; yükseköğretimi tamamen kapitalizmin pragmatist mantığıyla şekillendirecek biçimdedir.*" denilen açıklamada harçların kaldırılması yalanları eşliğinde yeni taslakta yer bulan "*üniversiteler kendi öğrenim ücretlerini belirleyeceklerdir.*" maddesinin altı çizilerek yasanın hangi sorunlara çözüm getirdiğinin yanıtı veriliyor. DİSK'in değerlendirmesinde Yeni YÖK Yasası toplum yararı ve bilimin toplumsallaşması anlamında sakıncalı bulunuyor.

Tepkiler birleşmeli ve sokağa taşmalıdır!

Yukarıda alıntılar yaptığımız açıklamalardan da anlaşılacağı üzere Yeni YÖK Yasa Tasarısı; sermaye düzeninin hükümeti AKP, YÖK, vakıf üniversiteleri, patron örgütleri (TÜSİAD, MÜSİAD vs.) ve isminin

başına bilim adamı iliştirilen kimi profesörlerin dışında kalan kesimler tarafından eleştiriliyor ve kabul edilemez olarak değerlendiriliyor. Yasa tasarısını eleştirmekle yetinmeyen öğrenci ve akademisyenlerin konu ile ilgili çalışmaları da devam ediyor. Özellikle KESK'e bağlı Eğitim Sen'in üniversiteler şubelerinin tasarıyla ilgili gerçekleştirdiği bilgilendirme seminerleri ve paneller sürüyor. Tüm bunlara (henüz bir ille sınırlı kalsa da) anlamlı bir örgütlenme çabası eşlik ediyor. Ancak yasayı engelleyebilecek tek gücün kitlesel-militan eylemlilikler olduğunun bilincine hareket edilerek bir an önce sokaklara inmek gerekiyor.

Geçtiğimiz günlerde yapılan Eğitim Sen Yükseköğrenim toplantısının ana gündem maddesini oluşturan Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı nasıl mücadele edileceği farklı platformlarda da tartışılıyor. Yıllardır üniversitelerde eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim mücadelesi yürüten gençlik örgütleri, öğrenci toplulukları ve dernekleri, mezun dernekleri ve sendikalar Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı birleşik bir mücadele örgütlenmesi gerektiğini savunuyorlar. Zira birleşik mücadele açısından Ankara'da atılan önemli adımlar da var. Eğitim Sen Ankara 5 No'lu Üniversiteler Şubesi'nin çağrısıyla oluşturulan **YÖK Karşıtı Platform** yasa taslağının meclisin gündemine geleceği güne kadar bir mücadele programı çıkarmış durumda. Tüm bunlara rağmen konu ile ilgili yapılan çalışmalar halen cılız ve birleşik-kitlesel bir hattan yoksundur. Dönemin ihtiyacı bu birliktelikleri diğer illerde de oluşturmak ve var olan platformları daha da genişletmektir.

Ayrıca bu mücadelede aslanan kitlelerin tepkisini örgütleyebilmektir. Bunun için yasanın neler getirdiği ve götürdüğü etkili bir propagandaya konu edilebilmelidir. Teşhir faaliyetinin yanı sıra üniversitelerden başlayarak öğrenci ve akademisyenlerin birlikte hareketini büyütmek gerekiyor. Kampüslerde, fakültelerde, dersliklerde, kantinlerde yasayı teşhir etmek de yasayı tam olarak kavramayı gerektiriyor. Bununla birlikte bu süreci sokaklara inerek meşru-militan bir eylem çizgisiyle birleştirme ihtiyacı kendini hissettiriyor.

Peki, yasa taslağı ileri gençlik kesimlerince nasıl okunuyor? Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, üniversitelerin ticarileşmesiyle bağlantılı olarak yasadaki etkilenen kesimlerin başında öğrenci gençlik geliyor. Sermaye devletinin yıllardır uyguladığı neo-liberal politikaların ve bunlarla birlikte devreye sokulan dönüşümlerin bilincinde olan ve bunlara karşı mücadele eden gençlik örgütleri, maalesef bu yasaya refleks tepkiler veremiyor. Anlamlı eylemler-etkinlikler ve çalışmalar yapan kimi örgütleri dışta tutarsak şu haliyle ilerici-devrimci öğrencilere bir suskunluk ve tepkisizlik hâkim. Toplumun en diri ve hareketli kesimi olarak nitelendirilen ve bu tanımlamayı haklı çıkaracak bir tarihe sahip olan gençlik güçlerinin içinde bulunduğu atılgı aşması ve alanlara çıkması gerekiyor. Aksi takdirde yasayı geri çekecek bir basınç yaratmak mümkün olmayacaktır. Yasa tasarısının meclisin gündemine geleceği gün alanları doldurmak, gözünü kar hırsı bürümüş kapitalistlere geri adım attırmak için şimdiden harekete geçilmelidir.

Kadına yönelik şiddete karşı mücadeleye!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde alanlara çıkan kadın örgütleri özgürlük ve eşitlik taleplerini haykırdı. Eylemlerin merkezi İstanbul olurken Manisa'dan İzmir'e, Kayseri'den Bursa'ya kadar birçok kentte eylemler yapıldı.

Eylemlerin genelinde AKP karşıtlığı eksen alındı. Sınıf devrimcileriye yaptıkları eylemlerle kadının kurtuluşu için sosyalizm mücadelesini omuzlama çağrısı yaptılar.

“Şiddetin kaynağı kapitalizmi yıkalım!”

Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen EKA üyeleri, “Şiddetin kaynağı kapitalizmi yıkalım / EKA” pankartı açtılar. Eylemde, Pameks'te ölen işçi kadınların, Mirabel Kardeşler'in, 19 Aralık katliamı resimleri ile şiddet karşıtı şiarların yer aldığı dövizler taşındı.

Eylemde ajitasyonlarla şiddetin kaynağının kapitalizm olduğu, kadınların devrimle özgürleşeceği anlatıldı.

“Kadın düşmanı gerici AKP!”

ÖDP'li Kadınlar tarafından gerçekleştirilen eylemde kadına yönelik şiddetin hız kesmeden devam ettiğine işaret edilerek, devletin tüm kurumlarının kadına ayrımcı ve cinsiyetçi yaklaştığı belirtildi. Kadına yönelik her türlü şiddetin sorumlusunun gerici muhafazakar AKP iktidarı olduğu ifade edilen açıklamada, örgütlenme ve birleşik bir kadın mücadelesi çağrısı yapıldı.

“Kadınların öfkesi AKP'yi yıkacak!”

Halkevciler Kadınlar, Demirören AVM'nin balkonundan pankart açarak kadına yönelik şiddeti protesto ettiler. Balkondaki kadınlara müdahale edilmesi nedeniyle güvenlikler ile kadınlar arasında kısa süreli bir arbede yaşandı. Pankart açan kadınların iş merkezinden çıkmasıyla yürüyüşe devam edildi.

“Kadın katliamlarına hayır!”

Demokratik Özgür Kadın Hareketi, Türkiye'nin ataerkil bir zihniyetle yönetildiği belirtilen açıklamada kadının cins yönüyle birlikte, kimlik olarak da bedel ödediği, özellikle Kürt, Alevi kadınlarının tek millet, tek din, tek vatan yönetim anlayışı nedeniyle baskılar yaşadığı vurgulandı.

“Erkek şiddeti son bulsun!”

25 Kasım Kadın Platformu tarafından yapılan eylemde, erkeklerin de devletin de sistemli şiddetine karşı çözümün kadın dayanışması olduğu belirtildi.

Platform, Bakırköy Kadın Hapishanesi önünde yaptığı eylemle kadın tutsakların yalnız olmadığını, kadınların yaşamın dışına hiçbir zaman itilemeyeceğini vurguladı.

Kadınlar, hapishane duvarının yanından geçerken tel

Taksim / 25.11.12

örgüleri açacak şekilde, hapishane bahçesine karanfil atıldılar. Açıklamanın ardından, gökyüzüne balonlar bırakılarak tutsak kadınlara seslenildi.

Eğitim Sen'li kadınlardan eylem

Eğitim Sen 4 Nolu Şube üyesi kadınlar, “25 Kasım yaşamlarımızın, bedenlerimizin, özgürlüğümüzün üzerindeki erkek egemenliğine karşı ayağa kalkmak için, tarihten bu güne uzanan kadın dayanışmasının günüdür” dedi.

Didim'de meşaleli yürüyüş

Didim Eğitim Sen öncülüğünde yapılan etkinlikte “Bedenimiz, emeğimiz, kimliğimiz için erkek egemen sisteme karşı yaşasın örgütlü mücadelemiz.” dendi.

Manisa'da 25 Kasım eylemi!

Manisa Emekçi Kadın Platformu yaptığı eylemde küresel sermayenin erkek egemen bir anlayışla toplumsal hayatta ve çalışma yaşamında kadınlara amansızca saldırdığından, kadınların cinsel bir obje haline getirildiğinden, çalışan kadınların tacize-tecavüze uğradığından bahsetti.

Kayseri'de 25 Kasım açıklaması

KESK Kayseri Şubeler Platformu, Kayseri'de yaptığı basın toplantısı ile kadına yönelik şiddete tepki gösterdi. Kadınların fiziksel şiddetin yanı sıra cinsel, psikolojik ve ekonomik şiddete de maruz kaldıklarını söyledi.

Açıklamanın ardından Kayseri'den kiralık işçi olarak Işık ev aletleri fabrikasına verilen ve küfürle hakarete maruz kalan bir işçinin kızı olan Ayça İdil Kalkan söz aldı.

Bursa Kadın Platformu'ndan eylem

Bursa Kadın Platformu gerçekleştirdiği eylemle kadına yönelik şiddeti protesto etti. Basın açıklamasında kadınların işte, evde ve toplumun her alanında şiddete maruz kaldığı dile getirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Manisa-Kayseri-Bursa

“Kadının kurtuluşu sosyalizmde!”

Avcılar / 25.11.12

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle BDSP tarafından, gerçekleştirilen yürüyüşlerle kadına yönelik şiddete dikkat çekildi. İzmir ve İstanbul'da yapılan eylemlerde “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!” şiarını öne çıkaran sınıf devrimcileri, 25 Kasım'ın tarihini anlatan konuşmalar yapıp çifte sömürüye karşı sosyalizmin kurtuluş olacağını vurguladılar.

Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!

İzmir'de yapılan eylemde, geçmişten bugüne emekçi kadınların her türlü şiddetle karşı karşıya kaldığı ifade edilerek “Toplumsal yaşamın her alanında çürümenin kaynağı olan kapitalist sistem, yürüttüğü politikalarla kadınları sınıfsal, ulusal ve cinsel sömürünün çarklarında öğütüyor. Kimi evde aile içi şiddete uğruyor, kimi işyerinde sefalet ücretleri karşılığında uzun saatler sömürülüyor, kimi emperyalist tekellerin kasası dolsun diye süren savaş ve işgaller altında işgalci ordunun askerlerinin tecavüzüne uğruyor” denildi.

Gericici dinci AKP iktidarının son on yılda uyguladığı politikalarla kadınların cendere altına alınmak istendiği de belirtilerek, tecavüz ve cinsel istismar davalarının akıbetine, kürtaj hakkının gaspedilmesine vurgu yapıldı.

Basın açıklamasının ardından İşçi Kültür Evi Derneği tarafından hazırlanan şiir dinletisi sunuldu. Açıklama Müzisyenler Derneği'nin müzik dinletisi ve Çav Bella marşıyla sona erdi. Açıklamaya Devrimci Hareket ve Müzisyenler Derneği destek verdi.

İstanbul'da 25 Kasım kızıl bayraklarla selamlandı

İstanbul Avcılar'da gerçekleştirilen eylemde sınıf devrimcileri kadının çifte sömürüsüne ve kurtuluşun sosyalizmde olduğuna vurgu yapan dövizler ile kızıl flamalar taşıdılar. Marmara Caddesi girişinde bulunan BDSP kitlesi yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, Mirabel kardeşler için “diktatörlüğe boyun eğmedikleri, kadın-erkek ayrımı yapmadan mücadele ettikleri, özgürlük istedikleri için katledildiler” denerek tarihsel olarak 25 Kasım'ı yaratan mücadele geleneği selamlanırken kadının yenilgisinin özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla başladığı ifade edilip “erkek sınıf kardeşleri gibi şiddetin ve sömürünün kaynağı kapitalizme karşı mücadelede” olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / İzmir-İstanbul

Zaman'ın kanlı elleri 'kardeşliğe' uzanırken tebessümle gelen zehir...

Kürt halkına yönelen saldırganlıkta yeni bir sürecin içindeyiz. Gerilla eylemleriyle dağlarda savaşın bitmediğini haykırarak şimdi de zindanları savaşın mevzisine çevirdiler. Sermaye devletini bir kez daha eli kolu bağlı bırakan atılım karşısında inkar ve imha çizgisinin değişmez metodları devreye sokuldu.

Gelinen aşamada artık kirli savaşın kendi acizliğini meşrulaştırma noktasına gelindi. Gerici sermaye hükümetinin burjuva basındaki en güçlü dayanağı Zaman gazetesiye görevin gönüllüsü.

Olanı göstermemek, olması gerekeni çarpıtmak

İrkçı-şoven içeriğiyle tanınan, kirli propaganda merkezi Zaman şimdi en bayağı yalanlara sarılarak duygu sömürüsü yapıyor. "Zaman kardeşlik zamanı!" sloganıyla yeni reklam filmini yayınlayan Zaman'ın 'kardeşlik' ile ne kastettiğini reklam sonrası yaptığı yayınlarla öğreniyoruz. Propaganda yayınlarıyla bilinçler bulandırılırken insanlığın en samimi paylaşımını temsil eden "kardeşlik" söyleminin arkasına saklanıyorlar. Sanki on yılların düşmanlığını yaratmamışlar gibi. Sanki ölümü taşıdıkları topraklarda "ölü ele geçirildi" ibaresini dikte edenler kendileri değilmiş gibi...

Filmin prodüktörü Tolga Erener "Reklamda olması gerekeni değil olanı çektik" diyor. Şaşalı reklam filmi tanıtılırken Çayırhan maden ocaklarında çalışan maden işçileri, traktörle tarlalarını süren çiftçiler, bahçesinde salça kaynatan iki teyze, duvar ustaları ve yerel halktan zanaatkarların görüntüleri kullanılarak kardeşlik mizansenini oluşturuluyor. "Unutulan kardeşlik" duygusunun hatırlatıldığı iddia edilirken tek hatırlanan Zaman'ın kimliği oluyor. "Olanı gereken" denerek ifade edilen gerçeği göstermemek iken hangi kardeşlikten bahsedilebilir ki!

Zaman, on yılları bulan sistematik çabıyla bugün en yüksek tirajlı gazete olmayı başardı. Düzenin resmi gazetesi unvanını hak eden yayın çizgisinde bugüne kadar Kürt halkını hedef gösteren, gerillayı karalayan haberleriyle tanınan Zaman'ın şimdi 'kardeşlik' çağrısı yapması en samimiyetsiz davettir.

Zaman yazarlarından Günseli Özen Ocakoğlu reklam filmi üzerinden ifade ettikleriyle çiziyor pembe tabloyu. "Zaman unuttuğumuz değerleri bir bir hatırlatmaya devam ediyor. 'Ötekileştirme' çok cesurdu. Yeni kampanya 'Kardeşlik Zamanı'nda, bana göre bir 'davet' yapıyor."

Davet sanki yoktan varolmuş bir savaşın bitirilmesi, bu ülkede hep birlikte kardeşçe yaşanabileceği üzerine! Kürt halkının en meşru taleplerini hiçe saymaktan öteye bir anlam taşımayan bu davet elbette sıkışmış devletin nefes borusu olmaya yetmeyecek/ yetmesine izin vermeyeceğiz. Yaratılmak istenen Nazi propaganda bakanlığını bile aratır nitelikte. Burjuvazinin katliamla deneyimli hiçbir ögesi değerleri bu kadar içmiş etmekte ustalaşmamıştır.

Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Reklamcılık Bölüm Başkanı Doç. Dr. Hüseyin Altunbaş, "Bence Zaman, doğru zamanda Türkiye'nin çok önemli bir problemine çözüm sunuyor. O bakımdan reklamı

izleyince içim titredi. Bizim için çok gerekli olan kardeşliği, birbirine dokunmayı, sarılmayı ve kucaklaşmayı unuttuğumuz bir dönemde hatırlatması açısından çok etkileyici bir reklam olmuş." diyor.

Açlık grevi sürerken "Biz kuzu kebabına siz ölüm orucuna" başlığını atarak bilgiyi ters yüz etmek ne kadar kirliyse "Kardeşlik zamanı" demek de o kadar kirlidir. Yöntemi birbirine zıt olsa da sonucu aynı kökene hizmet, aynı uğursuz rolü oynamaktır. Ve düşmanın en vahşisi tebessümle zehrini salandır. Yüzüne gülerken sıkıştığın elin kanlı olduğunu görmemek tarih sayfalarındaki yenilgileri yazar.

"Burjuvazi kavgaya davet etti bizi Davetleri kabulümüzdür!"

Zaman'ın çağrısı kirli savaş metodlarından biri olarak ortaya çıksa da Zaman'da çıkmış birkaç manşeti hatırlamak dahi ikiyüzlü kimlikleri dışı vurmaya yetiyor. 22 Ağustos tarihinde BDP'li Beytüşşebap Belediye Başkanı Yusuf Temel'in olmayan açıklamalarına dayanarak "BDP'li başkanın, oğlunu PKK'dan kurtarma kavgası" başlığıyla haber yapan bir gazeteden söz ediyoruz. Temel'in tekzip çağrısına sessiz kalan Zaman için aslında en güzel sözü yine BDP'li Beytüşşebap Belediye Başkanı Yusuf Temel söylüyor.

Temel, haberin gerçeğe bağdaşmadığını kaydederek, "Gazetenin yazdığı her şey yalandır. Evet, bizim çocuklarımız kırsala gitmiş. Ama bunun için kavgaya çıkmamıştır. Gazetenin hakkında dava açacağız; ama hukukları da medyaları gibidir. Bir sonuca almayacağımız kesin." dedi.

Çağrıyı duymak yetmez uymak da gerekir!

Evet düzen kurumları arasında en sinsi saldırı aracı medya bir kez daha görevinin başında olduğunu gösteriyor. Her yayını, her reklamı her adımını devleti

meşrulaştırmak için atanlar milyonluk tirajlarıyla her günü özgürlük karşısında mevziyi tutmak için kullanıyor. Fakat gerçeğin gücü karanlığın baskınlığını yenecektir. Kapkara odadaki tek bir kıvılcım nasıl ısıtırsa öyle çıkar gerçekler ortaya. Örtülen, tutsak edilen ışık için sonsuzluk ne kadar somutsa o kadar somuttur gelecek günlerin gerçeği. İnanmak, temenni etmek ötesine geçip her bir adımla ışık hızını yakalamakta mesele. Zira beklemekle gelmesi hep ertelenen gerçeğe ulaşmak için biraz feda biraz da emek gerekmektedir.

Taşıdığımız gerçeğin sorumluluğuyla balçık deryasından çıkmak için daha çok çaba, daha çok güç lazım. Tatlı sularda yüzip en bayağı liberal sloganlarla dikilenler Zaman'ın kardeşlik çağrısına su taşırken gerçek için her bir insana daha çok görev düşer. Zaman gerçek kardeşlik için ışığa baka baka yürüyüp onu meşale yapma zamanıdır. Zaman, tanrılardan ateşi çalan Prometheus destanını yeniden yazma zamanı!

T. Kor

Star soruyor: Örgütleri kim uyandırdı?

Star gazetesi bu kez de "Uyuyan örgütleri kim uyandırdı" sorusuna yanıt arıyor, işte habercilik bu! Türkiye'de boyalı basının polis haberciliği konusundaki seçercesini bilmeyen yok. AA eliyle ya da doğrudan "derin" kaynaklardan gelen bir dizi haberin Özel Harp Dairesi ya da benzer yapılanmalar tarafından ve propaganda amacıyla servis edildiği açıktır. Özellikle devrimcilere ve Kürt hareketine karşı bu kirli propagandaya sıklıkla başvurulur, öyle ki kimi zaman bu haberler, masa başında hazırlandıkları her hallerinden belli olsa da ciddi bir biçimde servis edilir. Hergün yeni bir PKK yöneticisinin öldüğü, örgütün çöktüğü, kandırılan gençlerin kaçtığı gibi haberler en bilinen örneklerdir.

Ancak gazeteciler bazen hayal güçlerinin de yardımıyla çok daha "yaratıcı" örneklerle de imza atarlar. Yandaş medya kategorisinde başı çeken Star'da Binyamin Demirkan imzasıyla yayınlanan haber de bunlardan.

Büyük bir ciddiyetle hazırlanmış izlenimi veren haber "Polis bu sırrın peşinde" gibi bir başlıkla servis edilerek belli ki okurun ilgisini çekmek amaçlanmış. Ancak haber okunduğunda merak yerini tebessüme bırakıyor. Zira daha ilk satırlarda Star polisin peşinde olduğu sırrı söyleyiveriyor: "Uyuyan örgütleri kim uyandırdı"

Bu anlamlı soru, haberde polise düzülen methiyelerle sürüyor. Bir dizi devrimci örgüt ile yanlarına iliştirilen El Kaide'ye karşı TMSH ekiplerinin yaptığı "başarılı" operasyonlar anlatıldıktan sonra polisin örgütleri hareketsiz kıldığı vurgulanıyor ve "Uzun zamandır eylem yapmayan ve hücreleri uyuyan örgütlerin yeniden hareketlenmesi dikkat çekti. Polis bu işin sırrını çözmeye çalışıyor" deniliyor.

Haber bahsedilen örgütlere yönelik yapıldığı iddia edilen operasyonlara ve bozulan planlara dair yalan-yanlış bilgiler ile sürüp gidiyor. Ancak Star yazarı da ne yazık ki kendi sorduğu soruyu yanıtlamıyor. Star'ın haberi de polis haberciliğinin bir başka örneği olarak hayli karanlık basın tarihimizde yerini alıyor.

Alevilere ellerini uzatanlar ayrımcılığı körüklemeye devam ediyor!

CHP İstanbul Milletvekili Sabahat Akkiraz uzun zamandır üzerinde çalıştığı Alevi raporunu tamamladı. Araştırmacılar, öğretim üyeleri ve gazetecilerle birlikte hazırlanan raporun bugüne kadar hazırlananlar içerisinde en kapsamlısı olduğu söyleniyor. Rapor CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'na sunuldu ve kısa zaman içerisinde kamuoyuna açıklanması bekleniyor.

Sabahat Akkiraz'ın bir diğer hamlesi TBMM'de Muharrem iftarı vermesi oldu. Böylece mecliste ilk defa Muharrem orucuna göre bir düzenleme yapıldı. Birçok milletvekilinin katıldığı iftarda Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü Bülent Arınç, Muharrem ayının tüm Müslümanlar için kutsal bir ay olduğunu ifade etti. Abdullah Gül de köşkte verdiği Muharrem iftarında, "Aleviler bugüne kadar ihmal edilmiş. Kucaklaşma yıllar önce sağlansaydı bugün çok daha başka noktalara olurduk" diye konuştu.

Önce yok sayılan, yok edilemediği yerde ağır asimilasyona maruz bırakılan Alevi toplumu, sermaye devletinin ve AKP hükümetinin sahte açılımları ile farklılıklarından arındırılmaya çalışılıyor. Günah çıkartır gibi sarfedilen sözler aslında samimi bir kardeşleşmeyi değil, bünyede eritmeyi, yani sinsi bir asimilasyonu amaçlıyor.

Alevi raporu çalışmalarından yansıyanlar

Son yıllarda gündeme gelen "Alevi açılımı" ile yıllardır uygulanan baskı ve asimilasyonu çözmeye çabasıdaymış gibi görünen sermaye hükümeti yaşamın her alanında ayrımcılığı sürdürüyor. Bu, Alevi raporunun ön çalışmalarındaki anketlerden anlaşılıyor. Rapor için birçok ilden 1952 kişi ile anket yapılmış. Alevilere dair nüfus bilgilerinin dışında en çok yaşanan sorunlara da değinen anketten ekonomik ve sosyolojik sorunlar yansıyor.

Bugün Türkiye nüfusunun % 15'i Alevi. Geçmiş istatistiklere baktığımızda, geride kalan yıllar içerisinde iki Aleviden birinin asimile olduğu bir tablo

ortaya çıkıyor. "Potansiyel suçlu", "dikkat edilmesi gereken grup" olarak nitelenen Alevilerin asimile olmalarının başlıca nedenlerinden biri sosyal yaşamda ilerleme kaybı.

Aleviler için cemevlerinin yasal bir statü kazanması çözümü beklenen en önemli sorunlardan birisi. Sivas davasının zamanaşımına uğraması ve Alevi çalıştaylarının sonuçsuzluğu üzerinden de AKP'ye yönelik eleştirilerin yoğunlaştığı görülüyor.

Alevi gençlerin yaşadığı önemli sorunlardan biri KPSS. Alevi gençleri, "sözlü mülakatlarda bizleri katlediyorlar" diyerek, mezheplerinden kaynaklı iş hayatında, özellikle de devlet dairelerinde işe girme konusunda zorluklar yaşadıklarını, elendiklerini ifade ediyorlar. AKP iş yaşamında da mezhepsel ve ulusal ayrımcılığı körükleyen politikalar izliyor ve yandaşlarını devletin birçok kademesinde konumlandırıyor.

Alevi gençliği ilkökul sıralarından itibaren ötekileştiriliyor. Gördüğü din dersinde kendi inancı yok sayılan veya aşağılanan bir eğitim sürecinden geçiriliyor.

Toplumsal baskı nedeniyle Alevi aileler, okul vb. toplumsal alanlardan dışlanmamaları için çocuklarına Alevi olduklarını saklamalarını tembih ediyorlar.

Bu koşullarda büyüyen Alevi gençliğinin sorunları yaşamlarının her evresinde boyutlanarak karşısına çıkıyor. KPSS mülakatlarında olduğu gibi iş hayatında da ayrımcılık kesintisiz devam ediyor. Zira AKP iktidarı, sermayenin tüm gericiliğini, ırkçılığını özümsemiş bir hükümet olarak, mezhepsel farklılıkları ayrımcılık temelinde karşı karşıya getirmenin malzemesine dönüştürüyor. Bu yaklaşımını toplumsal yaşamın bütün alanlarına yayarak pervasız bir şekilde hayata geçiriyor.

Alevilerin ve gençliğinin yüzyüze kaldığı sorunlara karşı örgütlü mücadeleden başka bir seçeneği yoktur. Bu düzeni ayakta tutmak için uygulanan, emekçileri bölme politikalarını boşa çıkarmanın yolu, tüm işçi, emekçi ve ezilenlerin örgütlü-birleşik mücadelesinden geçiyor.

F oturmaları devam ediyor

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu tarafından gerçekleştirilen F oturmaları devam ediyor.

24 Kasım günü gerçekleştirilen ve "Tecrit öldürüyor F tipi hapishaneler kapatılsın" ozalitinin açıldığı eylemde açlık grevi eylemi sırasında yaşanan hak ihlalleri üzerinde duruldu. Basın açıklamasını İHD adına Burhan Öztürk okudu.

Öztürk basın açıklamasında açlık grevi süreci için şunları ifade etti: "Açlık grevi süresince hükümet ve ana akım medyada hakim olan ilgisizlik ve umarsızlığın açlık grevi sonrasında da sürdüğü görülmüştür. İnsan hayatının söz konusu olduğu bir alanda takınılan bu tutum ne bugün ne de gelecekte anlaşılabilir bir yaklaşımdır."

Açıklama tespit edilen sorunlar olarak tutsakların avukat görüşü sırasındaki engellemeler, tutsakların hastanelere sevklerindeki gecikmeler, hastaneye ambulansla gönderilme dayatmaları, tutsakların tedavisi sırasında kelepçeli tutulmaları, açlık grevi tedavisinde hastaya uygun tedavinin yaptırılmadığı aktarıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

AYÖP'ten tabutlu eylem

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP), hala ataması yapılmayan ve bu yüzden intihar eden öğretmenleri anmak için eylem yaptı. 24 Kasım günü YKM önünde toplanarak buradan İl Millî Eğitim Müdürlüğü önüne bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Eylemde "Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP)" pankartı, ardından yine "Ataması Yapılmayan Öğretmenler" yazılı bir tabut ve intihar eden öğretmen adaylarının isimlerinin yazılı olduğu pankart taşındılar.

Basın açıklamasını Ercüment Deniz okudu. Deniz açıklamaya, gayri-insani atama ve sınav sisteminin zorlu, adaletsiz ve acımasız koşulları altında okumaya çalışan ve okul bitince ataması yapılmayan öğretmenler olarak alanlarda olduklarını söyleyerek başladı. Her atamada tayin beklemediklerini ama atama olmayınca bunalıma düşen ve intihar eden birçok gencin olduğunu vurgulayarak 36 kişinin atamasının yapılmadığı için öldüğünü söyledi. Deniz açıklamada ataması yapılmadan kanserden ölen Şafak öğretmenden söz etti.

AYÖP olarak geleceklerinin karartılmasına izin vermeyeceklerini söyleyen Deniz, açıklamayı şu sözlerle bitirdi: "Siz bizi yönetenler, bizden en az 3 çocuk isteyenler, analar ağlamasın diyenler, bir insan evladı nasıl büyütülür hangi ümit ve emeklerle yetiştirilir bilir misiniz? Eğer sizin de biraz vicdanınız sızıyorsa, bu sessiz çığlığa artık bir kulak verin ve yeni ölümlerin gelmesini engelleyin."

Basın metninin okunmasının ardından, ölen 36 öğretmen için saygı duruşunda bulunuldu. Eylem atılan sloganlarla bitirildi.

Eyleme Eğitim Sen şubeleri ve Emperyalist İşgal Karşısı Birlik de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Cumartesi Anneleri katillerin peşinde!

*“Analar, onlar ayakta./Buğday içindeler,
onlar./Yücelerden yüce dururlar:/Dünyayı doruktan
seyreden,/Bir öğle güneşi gibi./Bir çan darbeleri gibi/
Onlar; Ölmüş gövdeler arasında,/Zaferi çekiçleyen bir
ses gibi,/Onlar; Kara bir ses gibi./Ey canevinden
vurulmuş,/Toz duman olmuş bacılar!/İnanın
oğullarınıza./Kök oldu onlar,/Sade kök:/Kan suratlı/
Taşlar altında./Karışmadı toprağa,/Dağılmış
kemikçikleri./Ağızları ısırır hala,/Kuru barutu;/Ve
demir bir okyanus gibi,/Titreşirler hala./Ben ölmedim
der,/Yumrukları;/Yukarı kalkak yumrukları”
(Pablo Neruda)*

Kalabalıklar arasından ıssız bir sokağa çıkıldığında aniden beyaz bir Renault'nun kapıları açılır. Yahut da sivil bir minibüsün... Amed'de kapıları bir canavar ağız gibi açılan beyaz bir Toros'tur. Takipçiler hızla yakaladıklarını arabaya atarlar, güçlkle bir slogan duyulur; “Kaçırılıyorum, adım..., insanlık onuru işkenceyi yenecek!” Defalarca tekrarlanan bu an, kaçırılıp bir daha haber alınamayanların öyküsünün başlangıcıdır.

Bu öykü aynı zamanda Cumartesi annelerinde öyküsüdür. Geçtiğimiz günlerde 400.kez, yine Galatasaray Meydanı'nda yine bir Cumartesi günü bir araya gelen Cumartesi Anneleri, sermaye devletinin kaybetme ve katletme politikalarını anlatmaya, gerçeğin peşinde koşmaya devam edeceklerini gösterdiler.

Cumartesi Anneleri, mücadelelerinin mirasını Arjantin'in kayıp annelerinden ve bu ülkede devrimci kadınlar ve tutsak annelerinden almaktaydı. 12 Eylül'den önce İlerici Kadınlar Derneği, faşistlerin saçtığı dehşet karşısında “Analar doğurur, faşistler öldürür” kampanyası başlatıp Ankara'ya yürümüştü. 12 Eylül'den sonra da tutsak yakınları hapisane önlerinde yaktılar direniş ateşini. Bir tutsak annesi olarak Didar Şensoy, 1987'de Dünya Barış Günü olan 1 Eylül'de TBMM önünde yapılan, ‘devrimci mahkumlara destek eylemi’ sırasında polis darbeleriyle ölmüş ve tutsak yakınlarının, aile örgütlenmelerinin sembolü olmuştu.

Cumartesi Anneleri, 1. Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı'nı 17-19 Mayıs 1996'da İstanbul'da topladı. Bu kurultay Uluslararası Kayıplar Komitesi'nin (ICAD) kurulmasıyla sonuçlandı. Annelerin seslerini tüm dünyaya duyurdukları andan itibaren, çocuklarına uygulanan devlet terörü kendilerini de hedef almaya başladı. Coplandılar, dövüldüler, saçlarından sürüklendiler, tutuklandılar. HABİTAT Toplantısı'nın yapıldığı 8 Haziran 1996'da 600 kişi gözaltına alınmıştı. Bu oturma eylemleri başka kentlere de sıçradı, kayıpların hesabı soruldu, direnen tutsaklarla dayanışma yükseltildi.

Artık her buluşma polis dayağı, gözaltı demekti. Polis, Galatasaray Meydanı'nı ablukaya alıyor, tutsak ve kayıp yakınları daha meydana varmadan ya gözaltına alınıyor ya da vahşice dövülüyordu. Anneler bu mücadele serüveninin 200. haftası olan 13 Mart 1999'da eylemlerini bitirdiler. Bu tarih aynı zamanda sendikacı Süleyman Yeter'in, İstanbul Emniyeti'nde

işkenceyle katledildiği tarihi.

170 haftadan sonra 30 hafta boyunca meydana oturmaları yasaklanmıştı. Her hafta sürekli şiddet gördüler, gözaltına alındılar; tıpkı akıbetini sordukları yakınları gibi... 200. haftadan sonra eyleme ara verdiler. Ama acıları da arayışları da devam etti. Ve 31 Ocak 2009'da yeniden Galatasaray alanında oturmaya başladılar. Bu sürede Ergenekon davası başlamış bazı asit kuyularından cesetler çıkmış, itirafçıların açıklamaları kamuoyuna yansımıştı. Ancak katliam ve kayıp politikalarının sahipleri insanları nasıl kaybettiklerini itiraf edenler hakkında, bu suçtan dolayı soruşturma açıp, yargılama yapmıyordu.

Bütün bu süreç içinde gözboyama amaçlı girişimler de olmadı değil. 12 Eylül'de kaybedilen Cemil Kırbayır için TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu bir araştırma yürüttü. Dünyaca ünlü İrlandalı rock müzik grubu U2 albümlerinden birinin kapağında bu kayıplardan biri olan Fehmi Tosun'u andı ve ona adadı. Grubun solisti Bono da İstanbul'a geldiğinde Cumartesi Anneleri'nden Tosun'un eşi Hanım Tosun ile görüştü. Hatta Başbakan Recep Tayyip Erdoğan da Cumartesi Anneleri ile görüştü.

Elbette devlet nezdinde yapılan bu gibi girişimler sonuçsuz kalacaktı. Çünkü yapılanların faili bizzat sermaye devletinin ta kendisiydi. Gözaltında kayıplar, infazlar, katliamlar 90'lı yılların devrimci yükselişinin önünü kesmek içindi. Aynı şekilde Kürt halkının mücadelesi de boğulmak isteniyordu. Cumartesi Anneleri'nin akıbetini sordukları kayıp çocuklarının, kardeşlerinin sayısı binlerle telafuz edilmektedir. Analar, babalar, kardeşler ömürlerini yakınlarını aramakla geçirmiş, ancak karşılarında devlet gerçeğini bulmuşlardır.

Emine Ocak'ın oğlu Hasan Ocak'ı araması, 21 Mart 1995'te Hasan Ocak'ın gözaltına alınması ile başladı. 55 gün sonra oğlunun işkenceyle öldürülmüş bedeninin kimsesizler mezarlığında bulunmasının ardından, Emine ana mücadelesini diğer kayıp

yakınlarıyla birlikte sürdürdü. 12 Eylül'den sonra İstanbul'da kaybedilen Nurettin Yedigöl'ün babasının ömrü, oğlunun kayıp cesedini bulmaya yetmedi. Keza 1994'te kaybedilen üniversiteli İsmail Bahçeci'nin babasının da...

12 Eylül kayıpları Cemil Kırbayır, Hüseyin Morsümbül, Hayrettin Eren, Mahmut Kaya, Nurettin Yedigöl, Nurettin Öztürk, Zeki Altunbaş, Veysel Güney ve Maksut Tepeli...

18 yıl önce Batman'da kaybedilen İbrahim Çelik ve oğlu Edip Çelik... 1993 yılında Hüseyin Taşkaya, 1995'te gözaltına alınan ve bir daha da kendisinden haber alınmayan Abdurrahim Demir... 20 Temmuz 1992 tarihinde evinden çıkan ve bir daha kendisinden haber alınmayan Hasan Gülünay... 1995'te gözaltında kaybedilen Murat Yıldız... 1994'te Ankara'da gözaltına alınan Kenan Bilgin'i ve Diyarbakır'da evinden iş yerine gitmek için yola çıkan ve daha sonra kendisinden haber alınmayan Recai Aydın... 18 yıl önce Diyarbakır'da kaybedilen Salih Çalık ve Sinan Fidan...

Edirne'den İstanbul'a dönerken ailesine telefonla izlendiğini söyleyen ve bir daha kendisinden haber alınmayan Talat Türkoğlu... 1997'de JİTEM mensubu Kasım Açık, Türkoğlu'nun Murat Demir ve Murat İpek tarafından öldürüldüğünü ve Meriç Nehri'ne attıklarını itiraf etmiştir.

14 Mart 1991'de, saat 08:20'de Belgradkapı civarında İstanbul Terörle Mücadele polislerince gözaltına alınan Yusuf'u Gayrettepe'de sorguda görenler, Yusuf'un “size hiçbir şey söyleyemeyeceğim” diye bağırduğuna tanık olmuşlardır. Bir görgü tanığı, “Yusuf'a yoğun işkence yapıldı. Onu en son 17 Mart'ta komaya girmiş halde hücrelerine götürülürken gördüm” demektedir.

Mardin Dargeçit'te, Davut Altunkaynak (13), Seyhan Doğan (14), Nedim Akyön (16), Mehmet Emin Aslan (19), Abdurrahman Olcay (20), Abdurrahman Coşkun (21), Hikmet Kaya'nın (24) gözaltında

kaybedildiği; Süleyman Seyhan'ın (57) işkence ile öldürülüp bedeninin yakılarak bir kuyuya atıldığı devlet belgelerine girmiştir. Dargeçit'teki insanlık dışı uygulamalara katılan ve kayıp yakınlarına bilgi veren Dargeçit İlçe Jandarma Komutanlığı'nda görevli Uzman Çavuş Bilal Batırır, bu insanların komutanlarının emriyle askeriyenin kazanında yakılarak kaybedildiğini belirten ifadeleri de belgelerde yer almıştır.

1994 yılında Şırnak'ın Kırkağaç Köyü'nde askerlerin "korucu ol" baskısına maruz kalan ve köyleri yakılan, ardından Fındıklı Bölge Jandarma Komutanlığı'na bağlı askerlerce helikoptere bindirilip bilinmeyen bir yere götürülen, İlhan İlbak (49), Ahmet Özdemir (31), Fikri Şen (27), Ahmet Özer (31), Bahri Esenboğa ve Mehmet Dayan isimli köylülerin bu zulmü yaşadıkları yer bir Latin Amerika ülkesi değildir.

Sayısı binlerle ifade edilen kayıpların akıbeti hala bilinmemektedir. Fırat'ın batısında ölüm üçgenlerinden bahsedilmekte, ötesindeyse asit kuyularından, garnizon bahçelerinden. Katiller kimi zaman katlettikleri insanların ölü bedenlerini yok etmek için çok fazla uğraşmaya bile gerek duymamıştır. Hemen oracıkta askeri alanda toplu olarak çukurlara atmışlardır.

Kürdistan'da 1990'lı yıllarda işlenen faili meçhul cinayetlere ilişkin son 3 yılda yapılan kazılarda 941 kemik bulundu. Adli Tıp Kurumu, bunların 530'unun hayvanlara ait olduğunu açıkladı, diğer kemiklerle ilgili DNA araştırması sürüyor. 1994 yılında gözaltına alındıktan sonra kaybolan 6 kişinin kemikleri, yakınlarından alınan DNA ile uyuştu. Mehmet Selim Örfan, Hasan Örfan, Ali Bulut, Ekrem Bulut, Ramazan Bulut ve Hasan Ergül'ün kemikleri 16 yıl sonra akrabalarına teslim edildi.

Yakınları, insan hakları kurumları, kaybedilen devrimcilerin, Kürtlerin akıbetini araştırduğunda karşılırlarına farklı isimlerle hep aynı gerçek çıkmaktadır. Adları JİTEM, Özel Harp Dairesi, Korucular, MİT, Özel Harekat, TEM de olsa gerçek katliamcı sermaye devleti gerçeğidir.

Sarı Levent (Levent Ersöz), Zekeriya Öztürk, Albay Arif Doğan, Veli Küçük, Binbaşı Cem Ersever, Albay Aytekin Özen, Binbaşı Cahit Aydın, Albay Nurettin Ata, Binbaşı Abdülkerim Kırca, Yüzbaşı Ali Yıldız, Yüzbaşı Cemal Temizöz, Abdullah Üsteğmen, Uzman Çavuş Özcan, Mutkili Ali, Bekir Üsteğmen, Ali Binbaşı ve daha pek çok isim... 30 yıl boyunca sıkıyönetim ve olağanüstü hallerin uygulayıcıları Hayri Kozakçioğlu, Ünal Erkan, Hasan Kundakçı, Mehmet Açar... JİTEM'in itirafçıları Abdulkadir Aygan, Abdülhakim Güven, 'Bedran' kod adlı Adem Yakın, Hıdır Altuğ, Berces Ergin, Hüseyin Bülbül, Sefer Bildik, Yeşil, Çatlı, Kırca vb vb... Tüm bu isimler, düzenin iyi çocukları, hepsi birer kanla

beslenen emirlerinden ibaret. Emir verenler, emir verenleri denetleyenler, suç aletlerini temin eden ve gizleyenler, kontrgerillayı koruyanlar, ellerinde bulundurdukları imkanlarla katliamları örtbas edenler, tüm bunların hepsi aynı gerici odağa, sermaye devletine hizmet etmektedirler.

Ayhan Çarkın devlet, devlet Ayhan Çarkın'dır!

Öldürdükleri insanların birçoğunun slogan attığını, geri adım atmadıklarını, bu yüzden de bu insanlara hayranlık duyduğunu söyleyen kontrgerilla tetikçisi Ayhan Çarkın, Hüsametin Yaman ve Soner Gül olayını şöyle itiraf etmektedir; "Yere çömeldiler. Tam tetiği düşürecekimizde 'İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!' diye slogan attılar."

Çarkın, işkencede öldürülen Ayhan Efeoğlu'nun katlini de şöyle anlatıyor: "*O dönem çok patlayıcı imha ederdik öyle bir paket sandım. Bir açtık içinden insan çıktı sonra Cumartesi Anneleri'nin elinde fotoğrafını görünce gömdüğümüz kişinin o olduğunu anladım, mahvoldum. Öldürdüğümüz insanların fotoğraflarını taşıyorlardı. Yaman ve Gül ile Efeoğlu'nu öldürdüğümüzü bu fotoğrafları görünce anladım.*" Cumartesi Anneleri'nin eylemlerini uzaktan izleyen Çarkın, Cumartesi Anneleri'nin rüyalarına girdiğini de söylemektedir ve itiraflarına şöyle devam etmektedir;

"*Trafik kontrolü diye çalışıyorduk, alıyorduk götürüyorduk, öldürüyorduk. Her şey yasal zeminde, pişmanlığım var. Biz suçlu olduk. En az 150 kişi... İtirafçılar ve sivil görevlilerin de olduğu özel harekat birimi... Şimdi infazlar yapılmıyor ama göreve devam ediyorlar. Yasadışı işlerde yer alan gruplar faaliyetlerine devam ediyorlar...*"

Binlerce devrimci, Kürt yurtsever benzeri kaçırıp kaybetmelerde devlet arşivlerine "meçhul" olarak girdi. Faillerse; artık faili meçhullerin olmadığıyla böbürlenerek, Ergenekon operasyonlarını kanıt göstererek yalan söylemeye devam etmekte. Oysa resmi-sivil silahlı güçlerine sağladıkları yetkilerle apaçık katliamlar, infazlar yapmaya devam ediyorlar. Artık faili meçhul infazların değil, faili açık aleni infazların yaşandığı bir süreçteyiz. Kürt coğrafyasından Türkiye'nin metropollerine sokaklar devrimcilerin ve Kürtlerin kanıyla sulanmaya devam ediyor. Roboski'nin faili meçhul değildir, Alaattin Karadağ'ın faili meçhul değildir, 12 yaşında 13 kurşunla babasıyla birlikte katledilen Uğur Kaymaz'ın faili meçhul değildir. Artık katiller açıktır ve devlet koruması altındadır. Katiller, bu katilleri yaratan, besleyen düzenleriyle birlikte yok olmaya, yıkılmaya mahkumdurlar. Hesabı sorulmayan hiçbir insanlık suçu kalmayacaktır!

"Asla vazgeçmeyeceğiz, asla affetmeyeceğiz!"

Kayıp aileleri, insan hakları savunucuları, aydınlar, sanatçılar, ilerici ve devrimci güçler Galatasaray önünde kayıplar için 400. kez buluştu. Eyleme BDP Milletvekilleri Pervin Buldan, Sırrı Sakık, Sırrı Süreyya Önder, Levent Tüzel'in yanısıra Pınar Aydınlar gibi birçok sanatçı da destek verdi.

Galatasaray Meydanı'na siyah bez üzerine kayıp yakınlarının fotoğrafları ve 400 hafta yazısı konulduktan sonra kitle, ellerinde kızıl karanfillerle oturma eylemine başladı. Yüzlerce kişi hep bir ağızdan "asla bağışlamayacağız, asla affetmeyeceğiz!" şiarını haykırdı.

Eylemde birçok kayıp yakını sırayla söz aldı. İlk olarak Cemil Kırbayır'ın kardeşi Mikhail Kırbayır söz aldı ve **Hasan Ocak**'la başlayan adalet mücadelesine değinerek kayıplar için yapılan eylemleri anlattı.

Kırbayır'ın ardından **Ferhat Tepe**'nin annesi Zübeyde Tepe konuştu. Oğlunun kaybedilmesinin üzerinden 19 yıl geçtiğini ifade ederek "Çocuklarımızın katillerini istiyoruz" dedi.

Murat Yıldız'ın annesi Hanefi Yıldız "Hiç merak etmesinler biz buradayız" diyerek oğlu için yazdığı şiiri okudu. **Kasım Aksoy**'un eşi Leyla Erdoğan Aksoy, "Feryat ediyorum ancak sesimi duymadılar" diyerek sonuna kadar mücadelede kararlı olduklarını beyan etti.

Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun "onların yakasındadır ellerimiz" diyerek kaybedenlerin peşinde olacağını ifade etti.

Dargeçit kayıplarından **Seyhan Doğan**'la birlikte gözaltına alınan ve işkence gören Hazni Doğan ve **Kenan Bilgin**'in kardeşi İrfan Bilgin de eylemde söz aldılar.

Nurettin Yedigöl'ün kardeşi Muzaffer Yedigöl eğer vicdanları varsa kayıplarımızın mezarlarını açıklasınlar derken **Rıdvan Karakoç**'un kardeşi Hasan Karakoç eylemlerine yönelik saldırıları hatırlattı.

Vecdin Avcıl'ın kardeşi Behçet Avcıl toplu mezarda çıkardıkları kemiklerin arasında kardeşine ait olanların bulunduğunu fakat hala cenazeyi alamadıklarını ifade etti.

Cumartesi Anneleri eylemlerinin başlamasında önemli bir sembol olan **Hasan Ocak**'ın annesi Emine Ocak da yaptığı konuşmada mezarlarının bu toprakların dört bir yanında olduğunu söyledi ve "Kayıplarımız için burada olmaya devam edeceğiz" dedi.

Hayrettin Eren'in kardeşi Faruk Eren yaptığı konuşmada kardeşinin savaşız, sömürsüz, sınırsız bir dünya için mücadele ettiğini vurguladı.

Maside Ocak tarafından okunan basın açıklamasındaysa "*400 haftadır devletin güvenlik güçlerince gözaltına alınarak kaybedilen sevdiğimiz unutulmasın diye buradayız*" denilerek 32 yıl önce 21 Kasım 1980'de gözaltına alındığına 8 kişinin tanık olduğu Hayrettin Eren'in yaşamı anlatıldı.

Açıklama "Buradan bir kez daha sesleniyoruz; kayıplarımız bulunmadan ve failler yargılanmadan asla vazgeçmeyeceğiz, asla affetmeyeceğiz. Kaybedenlerin, işbirlikçilerin peşinde olacağız" sözleriyle son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Göztepe Parkı'na cami yapım tartışmaları ve artan cami projeleri

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi tarafından Göztepe Parkı'na cami yapımı için onay verilmiş oldu. Göztepe Parkı'na cami yapımı tartışmaları aslında 2005 yılına dayanıyor. 2005 yılından bugüne cami tartışmasının idari-hukuki seyri dahi incelemek, bu tartışmanın ardındaki AKP-CHP kutuplaşmasını gözler önüne seriyor. Bir yandan da bu tartışmalar kapitalist sistemde kentin hangi ihtiyaçlara göre biçimlendiğine ışık tutuyor.

Göztepe Parkı'na cami tartışmasının kronolojik seyri

Eylül 2005'te Büyükşehir Belediye Meclisi parka cami yapımı için karar alıyor. Karar 2006 yılında İstanbul 5. İdare Mahkemesi tarafından iptal ediliyor. Buna gerekçe olarak da parka yürüme mesafesinde üç caminin olması ve bölgede yeşil alan miktarının standartların altında olması gösteriliyor. Kararın mahkeme tarafından bozulmasının ardından dava Danıştay'a taşınıyor ve 1 Haziran 2011 tarihinde Danıştay 6. Dairesi mahkeme kararını bozuyor. Böylece Göztepe Parkı'na cami yapımı için hukuki engel ortadan kaldırılmış oluyor.

Danıştay daha önce alınan mahkeme kararını bozma gerekçesi olarak "plan bütününde kişi başına düşen inşaat alanı miktarının 6-7 metrekareye ulaştığı, dini tesis alanı oranının ise 0.1 metrekare olduğu, ayrıca bölgede yürüme mesafesinde yeterli dini tesis alanı bulunmadığı"nı gösteriyor. Bu karardan yaklaşık bir buçuk sene sonra, 23 Kasım 2012 tarihinde de İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi Danıştay kararını gerekçe göstererek CHP'li üyelerin ret oyuna rağmen Göztepe Parkı'na cami yapımına onay kararı alıyor.

Tartışmalar da bu kararın alınmasından sonra alevlenmiş oldu. CHP'li Kadıköy Belediye Başkanı kararın iptal edilmesi için bir yandan kişisel dava açtı, belediyenin sitesi üzerinden kampanya başlatırken, bir yandan da caminin parka değil de yakında bir yere yapılması gibi "ara formüller" arayışlarını sürdürüyor.

AKP'nin artan cami projeleri

Göztepe Parkı'na ve projesi yarışma ile seçilen Çamlıca Tepesi'ne "dev cami" tartışmaları sürerken, cami tartışmalarına başbakan Erdoğan bir yenisini daha ekledi. Daha öncesinde "Taksim'i Yayalaştırma Projesi" kapsamında bir cami projesinin olmadığı açıklanmış olmasına rağmen Erdoğan, Taksim'e de cami yapılacağını açıkladı. Böylece yaklaşık 45 yıldır süren Taksim Meydanı'na cami tartışmaları yeni bir boyut kazandı. Erdoğan "Şimdiki mescidin yerinde, etrafında birkaç bina daha var. Onların orası bir ada. Maksen'in (İSKİ su dağıtım şebekelerinin) arkası. Birkaç parsel kamulaştırılıyor." diyerek caminin nereye yapılacağını da söyledi. Böylece Gezi Parkı'na yapılacak Topçu Kışlası'yla birlikte Taksim Meydanı'nın yeni çehresine cami projesi de eklendi.

Hızlandırılan kentsel dönüşüm projeleri ile sermaye odaklı dönüşümler tüm Türkiye geneline yayılırken bu dönüşümleri tamamlayan kentsel donatı alanları olarak "cami projeleri" öne çıkmakta. Yıllardır tartışmaları süren, ancak somut adımları atılmayan

camii projeleri son dönemde hız kazanan kentsel dönüşüm projeleri ile oldubittiye getiriliyor. Böylece dinci-gerici AKP hükümeti kentsel dönüşüm projeleri ve bunlara eklenen cami projeleri ile bir yandan sermayenin ihtiyaçlarına cevap verip patronların ceplerini doldururken bir yandan da dinci-gericiliğin sembolü dini motifleri öne çıkartmış oluyor.

Cami projeleri hangi ihtiyacın ürünü?

Son dönemde hızlandırılan cami projeleri ile AKP hükümeti bir taşla iki kuş vurmaya çalışırken bu projeler emperyalist savaş, Kürt sorunu, kölelik yasaları gibi işçi ve emekçileri ilgilendiren bir dizi gerçek gündem dururken laik, anti-laik kutuplaşması yaratılarak toplum suni tartışmalarla oyalanmaya çalışılıyor. Göztepe Parkı'na cami tartışmalarında CHP'li Kadıköy Belediyesi ile AKP'li Büyükşehir Belediyesi arasında bir güç gösterisine dönen tartışmalar açık bir şekilde AKP-CHP zıtlaşmasına dönüştürülüyor ve Çamlıca Tepesi'ne cami tartışmasında olduğu gibi açık oturumlarda saatleri bulan hararetle tartışmalar gerçekleştiriliyor.

Cami projeleri, AKP hükümetinin dinci-gerici politikaları doğrultusunda hayata geçirilmeye çalışılan projeler olarak karşımızda durmaktadır. Ancak bu projeler topluma bir "ihtiyaç" olarak sunulmaya

çalışılmakta. Örneğin Göztepe Parkı'na cami yapımı için yürüme mesafesinde yeterli dini tesisin bulunmadığı öne sürülmekte, mevcut dini tesislerin donatı standartlarının altında kaldığı gerekçe olarak gösterilmektedir.

Kentsel donatılar dini tesislerle birlikte eğitim, sağlık, kültürel tesis, yeşil alan gibi kamusal olması gereken alanları kapsamaktadır. Türkiye genelinde kentlerde kişi başına düşen donatı alanı miktarları incelendiğinde ise donatı standartlarına –ki bu standartlar gelişmiş ülkelerde kabul edilen standartların altındadır- uyan veya en çok yaklaşan donatı alanının dini tesisler olduğu görülmektedir.

Genellikle kişi başına düşen başta yeşil alan olmak üzere eğitim, sağlık, kültürel tesis miktarları standartların yakınından dahi geçmemektedir. Kuşkusuz ki bu durum Türkiye'de kapitalizmin gelişme seyrine paralel olarak gerçekleşen çarpık kentleşmenin bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu tabloda pek çok donatı alanı eksikliği ortadayken yeni cami projelerinin öne çıkartılmasının kent planlaması açısından bir anlamının olmadığı ortadadır. Kısacası son dönemde gündeme gelen cami projelerinin kent planlaması açısından bir ihtiyaç olmadığı ortadayken bu projelerin mevcut iktidara ve onun temsil ettiği patronlar sınıfının çıkarlarına hizmet ettiği açıktır.

"Nilüfer çayı temiz aksın!"

Bursa'da Nilüfer Çayı'nın kirletilmesini protesto etmek için 52 köyden gelen köylülerle birlikte Bursa'daki çeşitli sendikalar, meslek örgütleri, siyasi partiler ve ilerici-devrimci kurumların katılımıyla 25 Kasım günü bir eylem gerçekleştirildi.

Setbaşı'nda toplanan yüzlerce kişi, buradan Kent Müzesi'ne "Tarım ürünlerimizi sanayinin zehiriyle sulamak istemiyoruz" ve "Nilüfer Çayı temiz aksın" pankartlarıyla yürüyüş gerçekleştirdi.

"Köprülerin altından zehir akıyor!", "Dereler özgürdür özgür olacak!", "Nilüfer Çayı temiz olacak!", "Suyuna, toprağına, yaşamına sahip çık!" ve "Su yaşamdır kirletilemez!" sloganlarının sık sık atıldığı yürüyüşte üzerlerinde çeşitli şiarların yazıldığı balonlarla dövizler taşındı.

Kent Müzesinin olduğu alana gelindiğinde platform adına Gülhan Gündoğan basın metnini okudu. Basın metninde, Nilüfer suyunun kirletilmesinden kaynaklı doğal canlıların dahi suda yaşayamaz hale geldiği, tarlada çalışanların suyla teması sonucu çeşitli hastalıklara kapıldığı ve köylerde kanser vakalarının arttığı belirtildi. Ayrıca Nilüfer Çayı'nın çevresindeki köylülerin bu suyu zorunluluktan kaynaklı tarım arazisinde kullandıkları ve sorumluların kendileri değil, suyu kirletenler olduğu vurgulandı.

Basın metninin okunmasından sonra konuşmalar gerçekleştirildi. Eylem türküler ile sona erdi.

Mücadele Postası

Asistan şenliğinde mücadele çağrısı

26 Kasım günü İTÜ Maçka Kampüsü'nde 50/d asistan kıyımına karşı şenlik gerçekleştirildi.

Maçka'da bulunan İTÜ Kampüsü'ndeki açık amfide yapılan şenlik, üniversite asistanları, öğretim görevlileri, öğrencileri ve destekleyenleri biraraya getirdi. 500'e yakın kişinin katıldığı şenlik oldukça canlı geçti. Amfinin etrafına "Bu üniversitede iş güvencesi yoktur!", "Asistan kıyımını durduracağız! Üniversite AŞ'ye geçit vermeyeceğiz! Eğitim Sen İstanbul Üniversiteler Şubesi" pankartları asılmıştı.

Şenlik, açılış konuşmasının yapılması ile başladı. Asistanlar adına Umut Gündüz'ün yaptığı konuşmada, asistan kıyımına karşı dört aydır mücadele edildiği belirtilerek, süreç

hakkında bilgilendirmede bulunuldu. Üniversite genelinde baskıların arttığını belirten Gündüz, buna rağmen sürdürdükleri mücadele ile tüm üniversite çalışanlarının bu mücadeleyi takip ettiklerini vurguladı. Gündüz, asistanların, öğrencilerin ve çalışan işçilerin geleceği anlamına gelen İTÜ'nün geleceği için mücadelenin sürdürüleceğini söyledi.

Eğitim Sen İstanbul Üniversiteler Şubesi adına Arzu Acar da bir konuşma yaparak, eğitim ve bilim yerlerinin "Üniversite AŞ" olmasına izin vermeyeceklerini, üniversiteleri yok etmeye çalışan AKP politikalarına karşı mücadele eden asistanların yanında olmaya devam edeceklerini söyledi.

Konuşmaların ardından Seval Eroğlu ve Nejat Yavaşoğulları ezgileriyle şenliğe katkı sundular. İTÜ Halk Oyunları Topluluğu öğrencileri ve mezunları da çeşitli yöre oyunları sergilediler. Şenlik, davul-zurna ve kemençe ile oynanan horon ve çekilen halaylarla son buldu.

Şenliğe KESK İstanbul Şubeler Platformu, TRT sanatçıları, Nazım Hikmet Akademisi öğrencileri, ve Ekim Gençliği destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Çözüm sokakta, direnişte!"

Direnişçi işçiler Taksim eylemlerine devam ediyor. 24 Kasım Cumartesi akşamı gerçekleştirilen eylemde direnişçiler, Kiğılı, BEDAŞ, HEY Tekstil, Darkmen işçileri olarak bir kez daha mücadele kararlılıklarını ifade ettiler.

Eylemde en önde "Emeğimiz, işimiz, onurumuz için direniyoruz. İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" pankartı taşınırken ardından direnişlerin pankartları sıralandı.

İstiklal Caddesi üzerinde gerçekleştirilen yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Bu haftanın açıklamasını BEDAŞ direnişçisi Gazi Yazıcı okudu. Açıklamada direniş kararlılığı ifade edilirken Samsun Eti Bakır fabrikasında yaşanan iş cinayetine dikkat çekildi. "Çözüm ne mahkeme salonlarında ne kanun maddelerinde ne de Bakanlar Kurulu kararlarındadır. Yaşananlar bize çözümün, ancak sokakta kendine ve sınıfına güvenilerek bulunacağını öğretiyor" denildi.

Açıklama adaletsizliğe, zulme, açlığa karşı direnmeye devam edileceği ifade edilerek sona erdi.

Açıklamanın ardından, eyleme destek veren Pir Sultan Abdal Kültür Derneği adına Ali Çiftçi söz aldı. Çiftçi emekçilerin yanında olduklarını ifade ederek emekçilerin direnişinin kazanacağını belirtti.

Çiftçinin konuşmasından sonra Tanyeri Şiir Topluluğu şiirleriyle işçilere seslendi. Tanyeri'nin okuduğu şiirler ilgiyle dinlendi. Okunan şiirlerin ardından tüm direnişlerden işçilerin yan yana gelmesiyle marşlar okundu. İşçi korusu Çav Bella, Avusturya İşçi Marşı'nı hep bir ağızdan söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Biz şimdiye kadar MİCHA'da sendika olsun diye çaba harcadık"

Aliğa Organize Sanayi Bölgesinde Mayıs ayında Türk-Metal Sendikasına üye olduktan sonra yüz gün direnerek işe geri dönen MİCHA işçileri tekrar işten atma saldırısına uğradılar. MİCHA sürecini işten atılan işçilerden biri gazetemize değerlendirdi.

MİCHA işçisi: Micha işçileri olarak fabrikadaki taşeronluk sitemine ve düşük ücretlere karşı örgütlenecek Türk-Metal Sendikası'na üye olduk. Sendikalaşma sürecimizde yaklaşık 100 günlük direnişimizden sonra fabrikada tekrar iş başı yapabildik. İşe başladığımızda Türk-Metal Sendikası'nın kesin bir sözü vardı, üyelerin hiçbirine zarar gelmeyecekti. Ancak işe başladığımızdan beri üzerimizde her türlü baskıyı uyguladılar. Bunu özellikle öncü gözükten arkadaşlarımıza yaptılar. Her şeye bir tutanak imzalatmaya çalışıyorlardı. Tuvalete gidip geldiğimizde 5 dakikanın hesabını yapıyorlardı. Bunların hepsi bizim direniş sürecinde açtığımız davalarımızdan vazgeçmemiz içindi. Ancak üç işçi haricinde hiç kimse davalarından vazgeçmedi. Bundan kaynaklı da yaklaşık on gün önce fabrika müdürleri bizimle bir toplantı yaptılar. Müdürler toplantıda bizlere sıkılmadan sorunları konuşabileceğimizi söylediler. Toplantının amacı da yine davalardan vazgeçmemizdi. Biz de o toplantıda görüşlerimizi ve yapılan haksızlıkları dile getirdik. Toplantıdan on gün sonra yani 26 Kasım Pazartesi günü işe gittiğimizde işten çıkartıldığımızı öğrendik. Benimle birlikte dört arkadaşım daha işten çıkartıldı. Bir arkadaşımız da daha önce fabrikada kavga ettiği için işten çıkartıldı.

İşten çıkartılırken bize davalardan vazgeçtiğimiz taktirde tekrar iş başı yapabileceğimizi söylediler. Ancak biz bunu kabul etmedik. Salı günü Türk-Metal Sendikası ile bir görüşme yaptık. Ancak sözlerinin arkasında durmadılar. Biz şimdiye kadar MİCHA'da sendika olsun diye çaba harcadık. Arkadaşlarımızı örgütlülüklerine sahip çıkmalarını sağladık. Ancak Türk-Metal Sendikası tarafından yarı yolda bırakıldık. Bize işe girerken verdikleri sözleri tutmadılar. Hiçbir işçiye sendika üyesi olduğu için zarar gelmeyecekti. Sözün tam anlamıyla kılıma dahi dokunulamayacaktı. Bu sözü bizzat bağlı olduğumuz Şube Başkanı Hayrettin Çakmak vermişti. Bu gelişmeler üzerine işten çıkartılan iki arkadaşımız Ankara'ya, bağlı olduğumuz asıl fabrika olan MİTAŞ patronu Volkan Karabağ ile görüşmeye gitti. Şimdi biz burada görüşmenin sonucunu bekliyoruz. Arkadaşlarımız geldikten sonra önümüze bakacak ve bir değerlendirme yapacağız.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

TKİP'nin 25. yılı devrimci, kitlesele ve coşkulu bir etkinlik ile kutlandı!